ELMA

ZOR İNSANLARLA ZORLANMADAN BAŞ ETMEK

ERTELEMECİ • TERÖRİST • BENİM İŞİM DEĞİL

ÖZDEN ASLAN

3. basım

Kişisel Gelişim Serisi

ZOR İNSANLARLA ZORLANMADAN BAŞ ETMEK

ÖZDEN ASLAN

Kişisel Gelişim Serisi 24

Kişisel Gelişim Serisi 24

ZOR İNSANLARLA ZORLANMADAN BAŞ ETMEK©

Editör / Gaye Dinçel

Düzelti / Tuğba Yıldırım

Yayın Danışmanları / Ali Kara, Ayşenur Öztürk, Deniz Yılankaya,

Gülderen Çopur, Suzan Ayar, Koral Özel, Esra Özpınar

Mizanpaj / Yüksel Ünsal

Kapak Düzeni / İnova Tasarım

Yayın Ekibi / Ahmet Şahin, Demet Uyar, Gül Balcı, Sanem Su Anıl,

Seyra Erdaloğlu, Timuçin Karakuş

Basımevi / Korza Yayıncılık Basım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No / 12437 • Matbaa Sertifika No / 13548

1. Basım Şubat 2009 • 3. Basım Şubat 2012

ISBN / 978-975-6093-49-8

temsilciliklerimiz

Adana / Kitapsan • Hakkı Öztünç • Tel: (322) 239 06 22 • info@kitapsan.com.tr

Akdeniz Bölgesi / CDR Eğitim ve Danışmanlık • Gökçe Ateş • Tel: (242) 247 72 72 • gokceates@izgorenakademi.com

Ege Bölgesi / Nazlı Uluer • Tel: (555) 621 28 53 • nazliuluer86@gmail.com

Bursa / Alp Dağıtım Kitap Kırtasiye • Orhan Yalçınkılıç • Tel: (224) 223 01 19 • orhanalp8@hotmail.com

Bursa / MGK Eğitim Hizmetleri • Zafer Erbaşlar • Tel: (224) 243 99 15 • zafererbaslar@izgorenakademi.com

Çanakkale / Ayışığı Kitaplığı • Metin Küren • Tel: (286) 217 22 24 • ayisigikitapligi@gmail.com

Kayseri / OAG Eğitim Danışmanlık • Gökçen Acuner • Tel: (555) 819 06 35 • gokcenacuner@izgorenakademi.com

Kocaeli / Yasemin Kaya • Tel: (507) 783 48 32 • yaseminkaya@izgorenakademi.com

Nazilli / Üniversitem Kitabevi • Burçin Turhan Şenol • Tel: (256) 315 51 55 • universitemkitabevi@hotmail.com

Her türlü kitap talebinizi temsilciliklerimizden, www.elmayayinevi.com adresimizden, telefon veya faks aracılığıyla yayınevimizden yapabilirsiniz. Kitaplarımızla ilgili görüşlerinizi www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizde belirtebilirsiniz.

ELMA YAYINEVİ©

Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ ©'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır. "ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. A.Ş.'nin bir markasıdır. Copyright © 2009, ELMA Publishing House

YAZAR HAKKINDA

Özden Aslan, Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden lisans ve Eğitim Fakültesi'nden Eğitim Teknolojisi ve İletişim konusunda yüksek lisans derecesi aldı. Aynı alanda, ABD'deki Pittsburgh Üniversitesi'nde doktora programına devam etti. Pittsburgh Üniversitesi'nde Türkçe dersi verdi ve Pittsburgh Türk-Amerikan Derneği yayın organında editör olarak görev yaptı.

1981-1985 yılları arasında ODTÜ Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda öğretim görevlisi olarak çalışan Aslan, 1985 yılından itibaren TAI'de (Tusaş Havacılık ve Uzay Sanayi AŞ) eğitim koordinasyon uzmanı olarak görev yapmaya başladı. 1985-1999 yılları arasında görev yaptığı TAI'de; sırasıyla eğitim planlama birim yöneticisi, endüstriyel ilişkiler koordinatörü, Personel ve Sosyal Hizmetler Müdürü ve İnsan Kaynakları Müdürü olarak çalışmalarını sürdürdü. 1998 yılında, Bilkent Üniversitesi Turizm ve Otelcilik Yüksek Okulu'nda yarı zamanlı öğretim görevlisi olarak İnsan Kaynakları Yönetimi ve Toplam Kalite Yönetimi dersleri verdi. 2000-2004 yılları arasında Bilkent Holding'e bağlı Tepe Grubu'nda İnsan

Kaynakları Yöneticisi olarak çalıştı. 2004-2006 yılları arasında ise Avrupa Birliği tarafından finanse edilen Aktif İstihdam Tedbirleri Projesinde Bölgesel Teknik Yardım Ekibi, Ekip Lideri olarak görev yaptı. Sağlık Bakanlığı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın beraber yürüttüğü Sağlıkta Dönüşüm Projesi'ne teknik destek veren Birleşmiş Milletler Proje Ofisi'nde (UNOPS), 2006-2007 döneminde eğitim koordinatörü olarak çalıştı. Aslan, Ekim 2007'den beri AB tarafından finanse edilen Kadın Girişimciliği Destekleme Projesi Proje Koordinatörü olarak görev yapmaktadır.

Özden Aslan'ın özgeçmişi, 1999 yılında *Türkiye'de Kim Kimdir* ve 2000 yılında da *Who is Who in the World* ansiklopedilerinde yer aldı. PERYÖN (Türkiye Personel Yönetimi Derneği) Ankara Şubesi'nin Kurucu Başkanı olan Aslan, hâlen PERYÖN Kamu ve Devlet İlişkileri Temsilciliği görevini sürdürmektedir. Yönetim alanında yayımlanmış pek çok makalesi olan yazarın, *Bir İnsan Kaynakları Masalı* ve *İyi ki Farklıyız* adlı iki kitabı daha bulunmaktadır. Özden Aslan, evli ve iki çocuk annesidir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....7

Ertelemeci.....11

Terörist.....83

Benim İşim Değil.....129

ÖNSÖZ

Yaşam, dikensiz bir gül bahçesi değil. Yaşantımızın her aşamasında bize mutluluk veren güller olabileceği gibi, elimize batan dikenler de olacak. Önemli olan o dikenlerle yaralanmadan elimizdeki güllerden keyif alabilmek değil mi?

Bu benzetmeyi, yaşamda karşımıza çıkan bazı insanlar için kullandım. Biliyoruz ki bazılarıyla birlikte yaşamak veya çalışmak diğerlerinden daha zor olabiliyor. Hepimiz, yaşamımızın en azından bir döneminde, zor bir insanla birlikte yaşamak veya çalışmak zorunda kalabiliriz. Bazen de kendimiz o "zor insan" oluruz ve çevremizdekilere zorluk çıkarabiliriz. Bu zor insan; bazen çok inatçı, bazen çok öfkeli, bazen çokbilmiş, bazen de çok sorumsuz olabilir. İçimizden, onlardan uzak durmak geçse de her zaman bunu başaramayabiliriz. İşte bu gerçekten hareketle, bir süredir böyle zor insanlarla birlikte çalışmanın veya yaşamanın yolları üzerine düşünüyorum, okuyorum. Onlarla başa çıkabilenleri gözlemliyorum.

Bu kitapta, yalnızca üç farklı tiplemeyi canlandırmaya çalıştım. Bu tiplemeleri Elma Yayınevi'ndeki değerli dostlarımın yönlendirmesiyle belirledim. Onlar, kendilerinden

en çok talep edilen konuları bana ilettiler ve böylece üç farklı kişilik seçtik. Kitapta seçtiğimiz üç zor kişiliği, üç ayrı öyküde okuyacaksınız.

"Ertelemeci" adlı birinci öyküde, adından da anlayacağınız gibi, zamanını yönetmeyi başaramayan bir kişiyle tanışacaksınız. Zamanı yönetememenin getirdiği zorluklar, yalnızca kendisini değil, aynı zamanda onunla birlikte çalışanları da olumsuz etkiliyor.

Bu öyküye zaman yönetiminin ipuçlarını da yerleştirmeye çalıştım ki okuyucular arasında ertelemeciler varsa, onlara bu alışkanlıklarından vazgeçmeleri için yol göstermiş olalım.

İkinci öykünün konusu "psikolojik terör". Bu konudaki şikâyetlerin çok olmasından dolayı, pek çok işyerinde yaşandığını anladığımız psikolojik baskı ve yıldırma çabalarının bir örneğini bu öyküde sunmaya çalıştım. Öykümüzün kahramanı, çalıştığı şirkette birim yöneticisi tarafından psikolojik teröre uğruyor. Yaşadığı yıldırma çabalarını olayın kurbanı olan kişinin ağzından dinleyeceksiniz.

Üçüncü öyküde ise sorumluluk almaktan kaçan bir yöneticinin gayet iyi işleyen bir işletmeyi nasıl karıştırabileceğini göreceksiniz. Ne zaman zorda kalsalar, "Bu benim işim değil" diyen karakterlere literatürde çok sık yer veriliyor. Hem çalışmak isteyen hem de hiçbir işin sorumluluğunu üstlenmek istemeyen böyle kişilere hiç rastladınız mı bilmem? Ama rastlayanlar, onlarla yaşamanın nasıl zor olduğunu iyi bilirler.

İş yaşamında veya özel yaşamda mutlaka zorluklar, problemler olacak. Önemli olan, onlarla nasıl baş edebileceğimizi bilmektir. Sizlerle bu konuda üç örnek paylaştım. Ama biliyorum ki daha pek çok zor insan tipi var. Bundan sonraki öyküler için yaşamınızda karşılaştığınız zor insanları bilgi@elmayayinevi.com adresinden bizimle paylaşırsanız bize yol göstermiş olursunuz.

Yaşamda baş edebileceğiniz zorluklarla karşılaşmanız dileğiyle...

Özden Aslan

ERTELEMECİ

"Dikkat, dikkat son çağrı! Türk Hava Yolları'nın TK 143 sefer sayılı uçağıyla İstanbul'a gidecek olan yolcularımızın 104 numaralı kapıya gitmeleri önemle rica olunur. Bu son çağrıdır."

Anons yapıldığında üç arkadaş son güvenlik kontrolüne doğru koşar adımlarla yürümekteydiler. En önde olan Onur, arkasına dönerek "Acele edin şimdi uçağı kaçıracağız" diye seslendi. En arkadan gelmekte olan Alper, bağırarak "Laptop hanginizde?" diye sordu. Elif, "Merak etme, bilgisayarın bende" diye yanıtladı. Bir yandan da ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılarla havalimanının cilalı koridorlarında koşarken düşmemeye dikkat ediyordu. İnce, uzun boylu bir genç kız olan Elif'in boyu, giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla daha da uzun görünüyordu. Yanındaki iki iş arkadaşından da uzun boylu duran genç kız, Alper'e yanıt verirken bir taraftan da "Keşke bu ayakkabıları çantaya koysaydım ve yolculuk için daha rahat giyinseydim" diye aklından geçiriyordu.

Alper, bu sefer "Elbise torbası kimde?" diye sordu. Elbise torbasını Onur taşıyordu. Üç arkadaş, elleri-kolları dolu, koşar adımlarla 104 numaralı kapıya geldiler. Uçağa en son binen yolcular olarak yerlerini bulup oturdukların-

da rahat bir nefes aldılar. Onur, diğer ikisine doğru eğilerek "Uçağı kaçırsaydık patron bizi öldürürdü" dedi alçak sesle. Elif, "Haklısın çünkü şirket yönetimi bu programa çok önem veriyor. Aslına bakarsanız, patronlardan çok, bizim önem vermemiz gerekiyor. Öyle değil mi?" diyor, bir yandan da sorduğu soruya kendisi yanıt verir gibi başını sallıyordu. Diğer ikisi, "Elbette öyle" diyerek ona katıldılar. Alper bu konuşmalar üzerine bir açıklama yapma gereği duydu: "Hepsi bizim şoför Mahmut'un yüzünden oldu. Çevre yolundan gelmeseydik bu kadar gecikmezdik. Neymiş, bu saatlerde şehir içinde trafik yoğun olurmuş. Onun sözünü dinlemekle hata ettik, yolu çok uzattı. Biniş kartlarını veren hostes hanımın yavaşlığını da unutmayalım. Bence kasıtlı olarak yavaş hareket etti. Yoksa bir havalimanı görevlisinin bu kadar ağır olması mümkün değil" dedi. Alper'i sessizce dinleyen Elif, "Aslına bakarsanız şirketten çok geç çıktık. Daha önce kararlaştırdığımız gibi üçte hareket etseydik ne yol ne de hostes bizi etkilerdi" diye karşılık verdi. Alper, onu duymamış gibiydi. Şirkete döndüklerinde, şoför arkadaşı amirine şikâyet edeceğini söylüyordu. Daha sonra kendilerine hizmet veren yer hostesini de Türk Hava Yolları Genel Müdürlüğü'ne şikâyet etmeye karar verdi ve "Biliyorsunuz, kaliteli hizmet almak için müşterinin geri bildirimi çok önemlidir" dedi. Onca telaş arasında, hostes hanımın adını da aklına yazmıştı. Onur itiraz edecek gibi oldu ve "Hostes hanım başlangıçta yavaş davranmıyordu da sen elindeki dört parça bagajın hepsini kabine almak için ısrar edince kızdı sanıyorum.

Senin biniş kartını verirken biraz ağırdan aldığını ben de fark ettim". Alper, "Ne yapayım, bir de bavulların gelmesini mi bekleyeceğiz İstanbul'da? Elbette yanıma alacağım bagajımı. Hem isterlerse nelere izin veriyorlar" diye yanıtladı onu, omuzlarını silkerek.

Üç genç aynı şirkette, ayrı bölümlerde çalışıyorlardı. İstanbul'da şirketlerinin bağlı olduğu holding merkezince düzenlenen yönetici yetiştirme programına seçilmişlerdi ve programın ilk toplantısına katılmak üzere İstanbul'a gidiyorlardı. Bu programa, holdinge bağlı tüm şirketlerden en başarılı bulunan ve ümit vaat eden uzmanlar davet edilmişlerdi. Bu yüzden, toplantıya katılmak için seçilmiş olmaları, övünülecek bir durumdu ve gençler, bu durumdan çok memnundular. Holding merkezinde hem şirketlerini temsil edecekler, hem de kendi geleceklerine büyük bir yatırım yapma olanağını yakalayacaklardı. Bu programlarda başarılı olan gençler, kısa zamanda holdinge bağlı şirketlerde çok iyi görevlere yükselebiliyorlardı. Aslında, üçü de şirkette yeni sayılırdı. Onur, iki yıl önce Bilgi İşlem Bölümü'nde çalışmaya başlamıştı. Elif ve Alper ise ondan üç ay sonra, hem de aynı gün, işe başlamışlardı. Elif, İnsan Kaynakları Bölümü'nde, Alper de Satış ve Pazarlama Bölümü'nde çalışıyordu. Bu şirkette işe girebilmek için bir dizi testten ve görüşmeden geçmişlerdi. İşe girdikten sonra da çok yoğun bir öğrenme dönemi geçirmişlerdi. Geçen süre içinde, iyi bir performans göstermiş olmalıydılar ki bu yönetici yetiştirme programına seçilmişlerdi.

Bir önceki hafta, bölüm yöneticileriyle birlikte, bu seyahatle ve özellikle katılacakları eğitim programıyla ilgili bir toplantı yapmışlardı. Bu toplantıda, üç bölümün yöneticisinin de yıllar önce aynı yönetici yetiştirme programına katılmış olduğunu öğrenmişlerdi. Yöneticileri, onlara programla ilgili ayrıntılı bilgi vermiş ve kendi deneyimlerini paylaşmışlardı. Hatta birkaç küçük öneride bulunmuşlar, öğüt de vermişlerdi. Gençler de akıllarına takılan soruları sorarak kendilerini nelerin beklediğini öğrenmeye çalışmışlar, programla ilgili daha ayrıntılı bilgi edinmişlerdi. Ardından, İstanbul'da yapacakları şirket tanıtımıyla ilgili görev dağılımı yapmışlar ve seyahati en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı. Nerede kalacakları, nasıl giyinecekleri, ne zaman yola çıkacakları kararlaştırılmıştı.

İstanbul'daki bu ilk toplantı iki gün sürecekti. Programın ilk gününde, holdinge bağlı şirketlerden gelen genç uzmanlar, şirketlerini ve çalıştıkları bölümü tanıtan kısa sunumlar yapacaklardı. Böylece, holding merkezinde bu yönetici yetiştirme programını yöneten ve yürüten ekip, genç yönetici adaylarını topluluk önünde konuşurken gözlemleme olanağı bulacaktı. Aynı zamanda, diğer şirketlerden gelen genç uzmanlar da holdinge bağlı tüm şirketler hakkında bilgi edinmiş olacaktı. İkinci günde ise yönetici adaylarına yaklaşık iki yıl sürecek olan yönetici yetiştirme eğitiminin içeriği, değerlendirme süreci, rotasyon programı anlatılacaktı. Bunların ardı sıra düzenlenecek bir kokteyl parti ile toplantı sona erecekti. Bu partiye holdingin yönetim kurulu başkanı ve üyelerinin de katılması

bekleniyordu. Aynı günün akşamında, tüm katılımcılar geldikleri illere döneceklerdi. Bundan sonra da toplantıda kendilerine verilecek olan program uyarınca birçoğu internet üzerinden sunulan eğitimleri almaya başlayacaklardı.

O gün, havalimanına gitmek üzere yola çıkarken Alper'in bir müşterisiyle ilgili acil bir sorunu çözmesi gerekmiş ve planladıkları saatten 45 dakika geç çıkmışlardı yola. Ardından, havalimanında, bu kez de Alper'in kabine almak istediği bagajla ilgili sorun çıkmıştı. Elinde evrak çantası, dizüstü bilgisayarın çantası, bir elbise torbası ve de küçük bir bavul olduğunu gören havalimanı görevlisi ancak iki parça bagajı kabine alabileceğini söylemişti. Alper de ona itiraz edince olay uzamış ve daha fazla zaman kaybetmişlerdi. Sonunda, ellerinde birer seyahat çantası olan iki yol arkadaşı devreye girmişti. Elif, onun dizüstü bilgisayarını, Onur da elbise torbasını almıştı. Böylece Alper'e evrak çantası ile giysilerini koyduğu küçük bavul kalmış oldu. Elif, içinden "Ben bir çantaya sığdım da Alper nasıl sığamadı?" diye düşünmüştü hayretle. Onur da "Bir insanı tanımak için birlikte seyahat etmek gerekirmiş. İşte bir seyahat ve iki yeni arkadaş... Bakalım ne gibi sürprizlerle karşılaşacağız?" diye geçirmişti aklından.

Uçakta otururlarken Alper uzun uzun nasıl şikâyet edeceğini anlatıyordu. Elif, "Bak Alper, bu tür aksilikler her zaman olur. Bir trafik kazası ya da yol inşaatı nedeniyle yol kapanmış olabilir. Havalimanında yavaş hareket eden görevliler veya uzun kuyruklar olabilir. İşte bu yüzden, uçakla yolculuk yapılacağı zaman, olası aksilikleri

göz önünde bulundurarak havalimanına bir saat erken gitmek gerekir. Biz, yola planladığımızdan çok geç çıkarak en başta hata yaptık" dedi. Alper hemen atıldı: "Onu biliyorum elbette ama ne yapayım, bir müşteriyle ilgilenmem gerekti. Biliyorsunuz, Pazarlama ve Satış Bölümü müşteriyle birebir iletişim içinde çalışır. Bizi aradıklarında müşteriyi dinlemek, taleplerini ve varsa şikâyetlerini not almak, ardından da takip etmek zorundayız". Diğer ikisi arkadaşlarına hak verdiklerini gösterecek şekilde başlarını salladılar. Bu arada Alper cebinden çıkardığı küçük bir kâğıt parçasına *Her zaman aksilikler olabilir* diye yazdı ve kâğıdı tekrar cebine koydu.

Yolculuk boyunca İstanbul'da yapacakları sunum hakkında konuştular. Alper, sunumunu o akşam otelde hazırlayacağını söyleyince diğer ikisi "Ciddi olamazsın" diye atıldılar. "O yüzden dizüstü bilgisayarımı yanımda getirdim. Ben bu akşam otelde hazırlar, yarın da sunarım" dedi Alper. Onu hayretle dinleyen Elif, "Ben birkaç kez prova yapmadan böyle bir sunumu yapmak istemem doğrusu. Hele holding merkezinde ve tüm rakiplerimin önünde, asla" derken kendi kendine konuşur gibiydi. Alper güldü ve "Siz kızlar her şeye gereğinden fazla titizlenirsiniz zaten" dedi. Onur, "Ben de bir hafta öncesinden hazırlandım, iki prova yaptım. Hatta birinde ev halkına sundum ve beni alkışladılar" demeyi düşündü ama hiç sesini çıkarmadı. Ne de olsa konu kızların gereksiz titizliğine bağlanmıştı ve bu konuda Alper gibi düşünüyordu. O gereksiz titizlikler nedeniyle nişanlısından ayrılmamış mıydı?

İniş anonsuyla toparlandılar. Onur ile Elif, kendi çantalarına ek olarak Alper'in eşyalarını da yüklendiler. Onlar bir şey unutup unutmadıklarını kontrol ederken Alper çoktan çıkış kapısına doğru yönelmişti. İçinden "Bu kez de onlar arkada kaldılar" diye geçirirken biniş kartını önündeki koltuğun cebinde bıraktığını anımsadı. Tüm yolcular çıkış kapısına doğru yürüdüğünden geri dönemedi. Çıkış kapısının yanında herkesin çıkmasını beklemeye karar verdi. Bu arada ona yetişen arkadaşlarına "Siz çıkın, ben birazdan size yetişirim" dedi ama biniş kartını unuttuğunu söylemedi. Şirkette yapılan toplantıda bu kartların seyahat dönüşü tüm harcama belgeleriyle birlikte finans bölümüne bir rapor eşliğinde verileceği anlatılmıştı. "İyi ki çok gecikmeden anımsadım" diye sevindi. Son birkaç yolcu kalmıştı ki izin isteyip içeri girdi ve bıraktığı yerden biniş kartını alıp hızla arkadaşlarının yanına gitti. Onur ve Elif merakla yüzüne baktılar. "Biniş kartımı koltuğun cebinde unutmuştum da onu alıp geldim" diye açıkladı. Onur, "Ben uçağa biner binmez cüzdanıma yerleştiririm. Yoksa insan unutabiliyor" dedi. Elif, "Ben de ajandamın arkasındaki bölmeye saklarım hep. Eğer en başta doğru yere koymazsam sonra nereye koyduğumu anımsamıyorum ve bulmak için çok zaman kaybediyorum" diyerek onu destekledi. Onur, "Evet, önemli belgeler için en iyisi baştan bir yer belirlemek ve düzenli olarak orada saklamak" dedi. Alper az önce gömleğinin cebine koyduğu biniş kartını çıkardı ve diğerlerine göstermeden üzerine *düzenli olmak* diye yazıp tekrar cebine attı.

Üç arkadaş bir taksiye binerek otellerine gittiler. Bu arada Elif ile Onur, Alper'in dizüstü bilgisayarını ve elbise torbasını taşımaya devam ettiler. Alper arkadaşlarına birkaç kez teşekkür etti ve "Size yük oldum, bağışlayın" diyerek özür diledi. Onur, eline geçen bu fırsatı değerlendirmek ister gibi "Bu kadar eşyalarını taşıdık, artık akşam yemeğini Alper öder" dedi. Elif, "Ama yemek çok olur, çay veya kahve ısmarlasın" diye atıldı. "Anlaşıldı, size borçlandım. İstediğiniz yemek olsun, bu akşam bendensiniz" dedi Alper gülerek.

Otele vardıklarında, saat bir hayli ilerlemiş ve çok acıkmışlardı. Odalarına eşyalarını bırakıp otelin restoranında buluştular. Akşam yemeği çok keyifli geçti. Şirketteki ilk günlerini, deneyimlerini anlattılar birbirlerine. Hatta biraz şirket dedikodusu bile yaptılar. Alper müşterilerle yaşadıkları komik olayları anlatarak güldürdü arkadaşlarını. Gülsünler diye olayları biraz da abartarak anlatıyor, değişik aksanlarla konuşarak müşterileri taklit ediyordu. Elif ve Onur gülmekten neredeyse yemek yemeyi unuttular. Neşe içinde konuşup eğlenirken bir ara uykusunun geldiğini fark eden Elif, saatine baktı ve "Neredeyse gece yarısı oluyor, sabah erken kalkmamız lazım, haydi odalara" diyerek hızla oturduğu yerden kalktı. Diğer ikisi de onu takip ettiler. Bu arada Alper, yolda verdiği sözü tuttu ve garsona yemek faturasının kendi odasının hesabına eklenmesini söyledi. Diğerleri bu jest üzerine biraz şaşkın bir hâlde teşekkür ettiler. Yolculuk boyunca Alper'in eşyalarını taşımaktan şikâyetçi olmuşlardı ama yine de böyle bir

davranışı beklemiyorlardı. Alper, onları hem eğlendirmiş hem de yemek ısmarlamıştı. Alper, "Ödeştik değil mi?" diye sorunca ikisi birden "Çok sağ ol ama sana yük olduk, yarın da biz ödeyelim" diyerek teşekkür ettiler. Odalarına çıkmak üzere asansöre bindiklerinde Alper, "Ben hemen sunumumu hazırlar, yatarım" dedi. Elif, "Bravo, hâlâ çalışacak gücün var. Ben hemen uyuyacağım. Öyle yorgunum ki" diye karşılık verdi. Onur, "Ben de öyle. Alper, senden bu enerjinin sırrını öğrenmemiz lazım" diye söze karıştı. Alper bu sözlerden memnun, "Ben gerekirse sabaha kadar çalışır, yarın da bomba gibi bir sunum yaparım" dedi gururlu bir edayla. Sabah sekizde kahvaltı salonunda buluşmak üzere ayrıldılar.

Elif, ertesi sabah özenle hazırlandı. Kahvaltı salonuna indiğinde saat sekizi on geçiyordu. Onur'u bir masada tek başına kahvaltı ederken gördü. Orta boylu esmer bir genç olan Onur'un siyah dalgalı saçları, düzgün yüz hatları vardı. O sabah giydiği siyah takım elbisesiyle çok yakışıklı görünüyordu. Elif gülümseyerek yanına gitti ve günaydın diye selamladıktan sonra, "Alper henüz inmedi mi?" diye sordu. Onur da onu günaydın diyerek karşıladı ve ardından arkadaşlarını beklemeden kahvaltı etmeye başladığı için özür diledi. Elif çoktan toplantının heyecanına kendini kaptırmıştı. Onur'un kendilerini beklemeden kahvaltıya başlamış olduğuna dikkat etmemişti. Ama arkadaşı bu davranış için özür dileyince hafifçe gülümsedi. İçinden "Onur kibar bir insan" diye geçirdi. Alper'den henüz bir ses yoktu. Elif de kahvaltısını aldı ve hızla atıştırmaya baş-

ladı. Bir yandan da toplantı hakkında konuşuyorlardı. Onur, "Aman, yine gecikmeyelim" diyerek cep telefonundan Alper'i aradı. Telefon çaldı ama açılmadı. Saat sekiz buçuğa gelirken ikisi de kahvaltılarını bitirmişlerdi. Alper cep telefonunu hâlâ açmıyordu. Onur holdeki telefondan bu kez de odasını aradı. Ama yine yanıt yoktu. Bir an birbirlerine endişeyle baktılar. Onur, "Ben çıkıp odasına bakayım" diyerek asansöre doğru hızla yürüdü. Arkasından bakarken, "Umarım bir aksilik yoktur" dedi Elif.

Onur, Alper'in oda kapısını önce yavaşça tıkırdattı, sonra hızla çalmaya başladı. Dördüncü vuruştan sonra kapı yavaşça açıldı. Alper pijamalarıyla kapıda duruyordu. "Neden hazırlanmadın, geç kalıyoruz" diye bağırdı Onur. Alper önce saatine baktı, sonra bir eliyle saçlarını karıştırırken "Saat sekiz buçuk mu olmuş?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle. Onur, "Sen şimdi mi uyandın arkadaş?" diye karşılık verdi. Sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. Alper hâlâ ayılamamıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi öylece yüzüne bakıyordu. Onur nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Yeni tanıdığı bu arkadaşına kızmalı mı, yoksa yardımcı olmaya mı çalışmalıydı? Tam o sırada telefonunun sesi yardımına yetişti. Elif arıyordu. Yukarıda neler olduğunu merak etmişti. "Alper'i şimdi uyandırdım. Ne dersin, biz toplantıya gidelim mi? O arkadan gelsin" dedi Onur. Bu soruyla aniden ayılmış gibi görünen Alper, "Yok, ağabeycim ben beş dakikada hazır olurum, beraberce gideriz" diye karşılık verdi ve arkasını dönerek hızla odasına girdi.

O hazırlanırken Onur, lobide bekleyen Elif'in yanına inmişti. Alper'i beklerken "Bu otelde kaldığımız iyi oldu. Holding binası yürüme mesafesinde. Hiç olmazsa trafik derdi yok, on dakikada gideriz" dedi Elif. Onur'un aklı Alper'de kalmıştı. Bu arkadaşla yola çıkalı yirmi dört saat olmadan bir sürü stres yaşamışlardı. "Onun yüzünden ilk günden geç kalmak istemem doğrusu" dedi yüksek sesle düşünür gibi. "Haklısın ama beklemek zorundayız. Yöneticilerimizin bir ekip olarak uyum içinde hareket etmemizi öğütlediklerini unutma. Bu hem şirket imajı hem de bizim bireysel imajımız için önemli. Diğer şirketlere ve özellikle de merkezdeki yöneticilere birbiriyle anlaşamayan, birlikte hareket edemeyen bir grup gibi görünürsek daha ilk günden kötü bir izlenim bırakmış oluruz" diye karşılık verdi Elif. Onur, arkadaşının her söylediğine başını sallayarak katıldığını belli ediyordu. Böylece beklemeye devam ettiler. Alper'i beklerken tahminde bulundular. Alper sunumunu hazırlamak için sabaha kadar oturmuş olmalıydı. Onur, "Eğer sabah beşte filan yattıysa, elbette, yedi buçukta kalkamaz. Öğrencilik günlerim aklıma geldi. Sabahlara kadar çalışır, gün doğarken yatardık" dedi gülümseyerek. Elif, "Gece geç yatmak hiç bana göre değil. O yüzden, öğrenciyken akşamları erkenden yatar, sabah beşte kalkıp çalışırdım. Bir kitapta okumuştum, herkesin biyolojik saati farklı çalışırmış. Kimisi senin gibi gece geç saatlere kadar oturup çalışırken, kimileri de benim gibi, sabahın ilk saatlerinde daha enerjik olabiliyor" diye karşılık verdi.

Onlar böyle sohbet ederken asansörün kapısı açıldı ve Alper gülerek yanlarına geldi. Tıraş olmuş, giyinmiş, toplantıya hazırlanmıştı. Kısa boylu, tıknaz bir genç olan Alper, giydiği, göğüs cebi armalı olan krem rengi spor ceket ve lacivert pantolonla olduğundan daha kısa görünüyordu. Bu giyimiyle diğer iki gençten çok farklıydı. Onur ve Elif, âdeta sözleşmiş gibi siyah renkli takım elbise, içine beyaz gömlek giymişlerdi. Tek farkları Onur'un kırmızı desenli siyah kravatı ve Elif'in gri, eflatun ve mor tonlarını taşıyan fularıydı. Her ikisinin de çok ciddi bir toplantıya gitmek üzere hazırlandıkları daha ilk bakışta belli oluyordu. Çok değişik görünen Alper'i dikkatle yukarıdan aşağı süzen Onur, gülümseyerek "Bana taşıttığın ceket bu muydu?" diye sordu. Alper hemen ceketinin düğmesini açarak astarını gösterdi ve "Markasını gördün mü? Bu ceket öyle katlanıp bavula konmaz arkadaş" dedi. Giysi sohbetini orada kesip toplantıya gitmek üzere otelden ayrıldılar. Hızla holding binasına doğru yürümeye başladılar. Elif, yüksek topuklu ayakkabılarıyla yine zor yürüyordu. İçinden "Keşke ben onlardan önce yola çıkıp yavaş yürüseydim de onlarla toplantı salonunda buluşsaydık" diye geçirdi. Daha önce böyle koştururken ayak bileğini burkmuştu ve günlerce sıkıntı çekmişti. Şimdi de o yüzden çok dikkatli yürüyordu. On dakikalık bir yürüyüşle toplantının yapılacağı holding binasına vardılar. Binanın büyüklüğü, şıklığı ve o saatte işe gelmekte olan çalışanların kalabalığı karşısında âdeta solukları kesildi. Hayranlıkla etraflarını seyrederek girişteki güvenlik birimine geldiler. Her

şey düşünülmüş, adlarına giriş kartları bastırılmıştı. Böyle büyük bir organizasyonun bir parçası olmaktan gurur duydular. Diğer çalışanlarla birlikte asansöre binip hiç konuşmadan toplantının yapılacağı yedinci kata çıktılar.

Toplantı salonunun önündeki hol çok kalabalıktı. "Anlaşılan biz yine sonuncu olduk" dedi Elif alçak sesle. Alper, "Abartma canım, bu katılımcıların ancak yarısı olmalı, daha gelecek çok kişi vardır" diye fısıldadı. Önce salona girip oturacakları yerleri görmeye karar verdiler. İçeri girdiklerinde şaşkınlığını gizleyemeyen Alper, "Aman, aman, bütün Türkiye burada" dedi ve eliyle ağzını sıkıca kapattı, aklından "Elif haklı, herkes bizden önce gelmiş" diye geçirdi. Etrafına bakınmakta olan Onur, girişteki panoyu göstererek "Galiba oturma düzeni burada gösteriliyor" dedi. Kimin nerede oturacağını gösteren tabloda yerlerini buldular ve hiç zaman kaybetmeden gidip yerlerine oturdular. Elif, tekrar kalkacak gibi yerinden doğrularak "Makyajımı düzeltip hemen dönerim, tamam mı?" diye sorunca, diğer ikisi, "Hiç gerek yok, gayet güzelsin" diyerek onu yerine oturttular. O sırada Alper, "Burada mutlaka kablosuz internet vardır" dedi ve yanında getirdiği bilgisayarını masanın üzerine yerleştirip açtı. "Ne gerek var şimdi bilgisayara? Not tutacaksan, bak, çok şık defterler ve kalemler var" diyerek tepki gösterdi Onur. "Yok canım, kimseye çaktırmadan sunumumu bitireceğim" diye karşılık verdi Alper. Kulaklarına inanamamış gibi ona doğru eğilen gençler, "Ne yani, daha bitirmedin mi?" diye hayretle sordular. Alper, son derece soğukkanlı bir ifadeyle

anlatmaya başladı: "Akşam, yemekten sonra bir duş aldım. İyice ağırlık çöktü. Sunumu hazırlamak üzere bilgisayarın başına oturdum ama ilk iki slayttan sonra uyku iyice bastırdı. Ben de sabah erken kalkıp hazırlamak üzere yattım. Ama, ancak Onur'un kapıyı alacaklı gibi çalmasıyla uyandım. Siz hiç merak etmeyin. Ben açılış konuşmaları yapılırken bitiriveririm işimi. Kimse anlamaz geciktiğimi". Diğer ikisi bu sözler üzerine arkalarına yaslandılar ve bir süre hiç konuşmadan oturdular. Bu arada Alper, bilgisayarında sunumunu açmıştı bile.

Elif, "Neyse ki bizim şirketin sırası öğleden sonra geliyor" diye düşündü ve Alper'in o saate kadar bir şeyler hazırlayabilmesini ümit etti. Aklından "O başarısız olursa, şirket başarısız sayılır ve bu durum, bizi de etkiler" diyordu. Onur ise daha olumsuz düşünceler içindeydi ve "İşte, ekip çalışmasından anlamayan bir adam. Tek başına olsa, istediğini yapsın. Hiç önemli değil. Ama şimdi, biz bir ekibiz. Bu tembelliğiyle bizi de başarısız gösterecek" dedi kendi kendine. Böyle düşünürken yüksek sesle "Nereden buldular ki bunu?" diye soruverdi. "Neyi?" diye sordu Elif. "Benden söz ediyor olmalı" dedi Alper gülerek. "Hiç öyle şey olur mu?" diye durumu düzeltmeye çalıştı Onur: "Ben, şu verdikleri kalemlerden söz ediyordum. Nereden bulmuşlar bunları?". Yaptığı gaftan utanmıştı. Kıpkırmızı oldu.

Aniden salonda bir hareketlenme oldu. Dışarıdakiler hızla salona girerek yerlerine oturdular. Toplantı başlıyordu. Yönetici yetiştirme programının koordinatörü ve holding yönetim kurulu başkanı beraberce salona girdiler ve gençleri samimi bir ifadeyle selamlayarak en ön sıradaki yerlerine doğru yürüdüler. Salonda hiç ses çıkmıyordu. Toplantının sunuculuğunu yapacak olan genç hanımla girişte tanışmışlardı. Adı Burcu'ydu ve yönetici yetiştirme programının koordinatörü Belkıs Hanım'ın asistanıydı. Önce "Hoş geldiniz" dedi. Ardından programı okudu ve ilk konuşmacı olan koordinatörünü kürsüye davet etti. Koordinatör Belkıs Hanım da gençleri selamlayarak sözlerine başladı. Elif, ne hoş bir kadın diye düşündü. Belkıs Hanım, kırklı yaşlarında olmalıydı. Giyimi, saçı, duruşu ile son derece profesyonel bir işkadını görünümündeydi. Yumuşsak bir ses tonu vardı. Konuşurken gülümsüyor, gözlerinin içi gülüyordu. Konuşmasına bu programa seçilmiş oldukları için gençleri kutlayarak devam eden Belkıs Hanım, önlerinde çok uzun ve parlak bir kariyer olabileceğini ve bunun için çok çalışmaları gerektiğini anlattı. "Sizlere güveniyorum. Potansiyeliniz olmasaydı, şimdi burada olmazdınız. Bizim amacımız, sahip olduğunuz bu potansiyeli geliştirmenize yardımcı olmak ve sizlere yol göstermek" diyordu. Elif içinden, Belkıs Hanım'ı büyük bir hayranlıkla dinlerken "Umarım, bir gün, ben de onun gibi olurum" diye diledi. Onur ise hâlâ Alper'i düşünüyordu ve kendi kendine; bu yaptığı düpedüz umursamazlık, şimdi yakalansa hepimiz programdan çıkarılırız, diyordu. Alper

ise tüm dikkatini önündeki bilgisayara vermişti. Hiç dinleyemedi Belkıs Hanım'ı. Hızla slaytlarını hazırlıyor, bir yandan da "Şu ikisinden daha başarılı bir sunum yapayım da görsünler" diye düşünüyordu.

Onlar böyle düşünürken konuşmasını sürdüren Belkıs Hanım, katılacakları programın içeriğini kısaca anlattı. İnternet üzerinden verilecek derslerden, uygulamaları gereken testlerden ve katılacakları rotasyon programından söz etti. Performansları düzenli olarak değerlendirilecek ve kendilerine geri bildirimde bulunulacaktı. Herhangi bir sıkıntıları olursa kendisini rahatça arayabileceklerini de söyledikten sonra, hepsine başarılar diledi ve kürsüye Holding Yönetim Kurulu Başkanı Turgay Bey'i davet etti. Belkıs Hanım konuşurken salondaki genç uzmanların hemen hepsi, Alper hariç, söylediklerini, kendileri için hazırlanmış olan defterlere not ediyorlardı. Alper ise harıl harıl önündeki dizüstü bilgisayarda sunumunu hazırlıyordu.

Belkıs Hanım'ın davetiyle kürsüye gelen, holdingin en üst düzey yöneticisi Turgay Bey, konuşmaya başladığında Alper başını bilgisayardan kaldırdı ve dinlemeye başladı. Gençlerin hepsi, hayranlıkla takip ediyordu Turgay Bey'i. Çok etkileyici bir ses tonu ve düzgün bir Türkçeyle tane tane konuşuyordu. Salondaki herkes, onu dinlerken bir yandan da not almaya çalışıyordu. Alper de sunumu filan unutmuştu. Arkasına yaslandı ve ilgiyle dinlemeye başladı. Turgay Bey gençlere öğütler verdi. Öncelikle, "Kendinizi sürekli geliştirin" dedi. Onlara bu konuda neler yapabi-

leceklerini örneklerle anlattı. Eksik veya zayıf yanlarını belirleyip o alanda kendilerini geliştirmelerini öğütledi. Ardından, yaratıcı olmanın öneminden söz etti. Herhangi bir şeyi tasarlarken, bir problemi çözerken, bir sistem geliştirirken yaratıcı olun diyordu. Kendilerinden önce uygulananları aynen taklit etmeyip araştırma yapmalarını, yenilikleri takip etmelerini ve özellikle de yaratıcılıklarını kullanarak bir fark yaratmalarını tavsiye ediyordu.

Turgay Bey konuştukça salondaki genç uzmanların da hayranlığı artıyordu. Her söylediğini hem beyinlerine hem de not defterlerine kaydediyorlardı. Konuşmasına devam eden deneyimli yönetici, iş ahlakının öneminden de söz etti. Gençlere, yaptıkları işlerde her zaman ahlak kurallarına uymalarını, bir çelişkiye düşerlerse mutlaka yöneticilerine danışmalarını salık verdi. "Vicdanınıza kulak verin. Vicdanınız, size neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu söyler" diyordu.

Turgay Bey, gençler üzerinde yaptığı olumlu etkinin farkındaydı ve bundan son derece hoşnuttu. Gençlerin, toplumun geleceği olduğuna inanır ve bu yüzden onlarla olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışırdı. Bu nedenle de yıllardır yönetici yetiştirme programının ilk toplantısına katılır ve onlara hitap ederdi. Bu yıl da aynı istekle bir konuşma hazırlamıştı. Konuşmasının gençler tarafından büyük bir ilgiyle dinlenmesi ve beğenilmesi onu motive ediyor; daha içten, daha coşkuyla konuşmasını sağlıyordu. Sözlerine toplumsal duyarlılığın önemini anlatarak devam

etti. Gençlere, içinde yaşadığımız topluma karşı duyarlı olmalarını öğütledi. Gelişmiş toplumlardan örnekler verdi. "Mutlaka bir sivil toplum kuruluşuna üye olun ve aktif görev alın" dedi ve hemen, salonda kaç kişinin bir sivil toplum kuruluşuna üye olduğunu sordu. Kalkan ellerin sayısını yeterli bulmadı, üzüldüğünü söyledi. Sonra ellerini kaldıran gençlere hangi kuruluşlara üye olduklarını sordu. Elif, Onur ve Alper sessizce konuşmaları dinliyorlardı. Üçü de hemen bir STK'ya üye olmaya karar verdi.

Turgay Bey'in konuşması, ekip çalışmasının önemi üzerine devam etti. "Biliyorsunuz sizleri de şirketlerinizden buraya birer ekip olarak çağırdık. Sizlerin program boyunca iyi bir dayanışma içinde, başarılı bir ekip olarak çalışmanızı bekliyoruz. Bu birliktelik, sizlere çok şey kazandıracağı gibi, şirketlerinizi ve sonucunda holdingimizi de daha güçlü kılacaktır" diyordu. Onur, "İşte, şimdi tam oldu. Bu şaşkın Alper Bey'le ekip olduk, kaldık. Kim bilir, bize neler çektirecek?" diye düşünüyordu. Elif ise "Böyle olduğunu, zaten gelmeden önce biliyorduk. Önemli olan, bu ekip çalışmasını iyi yürütebilmek" diye geçirdi aklından.

Turgay Bey, sözlerinin sonunda, onlara zamanlarını iyi yönetmelerini salık verdi: "Zamanı yönetemezseniz, başarılı olamazsınız. Hedeflerinize ulaşamazsınız. Daha açık söyleyeyim, bu programı yürütemezsiniz. Unutmayınız ki şirketlerinizdeki yoğun çalışma temposunun yanı sıra, bu programı yürütmeniz bekleniyor. Eğer size verilen görevleri zamanında tamamlayamazsanız bu programdan çıkarı-

lırsınız. Ben, hepinizin bu iki zorlu işi birden üstlenebilecek kapasitede olduğuna yürekten inanıyorum. Ancak bir işi yapabilecek kapasiteye sahip olmak, o işi yapabilmek için yeterli değildir. Çok planlı çalışmak gerekir. Tekrar ediyorum, zamanınızı doğru kullanmalısınız". Alper, önündeki defterin kapağına iri harflerle *zamanı yönetmek* yazdı.

Turgay Bey sözlerini bitirdiğinde, salonda bulunanların hepsi, bu bilge kişiyi ayağa kalkarak alkışladı. "Onu tanımak büyük ayrıcalık" dedi Elif yanındaki arkadaşlarına. "Üstelik onunla aynı şirkette çalışıyoruz" diye ekledi Onur. Sesinde gurur vardı. Alper hayallere dalmıştı. Onları duydu ama yanıt vermedi. Kendisini Turgay Bey'in yerinde düşledi. Benzer bir konuşmayı, üstelik de aynı salonda yaptığını düşündü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Onur, "Hayallere dalmışsın, ne düşünüyorsun arkadaş?" diye sorunca hemen yanıt verdi: "Ben de büyüyünce Turgay Bey gibi büyük bir holdinge CEO olacağım". Bir taraftan da gülüyordu. "Şuna, üst düzey yönetici desen olmaz mı" diye takıldı Elif. Alper hemen atıldı: "CEO, üst yönetici değil, en üst yöneticidir". Bu sözler üzerine "Sanki bilmiyorduk da senden öğrendik" diye sitem etti Elif. Yaptığı şakanın anlaşılmamış olması onu sıkmıştı. Alper hâlâ düşler âlemindeydi. Onun sitemini fark etmedi bile.

Turgay Bey'in konuşmasından sonra toplantıya ara verdiler. Herkes çay, kahve içmek için salondan çıkıyordu. Bizimkiler de ayağa kalktılar. Onur, birden aklı başına gelmiş gibi, "Aman, senin sunum ne durumda?" diye sordu

Alper'e. Bu soru Alper'i hemen düşlerinden koparıp gerçek dünyaya döndürdü. Kimseye duyurmamak istiyormuş gibi, kısık bir sesle "Çok az kaldı. Bizim sıramız gelmeden bitiririm" dedi. Elif'le Onur, bu arada oturup çalışmasını söylediler. Alper de "Tamam, ama siz de bana dışarıdan kahve ve kek getirin" dedi. "Adama bak, bu durumda bile pazarlık ediyor." Bu sözleri söyleyen Onur'du. Birden etrafına baktı. Kimse duymamıştı söylediklerini, rahatladı. Elif'le dışarı çıktılar. Elif, kahve sırasına girip Alper için kahve alırken Onur da bir tabağa iki üç parça kek koydu. Sonra salona dönüp arkadaşlarına verdiler. Alper, o sırada, onlara birkaç cümlesini okuttu ve görüşlerini sordu. İki genç, "Bunu yaz, şunu çıkar" diye yol gösterirken mola bitti ve herkes içeri girdi. Böylece Elif ve Onur, arada kimseyle sohbet edemeden yerlerine oturdular.

Toplantının ikinci bölümünde, şirketlerin sunumları başlıyordu. Sunumlar, şirketlerin adlarına göre alfabetik sıra içinde yapılıyordu. İlk çıkan ekip, son derece başarılı bir sunum yaptı. Üçü, tek bir sunum hazırlamıştı ve slaytlar değiştikçe sırayla konuşuyorlardı. Sıralarını hiç aksatmadan, sözlerini hiç unutmadan, atlamadan, profesyonelce bir sunum yaptılar. Çok iyi hazırlandıkları belliydi. "Konuşma dersi almış olmalılar" dedi Elif. "Ben de aldım, önemli değil" dedi Alper. Ama içinden "Bizim sunumlar, bunların yanında çok sönük kalacak" diye düşünmeden edemedi. İlk ekip sunumunu bitirince salonda büyük bir alkış koptu. Yönetici Yetiştirme Merkezi Koordinatörü Belkıs Hanım sahneye gelerek gençleri içtenlikle kutladı ve titiz çalışmaları

için teşekkür etti. Ardından, salona dönerek "İlk ekip çıtayı yükseltti. Öyle değil mi arkadaşlar?" diye sordu. Bizimkilerin morali bozulmuştu. Onur telaşla "Mahvolduk, herkese rezil olacağız" dedi. Elif, "Dur bakalım, panik yapmayalım" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Şirketlerini temsil eden gençler, sırayla sunumlarına devam ettiler. İkinci ve üçüncü sıradaki şirketlerin temsilcileri iyi hazırlanmamışlardı. Kimi söyleyeceklerini unuttu, kimi de ekip arkadaşının sözünü kesti. Hele üçüncü çıkan ekipte, iki konuşmacı şirketlerini tanıtırken farklı sayılar vererek çelişkiye düştüler. Daha önce birlikte çalışmadıkları anlaşılıyordu. Sorular bölümünde, birkaç kişi, bu farklı verilerin nedenini ve hangisinin doğru olduğunu sordu. Gençler, çok zor durumda kaldılar. Sunumlarını bitirip de sahneden inerken son derece mutsuz görünüyorlardı. Onların bu hâline diğerleri de üzüldü. "Neyse, biz bunlardan iyi yaparız" diye fısıldadı Elif. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama ne kötü, diğerlerinin başarısızlığına seviniyoruz" dedi Onur. Alper, onlara doğru eğilerek "Bunun adı rekabet oğlum. Rakiplerinin senden iyi olması işine gelmez elbette. Serbest piyasada, bu iş böyledir" diye karşılık verdi. Elif, "Ama bu arkadaşlar bizim rakibimiz değiller. Hepimize bu programda yer var" diye söze girdi. Alper alaycı bir ifadeyle "Kızım biraz uzun soluklu düşün. Şimdi olmayabilir ama uzun vadede holdingdeki en iyi pozisyonlar için bu arkadaşlarla rekabet edeceğiz. Öyle değil mi?" dedi. Onur ve Elif, başlarını sallayarak ona hak verdiklerini belli ettiler.

Her sunumdan sonra Belkıs Hanım sahneye çıkıp konuşmacılara teşekkür ediyor ve ardından birkaç cümleyle görüşlerini dile getiriyordu. Gençleri çok iyi gözlemlediği ve dinlediği sözlerinden anlaşılıyordu. Yılların deneyimiyle de başarılarının ya da zayıflıklarının nereden kaynaklandığına dair yorum yapıyordu. Yorumlarına, salondaki hemen herkes katılıyordu. Dördüncü şirketin tanıtımı başarılı geçti ve kısa bir yorumdan sonra öğle yemeği için ara verildi. Topluca en üst kattaki restorana gittiler. Manzara çok güzeldi. İstanbul ayaklarının altındaydı âdeta. Böyle bir yerde kim çalışmak istemez ki, diye düşündü Elif. Yemek, açık büfe olarak hazırlanmıştı. Sıraya girip yemeklerini aldılar ve bir masaya oturdular. Yemekten sonraki ilk sunumu onlar yapacaktı. Onur, arkadaşlarına, yemeklerini çabuk bitirip salona kimse gelmeden birlikte bir prova yapmayı önerdi. Bu fikri diğer ikisi de kabul edince hızla yemeye başladılar.

Elif heyecandan pek bir şey yiyemedi. Erkekler yerken izin isteyip kalktı. Önce makyajını tazeledi, saçını, fularını düzeltti, ardından da salona giderek yapacağı sunuma göz gezdirdi. On beş dakika kadar sonra Onur da salona geldi. Beraberce sahneye çıktılar ve nerede duracaklarına, ne kadar hareket edebileceklerine karar vermeye çalıştılar. İlk şirket tanıtımını yapan gençler gibi üç arkadaş aynı zamanda sahnede durmaya ve gerekirse birbirlerine bilgisayarda slayt akışını sağlayarak yardımcı olmaya karar verdiler. Böylece konuşmayı yapan kişi, uzaktan kumanda cihazı çalışmayacak endişesi olmadan sahnede rahatça hare-

ket edebilecekti. Etrafına bakınan Onur, "Alper yine ortalarda yok" diye söylendi kızgın bir ses tonuyla. Elif, "O, işleri hep son dakikada yapmayı seven biri. Hani adrenalin salgısı artıyor da büyük bir enerji ile kısa zamanda umulmadık işler yapabiliyor ya insan, işte bunu seviyor anlaşılan" diye tahmin yürüttü. Sözünü tamamladığında Alper'i karşısında gördü. Elif'in söylediklerini duymuştu ve "Tam da dediğin gibi Elifciğim. Aferin, beni iki günde iyi tanımışsın. Hep son dakikada çalışırım. Ama sonuçta işi yetiştiririm. Üniversiteyi de böyle bitirdim, sınavlardan önceki son gece çalışarak" dedi. Sesinde kızgınlık yoktu, tam tersine büyük bir özgüven vardı. Onun bu rahatlığına kızan Onur, "Acele yapılan işin kalitesi düşer, hatalar olur ve son dakikaya kaldığından onları düzeltecek zaman da kalmaz" yorumunu yaptı. Alper güldü ve "Acele işe şeytan karışır diyorsun yani" dedi.

Salon dolmaya başlamıştı. Hızla Alper'e planlarını anlattılar. Üç arkadaş sahneye birlikte çıkacaklardı. İlk Onur konuşacaktı, sonra Elif ve en son da Alper kendi bölümünü sunacaktı. Sorular olursa sırayla yanıtlayacaklar ve sonunda herkesi selamlayıp birlikte ineceklerdi sahneden. Bu kararla yerlerine oturdular. Alper'in aklı sahnede konuşulanlara takılmıştı. İçinden "Acele işin kalitesi düşermiş" diye geçirdi. Yemekten sonra cebine koyduğu peçeteyi cebinden çıkarıp *acele iş ters gider* diye yazdı. Sonra, o güne kadar pekâlâ da başarılı olduğunu düşündü. Şimdi de olurdu. "Bütün bu söylenenler geri zekâlılar için geçerli, benim zekâ düzeyimde bir insana, bunlar çocuk oyun-

cağı gibi gelir" dedi kendi kendine. Eskiden beri böyle son dakikada çalışırdı. Üniversitede dereceye filan girememişti ama dört yılda mezun olmayı başarmıştı bu yöntemle. Hele sunum yapma konusunda hiç endişesi yoktu. O, hemen her gün bir müşterisine sunum yapıyordu.

Belkıs Hanım'ın asistanı Burcu, hoş geldiniz diyerek öğleden sonra oturumunu açtı ve ilk ekibi sunumlarını yapmak üzere sahneye davet etti. Onur, Elif ve Alper yerlerinden kalkarak sahneye yürüdüler. Önceden kararlaştırdıkları gibi yerlerini aldılar. Onur tam ağzını açıyordu ki Alper tüm katılımcıları selamlayarak söze girdi. Elif'le Onur hayretten açılmış gözlerle birbirlerine baktılar. Yapacak bir şey yoktu. Elif hemen bilgisayarın başına geçip önceden hazırladıkları Onur'un sunumunu kapattı ve Alper'inkini açarak hazırladı. O sırada Alper, "Yemekten sonra ağırlık çöker ama biz sizi uyutmayacağız" diyerek bir fıkra anlatmaya başlamıştı bile. Anlatımı çok rahattı ve herkesi güldürmeyi başardı. Ardından sunumuna başladı. Projektörün uzaktan kumanda cihazı da Onur'da kaldığından Elif bilgisayarda slaytları değiştiriyordu. Daha ilk slaytta iki yazım hatası fark etti. "Umarım benden başka kimse fark etmemiştir" diye düşündü Elif. Alper konuşma ve sunum yapma üzerine eğitimler almıştı ve sahnede çok rahattı. Ancak sunumun acele hazırlandığı belli oluyordu. Neredeyse her slaytta yazım hataları vardı, kullandığı yazı karakterleri ve büyüklükleri birbirinden farklıydı. Arada ne diyeceğini unutuyor ve arkasına dönerek önce perdeden kendisi okuyor ve sonra, tekrar izleyenlere dönüp

anlatıyordu. Sunumun sonuna kadar rahat tavırlarını korudu. Ama sözlerini bitirdiğinde, kendisi de yaptığından memnun kalmamıştı. Üstelik ekip arkadaşlarının da beğenmediğini tahmin edebiliyordu.

Alper sözlerini bitirince Elif konuşmak üzere sahnenin ortasına doğru yürüdü. O sırada, Onur da program akışındaki bu ani değişiklik sonucunda sıranın kendisinde olduğunu düşünüyordu ve konuşmasını yapmak üzere öne doğru bir adım attı. İki arkadaş neredeyse sahnenin ortasında çarpışacaklardı. Birbirlerine baktılar. Onur hemen eliyle "Sen buyur" der gibi bir hareket yaptı ve geri çekilerek sahneyi Elif'e bıraktı. Sonra hızla elinde tuttuğu uzaktan kumanda cihazını Elif'e uzattı. Elif cihazı unutmuştu, cihazı gördü ama Onur kadar hızlı hareket edemedi ve cihazı yere düşürdü. Hemen eğilip aldı ama bu arada sahnede yaşanan şaşkınlığı herkes görmüştü. Dinleyicilerin arasından gülüşme sesleri geldi. Elif'in morali iyice bozuldu. Konuşmaya başladığında titreyen sesini kendi bile tanıyamadı. Bir an için "Her şey bitti, buraya kadarmış" diye düşündü. Ama konuşmaya devam ettikçe kendini toparladı. Önceden birkaç kez prova yapmıştı ve sunumunu ezbere biliyordu. Hiç aksatmadan anlatıyor, sahnede rahat hareket ediyordu. Yavaş yavaş morali de düzeldi, sesi de. Herkesin kendisini ilgiyle izlediğini görebiliyordu. Rahatladı, gülümseyerek ve planladığı gibi sunumu yaptı. Bu kez Onur bilgisayarın başındaydı ama Elif kendi başına sunumunu kontrol ettiğinden ona pek iş düşmedi.

Son sunum Onur'a kalmıştı. Hazırlıklı geldiğinden bir sıkıntı yaşamadan anlatmaya başladı. O da evde prova yapmıştı. Nerede ne söyleyeceğini, nerede ne kadar susacağını iyi biliyordu. Hiç problem yaşamadan sunumunu tamamladı. Hazırlanırken ilk konuşmayı yapacağını düşünerek son slaytta "Şimdi sözü ekip arkadaşlarıma bırakıyorum" diye yazmıştı. Onur bu son sözleri anımsayıp da sunumunu durduruncaya kadar cümle çoktan perdeye yansımıştı. Herkesin okuduğunu fark edince bir açıklama yapmak gereğini hissetti. "Alper arkadaşımın da dediği gibi, yemekten sonra sizleri uyutmamak ve sunumumuza hareket katmak için program akışında değişiklik yaptık. İlk o konuştu, ben de sona geçtim. Umarım başarılı olmuşuzdur" dedi. Onun bu yorumu üzerine salondan yer yer alkışlar geldi. Elif, "Aslan Onur, iyi kurtardı durumu" diye onu kutladı içinden. Alper de bu son sözleri beğenmişti. "Bizim ortak çok zekice bir manevra yaptı. Bravo ona" diye geçirdi aklından.

Tüm sunumları en ön sırada izleyen Belkıs Hanım ise sessizce oturuyordu. Alkışlar sona erince sahneye çıktı ve gençlerin ellerini sıkarak teşekkür etti. Bu arada Onur'un omzuna onu takdir ettiğini gösterircesine hafifçe dokundu. Ardından salona doğru dönerek "Sunumlar için çok teşekkürler" dedi ve devam etti: "Bu ekipte, bir senkronizasyon sorunu vardı. Galiba iyi bir planlama yapılmamış". Bu sözlerden sonra tüm ekiplere mutlaka prova yapmalarını tavsiye etti ve "Eğer iyi hazırlanmazsanız mutlaka bir aksilik olur" diye de ilave etti. Ardından bizimkilere dö-

nüp "Ne dersiniz? Haklı mıyım?" diye sordu. Üçü birden "Evet efendim, haklısınız" dediler. Ayrıca Belkıs Hanım, yazım hatalarının hiç hoş görülmeyeceğini kibarca belirttikten sonra, "Bu programa katılan herkes, dilimizi en iyi şekilde kullanmalıdır. Eğer bu alanda bir eksiğiniz varsa, bunu hızla giderin" diye uyardı. Son olarak da Onur'un "Sizin için sahnede hareket yarattık" diyerek sunumunu sonlandırmasını çok yerinde yapılmış bir espri olarak nitelendirdi ve "Eğer iyi bir planlama yapmış olsaydınız, böyle bir mazeret bulmaya gerek kalmazdı" diyerek onları yerlerine uğurladı. Üç arkadaş sahneden başları önlerinde inerek suçlu gibi gidip yerlerine oturdular. O gün kendilerinden sonra yapılan hiçbir sunumu dikkatle dinleyemediler. Akılları hep yaşadıkları olumsuz deneyimdeydi.

Alper önündeki kâğıda *planlama* diye yazıyordu. Neredeyse sayfanın tamamını, irili ufaklı yazılmış planlama sözcükleriyle doldurdu. Kendine çok güvenirdi. O zamana kadar yaptığı sunumlar da hep beğenilmişti. Hatta birkaç kişi ona, doğal bir sahne yeteneği olduğunu bile söylemişti. Ne güzel esprili başladım, diye düşündü. Sonradan nasıl karıştı işler, anlayamamıştı. Sunumundaki yazım hatalarını göremediği için kendine kızdı. Acaba diğerleri haklı olabilir miydi? Gerçekten önceden hazırlanıp prova yapsaydı daha başarılı olabilir miydi? Bu yaklaşım, o güne kadar izlediği çalışma yöntemine çok tersti. Başarabilir miydi? Bu düşüncelerle kaşlarını çatmış, önündeki kâğıdı yırtacak gibi karalıyordu. Sonra, birden rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bü-

tün sorun üç kişi olmalarından kaynaklanmıştı. Diğer ikisinin yavaşlığı başarılarını etkilemişti. Kendisini zorlamasına, değişmeye çalışmasına hiç gerek yoktu çünkü onlar da kendisi kadar rahat olsalardı bir sorun olmazdı, diye karar verdi.

Onur'la Alper'in arasında oturan Elif de çok mutsuz görünüyordu. Anlaşılan, bütün kariyer hedeflerimize veda ediyoruz, diye geçirdi aklından. Annesiyle babası çok üzüleceklerdi. Bu programa seçildiği günden bu yana, evde bayram havası esmekteydi. Annesi, kızının başarısını tüm arkadaşlarına gururla anlatmıştı. Onlara "Gittik, rezil olduk, döndük" diyecekti. Keşke, dün akşam güle oynaya yemeğe gitmek yerine, oturup Alper'in sunumuna yardım etseydik, diye düşündü. Hiç tanımadığı bir kişiye, üstelik de yola çıktıkları andan beri geç kalıp işlerini zorlaştıran bir kişiye güvenmiş ve kendileri gibi iyi hazırlanacağını varsaymışlardı. "Üstelik ben, psikoloji öğrenimi görmüş bir insanım. Şu çok konuşup az iş yapan Alper'in başımıza iş açacağını nasıl da göremedim" dedi içinden. Alper'e değil de kendisine kızıyordu Elif. Bu yaşadıkları olaydan kendini sorumlu tutuyor, içine düştüğü bu utanç verici durumu nasıl olup da önleyemediğine üzülüyordu.

Onur da çok farklı durumda değildi. O da bu programa veda etmelerinin istenebileceğini düşünüyordu. Bu noktaya kadar gelmişken rezil olup geri dönme düşüncesi bile onu kahrediyordu. Keşke Alper, bizim ekipte olmasaydı, diye geçiriyordu içinden. Elif'le çalışmaktan çok

memnundu. Ama Alper, daha ilk andan itibaren onları sıkıntıya sokmuştu. Ben durumu kurtardım aslında ama yetmedi, diye düşündü. Onlar bir ekipti ve ekip olarak sahnede saçma sapan işler yapmışlardı. Belkıs Hanım da eleştirilerini çekinmeden dile getirmişti. Üstelik de çok haklıydı eleştirmekte. Eğer bu kez bizi programdan çıkarmazlarsa ne yapıp edip şu çocuktan kurtulacağım, diye karar verdi kendi kendine.

O akşam sunumlar bitince, katılımcılara binadan ayrılmamaları söylendi. Bir saatlik bir ara verilecekti ve aynı salonda tekrar toplanacaklardı. Bu arada, isteyen öğle yemeğini yedikleri salona çıkıp kendileri için hazırlanmış olan sandviçlerden yiyebilir; çay, kahve ya da meşrubat içebilirdi.

Oysa önceden şirketlere gönderilmiş olan toplantı programında, o gün saat altıda tüm sunumların biteceği ve ardından serbest kalacakları belirtilmişti. Şimdi yedide yeniden toplanacakları söylenince gençler şaşırdı. Kendi aralarında "Bu da nereden çıktı?" diye söyleniyorlardı. Bazıları, o akşam için plan yapmışlardı. Saat yedide tekrar toplandıktan sonra, acaba saat kaça kadar kalmaları gerekecekti? Yaşadıkları günün heyecanı ve yorgunluğu da iyice üstlerine çökmüştü. Yüzlerindeki mutsuz ifadeyi fark eden Asistan Burcu, Belkıs Hanım'la kısa bir konuşma yapıp mikrofona koştu. "Saat yedide toplanınca sizlere yarınki programla ilgili bilgi vereceğiz. En çok yarım saat sürer. Yedi buçuktan itibaren serbestsiniz" anonsunu yaptı. Kapıya doğru yürümekte olan gençler, bu son anonsla bi-

raz rahatlamışlardı. Hiç olmazsa daha ne kadar burada olacaklarını ve ne için beklediklerini biliyorlardı.

Asansörlere binip en üst kata çıktılar. Sandviçlerini yerken gruplar hâlinde sohbete daldılar. Elif manzaraya hayranlıkla baktı ve içini çekerek "Arkadaşlar, tenha bir yer bulalım da bir durum değerlendirmesi yapalım" dedi. Diğer ikisi de ona katıldılar. Üçlü, küçük bir masaya oturdu. Alper, hemen gidip onlara sandviç ve soğuk içecekler getirdi. Sessizce onun getirdiklerini yemeye başladılar. "Eee, konuşmayacak mıyız?" diye sordu Onur. "Konuşmalıyız" diye yanıtladı Elif. Birden ikisi birlikte Alper'e döndüler ve konuşma sırasını niye değiştirdiğini sordular. Alper onlara hayretle baktı ve "İlk konuşmayı benim yapmam gerekmiyor muydu yani?" dedi. Onur, "Arkadaş, daha on gün önce şirketteki toplantıda benim ilk ve senin de son konuşmacı olmanı kararlaştırmadık mı? Üçümüzün yöneticisi, biz ve tabii sen de kabul ettin bu sıralamayı" diye karşılık verdi kızgın bir ifadeyle. Onu şaşkınlıkla dinleyen Alper, "Evet, ama siz bugün, sunumdan önce, beni sahneye çağırıp değişiklik yaptık dediniz ya" diye devam etti. Elif bıkkın bir ses tonuyla "Sen bizi hiç dinlememişsin. Bizim yaptığımız değişiklik; sahneye tek tek çıkmak yerine, ilk ekip gibi, üçümüzün aynı anda çıkması, böylece orada birbirimize destek olmamızdı. Yoksa konuşma sırasını değiştirmedik" diye söze girdi. Alper, onun ne kadar üzgün olduğunu görüyordu. Gerilimi azaltmak için güldü ve "Aman canım, o kadar büyütmeyelim. Siz değişiklik yapıyoruz deyince ben de bana ilk sözü verdiniz sandım.

Zaten her şey oldu ve bitti. Artık değiştiremeyiz" diye yorum yaptı. Bu kez diğerleri ona hak verdiler. Onur, "Olan oldu" dedikten sonra Elif, "Eğer elenirsek, çok üzüleceğim" dedi önündeki bardağın içine bakarak. Alper ise "Durun canım, ben bu programla ilgili istatistiklere bakmıştım gelmeden önce. Programı uygulamaya başladıkları tarihten bu yıla kadar yalnızca dört ekip elenmiş. Bu yıl bir eleme olacaksa o üçüncü sırada sunum yapan ekip olabilir. İşte o kadar" yorumunu yaptı. Sonra devam etti: "Ama istatistikler program süresince birey olarak elenen yetmişin üstünde kişi olduğunu da gösteriyordu. Şaşırmadım desem yalan olur". Onur, "Bizim de elenenler arasında olabileceğimizden korkuyorum doğrusu. Şirkete ne yüzle döneriz" dedi ciddi bir ifadeyle. Bu sözler üzerine bir sessizlik oldu. Üç arkadaş, hiç konuşmadan, manzarayı seyrederek sandviçlerini bitirdiler.

Saat yediden önce salon tekrar dolmuştu. Herkes, bir an önce değişiklikleri öğrenmek ve serbest kalmak istiyordu. Çoğu, üzerlerindeki resmî kıyafetten sıkılmıştı. Üzerlerini değiştirip rahat bir şeyler giymek için can atıyorlardı. Belkıs Hanım'ın asistanı Burcu, salonun kapısından baktı ve çoğunluğun orada olduğunu görünce koordinatörüne haber verdi. Saat yediye beş kala Belkıs Hanım da salona girdi. Mikrofona geldiğinde, elinde birtakım kâğıtlar vardı. Önce onları geç bıraktıkları için özür diledi. Ancak bu gecikmenin, onların iyiliği için olduğunu belirtince salondakilerin ilgisi iyice arttı. Genelde, değerlendirmeleri o akşam yapar ve ertesi gün elenen bir ekip olursa bildirir-

lerdi. Bu programı uyguladıkları on iki yıl süresince, yalnızca dört ekip elenmişti. "Aslında bugün yapılan sunumlar bir yarışma değil, bir tanışma amacını taşımaktadır" dedi. Ancak bazen o kadar eksik, özensiz, hatalı sunumlar olabiliyordu ki o ekiple ve de o ekibi gönderen şirketle, o yıl, bu alanda çalışmama kararı alabiliyorlardı. "Bu yıl ilk kez farklı bir uygulama yapacağız" diye sözlerine devam etti Belkıs Hanım ve yarın, üç ekibin tekrar sunum yapmalarını istediklerini belirtti. Salondaki gençler heyecanla dinliyorlardı. Hepsinin aklında aynı soru vardı: "Acaba bu üç ekibin içinde biz de var mıyız?". Belkıs Hanım, bu yıl bir ekibin de programdan elendiğini ve bu durumu kendilerine bildirdiklerini de söyledi ve "Bu arkadaşlarınız şimdi salonda değiller. Hemen ayrılmak istediler. Biz de kendilerine hak verdik ve onları uğurladık" dedi. Salonda heyecan elle tutulur hâle gelmişti. Herkes etrafına bakınıp hangi ekibin aralarında olmadığını anlamaya çalışıyordu. Alper arkadaşlarına doğru eğilerek "Gördünüz mü, elenen ekip çoktan evin yolunu tutmuş. Bir de bizim eleneceğimizi düşünüyordunuz" dedi kısık sesle.

Belkıs Hanım, kendi aralarında konuşmaya başlayan gençlerin ilgisinin dağıldığını fark etti ve "Asıl duyurmak istediğim, yarın bize birer sunum daha yapacak olan üç ekip ve konuşma yapacakları konulardır" diyerek konuşmasını sürdürdü. "Demek ki yeni bir konu vereceklermiş. Acaba biz de aralarında mıyız?" diye düşündü Elif. O sırada Belkıs Hanım, ertesi gün için görev verilen ekipleri açıklıyordu. Önce ikinci sırada çıkan ekibin çalıştığı şirketin

adını açıkladı. Onlar, şirketlerinin, holdingin geleceğine nasıl bir katkı yapacağını anlatacaklardı. Onur, "Bu arkadaşlar sunumlarında kendi şirketleriyle ilgili yeterli bilgi vermemişlerdi" dedi Elif'e dönerek. İkinci sırada ise son konuşan ekip vardı. Onlar da holdingin on yıl sonra nereye gelmesi gerektiğini anlatacaklardı. Elif, "Bu ekip de hiç vizyondan ve hedeflerden söz etmemişti, değil mi?" diye sordu. Alper, "Bunların ikisi de çuvallamıştı arkadaşlar, rahat olun" karşılığını verdi. Tam o sırada, Belkıs Hanım, üçüncü ekibi açıkladı. Üç arkadaş şirketlerinin adını duyar duymaz kıpkırmızı oldular. Elif, sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi eliyle ağzını kapatmıştı. Onur, masanın bacağına bir tekme attı. Alper âdeta şoktaydı. Hiç beklemediği bir haber almıştı. İnanamamış gibi "Bizden mi söz ediyor?" diye sordu arkadaşlarına. Evet, anlamında başını salladı Onur. Elif hâlâ eliyle ağzını kapatmış konuşmadan oturuyordu. Belkıs Hanım, konuşmasına devam etti ve üçüncü ekibe de konuşma konularını verdi. Onur, Elif ve Alper hızla not aldılar. Yarın üzerinde konuşacakları konu, "Holdingin yurtiçinde ve dışında rekabet üstünlüğü sağlaması için yapılması gerekenler" şeklinde tanımlanmıştı.

Bu duyurulardan sonra, yeniden düzenlenen ertesi günün programı perdeye yansıtıldı. Program hakkındaki bilgi, Yönetim Kurulu Başkanı Turgay Bey tarafından ayrıntılı bir şekilde anlatıldığı için ertesi gün bu konuya ayrılan zaman kısaltılmış ve yerine üç ekibin sunumu yerleştirilmişti. Belkıs Hanım hepsine tekrar teşekkür etti ve bu üç ekibe çok iyi hazırlanmalarını öğütlemeyi de ihmal etmedi.

Toplantı bittiğinde, saat yediyi yirmi geçiyordu. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Alper. Elif, "Hemen otele dönüyoruz. Birimizin odasında sunumu hazırlamaya başlayacağız. Sunum bitmeden kimse başka bir işle ilgilenmeyecek. Bitirinceye kadar ara vermeden çalışmalıyız. Ancak yetiştiririz" dedi kararlı bir sesle. Elif'in bütün korkusu, bir gece önce Alper'in yaşadıklarının bu gece de başlarına gelmesiydi. "Yemek yemeyecek miyiz?" diye sordu Alper. "Gerekirse yemeğimizi odada yeriz" diye yanıtladı Onur. "Ben zaten aç değilim. Sandviç beni doyurmuştu. Üstüne bir de bütünlemeye kalmamız eklenince iştah filan kalmadı" dedi Elif. Onu ciddi bir ifadeyle dinlemekte olan Onur'la Alper, birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Onur, kendisi için bunun ilk olduğundan ve öğrencilik yaşamı boyunca hiç bütünlemeye kalmadığından söz etti. Onu hayretle dinleyen Alper şöyle bir düşündü ve "Ben o kadar çok bütünlemeye kaldım ki sayısını bile anımsamıyorum. Ama hiç sınıfta kalmadım" dedi.

Üç arkadaş konuşarak otele vardıklarında yaşadıkları ilk şoku ve stresi atmışlardı. "Her işte bir hayır vardır. Bakın, bu ikinci şans bize kendimizi göstermemiz için iyi bir fırsat olacak" dedi Alper. Elif, "Haklısın, eğer aklımızı başımıza toplayıp iyi bir iş çıkarırsak, bu, bir fırsat sayılır" karşılığını verdi. Onları dinlemekte olan Onur, "Arkadaşlar, her ekibin bir başkanı olur, yani olmalıdır. Bence, bu gece başkanlığı Elif'e verelim ve ekibi o yönetsin" diye söze girdi. Alper, "O, çoktaaan bu işe koyuldu" diyerek güldü. Onur da "Ben de o yüzden söylüyorum ya. Hani, biz

seçmiş olalım da mertlik bizde kalsın diyorum" dedi aynı şakacı ses tonuyla. Elif şakalara filan kulak asmadı. Aklı, bir an evvel işe koyulmaktaydı. Arkadaşlarını odasına davet etti. Ama odayı gören Alper, kendi odasının daha büyük olduğunu söyleyince onun odasına gittiler. Hemen Alper'in dizüstü bilgisayarını odadaki küçük masaya yerleştirdiler. Elif bilgisayarın başına geçti. O sırada Alper, ceplerinden irili ufaklı bir sürü kâğıt parçası ve peçete çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Elif hayretle kâğıt öbeğine baktı ve "Bunlar da ne?" diye sordu. Alper, "Ben, önemli bulduğum şeyleri her zaman not alırım" yanıtını verdi. "Not alırsın da sonra o notlardan faydalanamazsan ne işe yarar?" diye bu kez Onur sordu. Sesinde alaycı bir ifade vardı. Alper'in canı sıkıldı ama "Kim demiş bunlardan faydalanamıyorum diye? Bak, yola çıktığımızdan beri aldığım notları sana göstereyim de söylediklerinden utan" dedi. Bu sözlerin ardından masanın üzerindeki kâğıt kümesi içinden küçük bir kâğıt parçasını aldı ve yazıyı okudu: "Her zaman aksilikler olabilir". Sonra bunu açıkladı: "Yani önemli bir iş yaparken mutlaka biraz fazla zaman ayırmak gerekir çünkü umulmadık aksilikler olabilir". Diğer ikisi, biraz şaşkın ve biraz da keyifli onu dinliyorlardı. Arkadaşları üzerinde bıraktığı bu etkiden memnun olan Alper açıklamalarına devam etti:

"Bak şu biniş kartında da düzenli olmak yazıyor". Düzenli olmanın, önemli evrakları kaybetmemesi ve aradığı şeyi kolayca bulabilmesi için gerekli olduğunu anlattı onlara. Böylece eşyaları aramak için gereksiz zaman kaybet-

mezdi insan. Ardından defterinin kapağını gösterdi. Orada da "zamanı yönetmek" yazıyordu. "Arkadaşlar, eğer zamanımızı yönetemezsek, yaşamımızı da yönetemeyiz. Yaşamımızı yönetemezsek, asla istediğimiz hedeflere ulaşamayız" diyen Alper'in bu sözlerine dayanamayan Onur, "Neler biliyor ama uygulamıyor" dedi. Alper hemen atıldı: "Dur, daha bitmedi". Uzanıp buruşuk peçeteyi aldı. Onda da "Acele iş ters gider" yazıyordu. Size açıklayayım, diyerek "Bir işi son dakikada yaparsan aceleye gelir ve kalitesi düşer" dedi. Ciddi bir havayla devam etti ve "Bakın şu kâğıda" diyerek karalamaktan neredeyse yırtılacak hâle gelmiş olan kâğıdı gösterdi. Kâğıdın her yerinde "planlama" yazıyordu. Alper bu kez planlamanın önemini anlattı onlara: "En önemli işleri unutup abuk sabuk işlere zaman harcarsanız ve plansız işler yaparsanız her şey çorbaya döner". Bu sözler üzerine Elif, "İşte, tam da bizim yaptığımız gibi. Yarına hazırlanacağımıza Alper'in maceralarını dinliyoruz" diye söze girdi. Birden Alper'in yüzünün asıldığını görünce "Şaka yaptım canım. Anlattıklarından çok yararlandım, inan. Ama isterseniz şimdi işimize dönelim" dedi. Saatine bakan Onur, "Biliyor musunuz, saat dokuza on var. Hemen başlasak, bitirmemiz gece yarısını bulur" diyerek ona katıldığını ifade etti.

Üç arkadaş, bir plan yaptılar. Önce herkes önündeki kâğıda holdingin rekabet üstünlüğünü elde etmesi için yapılması gerekenleri, aklına geldiği gibi yazacaktı. Bu iş için yarım saat ayırdılar. Arkasından, yazdıklarını okuyacaklar ve birbirleriyle aynı olan veya örtüşen görüşleri, Elif he-

men bilgisayara kaydedecekti. Farklı görüşler çıktığında tartışacaklar ve görüşün sahibi diğerlerini ikna edebilirse o görüş de listeye eklenecekti. Böylece, farklı görüşlerin açıklamasını ve gerekçesini de tartışmış olacaklardı. Bu çalışmanın da bir saat süreceğini tahmin ettiler. Ardından, listeledikleri görüşleri tek tek ele alarak açıklayacaklardı. Onur, her bir görüşü ayrı bir slaytta açıklamalarını önerdi. Elif ise "Önce kaç slayt sunabileceğimizi kararlaştıralım" diyordu. Kendilerine ayrılan konuşma süresi kırk beş dakikaydı ve bu süre içinde en fazla on beş slayt gösterebileceklerine karar verdiler. "Her birimize on beşer dakika ve beş slayt düşüyor. Bunu göz önünde bulundurarak hazırlanmalıyız. Süreyi aşmak da, az kullanmak da bizim aleyhimize olur" diyen Elif'i hayretle dinleyen Alper, Elif sözlerini bitirdiğinde, "Ben, bugüne kadar onlarca sunum yaptım ama hiç böyle hassas plan yapmadım" dedi. "Bu akşam yapacağımız çalışma, bizim kariyerimizin yönünü değiştirebilir. O nedenle senin yönteminle değil de plan yaparak çalışacağız." Bu sözleri söyleyen Onur'du ve sesi oldukça sert çıkmıştı. "Tamam ağabey, kızma! Ben sadece daha önce böyle çalışmadığımı söyledim. Böyle yapmayalım demedim" diye yanıt verdi Alper. Onun da sesi gergindi. "Arkadaşlar, saat dokuz oldu. Haydi, işe koyulalım artık" diyen Elif, onları ellerindeki listelere yönlendirerek gerginliğin büyümesini önledi.

Üçlü yarım saat kadar sessizce çalıştı. Herkes elindeki kâğıda düşüncelerini yazıyordu. Elif, koltuğa oturmuş ve kucağına aldığı deftere yazıyordu. Onur, masanın başın-

daydı. Alper ise odada dolaşıyor, aklına bir şey gelince elindeki kâğıdı bir yere koyup not ediyordu. Bazen duvara, bazen de kapıya dayayarak yazdığı da oluyordu. Hazır olduklarında saat dokuz buçuğu geçmişti. Listeledikleri görüşleri paylaşmaya başladılar. Önce ellerindeki listelerde kaçar görüş olduğunu paylaştılar. Elif ve Onur'un listelerinde onar görüş vardı. En çok görüş yazan Alper olmuştu. "Tam on beş farklı görüşüm var holdingimizin rekabet gücünü artırmak için" dedi gururla. "Bravo sana! Ne kadar da hızlı düşünüyorsun?" Bu sözleri söyleyen Onur'du. Alper duyduğu övgüden memnun, "Haydi, okuyalım, bakalım ne gibi fikirler var?" dedi coşkuyla. Sırayla ve yüksek sesle okudular yazdıklarını.

Biri okurken diğerleri kendi listelerine de bakıyor ve aynı görüş kendi listelerinde de varsa "Ben de yazmıştım" diyerek belirtiyorlardı. Aynı olan görüşleri tek bir listede toplamak üzere Elif hemen not alıyordu. Üçü de listelerini okuduktan sonra, en az ikisinde ortak olan sekiz görüş belirlediler. Bu görüşleri hiç tartışmadan sunumlarında kullanmak üzere bilgisayarda yazdılar. Elif ile Onur'un bütün görüşleri birbirine benziyordu. Diğerlerinden farklı olan görüşlerin neredeyse tamamı Alper tarafından düşünülmüştü. "Senin düşünce sistemin bizimkinden çok farklı Alper" dedi Elif, bir yandan da bilgisayarda listeleri yazıyordu. Alper'den hiç ses çıkmayınca döndü ve arkadaşının yüzüne baktı. Alper ne demek istediğini tam anlayamamış gibi kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. Elif gülümsedi ve "Bu, iyi bir şey. Bir ekipte farklı bakış açılarının ol-

ması çok iyidir. Yoksa Onur'la biz ortak yazdığımız şu sekiz görüşle tıkanıp kalırdık" diye sözlerine devam etti. Bu açıklama üzerine Alper güldü ve konuyu değiştirerek "Hâlâ acıkmadınız mı arkadaşlar? Ben odaya yiyecek bir şeyler getirteceğim" dedi. Onur da kendisine katılınca oda servisini arayarak yiyecek sipariş ettiler. O saatte sandviç, meyve ve tatlı vardı. Alper ısrarla sıcak bir şeyler isteyince patates kızartması yapabileceklerini belirtti mutfak görevlileri. Böylece akşamın mönüsü oluştu.

Onlar yemek konusuyla uğraşırken Elif belirtilen tüm görüşleri bilgisayarda yazmayı bitirdi. Artık sıra her bir görüşü anlatmak için kullanacakları açıklamaları ve gerekçelerini yazmaya gelmişti. "Arkadaşlar, ben her görüşü açıklayamam, daha doğrusu savunamam. Herkes kendi belirttiği görüşle ilgili savunmasını açıklasın, ben sunum formatında yazayım" dedi. Onur'la Alper çoktan razıydı bu iş bölümüne. Sırayla o görüşü neden yazdıklarını ve holdinglerine nasıl bir rekabet üstünlüğü sağlayacağını açıklıyorlardı. Bazen Elif, "Bu yeterli değil, daha sağlam bir gerekçe bulmalısın" diyerek onları tekrar düşünmeye zorluyordu. Erkekler, "Yeter bu kadar" dediklerinde de "Unutmayalım, yarın yalnız koordinasyon birimi yöneticilerinin değil, diğer şirketlerden gelen uzmanların da gözü üzerimizde olacak ve belki de bir sürü soru soracaklar. Onun için çok iyi hazırlanmalıyız" diyerek onları motive etmeye çalışıyordu. Gençler, ileri sürdükleri görüşü en iyi şekilde savunmak için farklı sözcüklerle ve çeşitli örneklerle açıklıyorlardı. Bunun sonucunda ise Elif, "Bu iyi oldu

işte" diyerek görüşü en iyi açıklayan birkaç cümleyi ilgili sayfaya kaydediyordu. Bir taraftan da arkadaşlarına "Bu söylediklerini bir yere not et, yarın konuşmanda kullanırsın" demeyi ihmal etmiyordu. Onur, onu dinleyip birkaç cümlesini not ettiyse de Alper "Ben siz gittikten sonra oturup yazacağım hepsini" diyerek hiçbir şey yazmadı.

Onlar böyle tartışarak çalışırlarken yemek geldi. Ara verdiler ve yemeklerini yediler. Bir yandan da ertesi gün nasıl bir sunum yapacaklarını konuşuyorlardı. Herkes kendi düşündüğü görüşleri aktaracaktı. Bu kez, ilk Elif'in konuşmasına karar verdiler. Ona, ortak belirledikleri ilk beş fikri anlatmak düştü. Ardından Onur söz alacaktı. O da ortak görüşlerden geriye kalan üç tanesi ile kendi listesinde bulunan diğer iki görüşü anlatacaktı. En son da Alper söz alacak ve kendi düşündüğü beş değişik fikri anlatacaktı. "Böylece çok çarpıcı bir sonuçla bitireceğiz sunumumuzu" dedi Elif. Alper arkadaşlarının görüşlerini ve elbette zekâsını içtenlikle övmelerinden çok memnundu. Keyifle yemeğini yedi. Yemek boyunca yine komiklikler yaparak onları güldürdü.

Yemekten sonra, bir saat kadar daha çalıştılar. Sunum bittiğinde saat on ikiye geliyordu. Onur ve Elif odalarına gitmek üzere toplandılar. Odadan çıkarken "Unutmayın, perdede yansıyacak olan bir iki cümleyi orada hiç duraksamadan açıklayabilmemiz için neler söyleyeceğimizi iyice düşünmemiz ve planlamamız gerekiyor" diye bir kez daha uyardı Elif. Onur, "Ben, küçük kâğıtlara cümlelerimi

yazar, cebimde bulundururum" dedi. Diğer ikisi, "Aman sakın sahnede okuma" diye atıldılar. Onur notlarını o gece çalışıp iyice belleyeceğini söyledi. "Notlarım cebimde olursa kendimi daha güvenli hissediyorum da ondan yanıma alacağım" diye açıkladı. Alper, "Hiç böyle düşünmemiştim" dedi kendi kendine konuşur gibi ve devam etti: "Ben doğaçlama konuşurum genellikle". Bu sözler üzerine Elif, ona "planlama" yazdığı sayfayı anımsattı. Doğaçlama konuşmanın izleyici üzerinde iyi bir izlenim bırakabileceğini ama genellikle plansız bir konuşma olacağından düşüncelerin akışının bozulabileceğini, en önemli mesajın unutulabileceğini veya örneklerin yerinde olmayabileceğini anlattı.

Alper, o gece diğerleri gibi çalışacağına söz verdi. Görüşlerini en etkili şekilde savunabilmek üzere ertesi gün söyleyeceklerini o da bir kâğıda yazacak ve en iyi şekilde hazırlanacaktı. Elif'le Onur, onun üzerinde olumlu bir etki bıraktıklarını düşünerek sevindiler. Odalarına gitmek üzere kapıdan çıkarlarken "Herkes sabah saat sekizde kahvaltı salonunda hazır olsun" dedi Elif. Bunun üzerine Alper, "Seni de iyi ki ekip lideri yaptık. Askerlikte bile bu kadar disiplin yoktu" diyerek güldü. Elif hemen havaya girerek "Beyler, komutanınız konuşuyor. Sabah gecikmeyin" dedi, sesini de biraz kalınlaştırmıştı.

Elif odasına gidince önce defterinde temiz bir sayfa açıp ertesi gün anlatacaklarını yazdı. Ardından duşa girdi. Duşta, yapacağı sunumu yüksek sesle prova etti. Duştan

sonra da prova devam etti. Saçlarını kuruturken de hep yüksek sesle, sanki izleyicilerin karşısındaymış gibi, ertesi gün anlatacaklarını söylüyordu. Arada bir söyleyeceğini unutursa saç kurutma makinesini durdurup koşarak odaya gidiyor, notları arasından söyleyeceği sözü bulup tekrar anlatmaya başlıyordu. Yatıncaya kadar, bir yandan hazırlıklarını yaptı, diğer yandan da konuşmasını prova etti. Birkaç kez aynanın karşısına geçip giriş cümlesini söylemeyi denedi. Sonunda, hiç duraksamadan ve gülümseyerek söylemeyi başardı. Yatmaya hazır olduğunda saçını fönlemiş, ertesi gün giyeceği pantolonuyla bluzunu ütülemiş ve konuşmasını birkaç kez tekrarlamıştı. Umarım bizim kafadarlar da sözümü dinleyip çalışmışlardır, dedi kendi kendine. Onur'dan değil de Alper'den korkuyordu. Yine çalışmazsa yandık, diye geçirdi aklından. Cep telefonunun alarmını sabah 6.45'e kurarken "Ben elimden geleni yaptım, biraz da o çabalasın" diye düşündü ve yattı.

Onur ise odasına girer girmez uyandırma servisini arayarak sabah altı buçukta uyandırmalarını istedi. Ardından da ertesi gün ihtiyaç duyarsa kullanmak üzere cebine koyacağı konuşma notlarını hazırlamaya koyuldu. Önce A4 büyüklüğündeki kâğıtları yarıya bölerek küçülttü. Ardından bu ikiye böldüğü kâğıtlara iri harflerle yazmaya başladı. Onları yazarken "Ekipte Alper olmasaydı, biz de başarılı bulunan ekipler arasında olurduk ve gecenin yarısına kadar stres içinde çalışmamız gerekmezdi" diye aklından geçirdi. Ardından "Olumsuz düşünceler başarımı da olumsuz etkiler" dedi kendi kendine. Birden, çok beğendi-

ği bir sözü anımsadı ve önündeki kâğıda büyük harflerle yazdı: *İyimser insanlar, her problemde bir fırsat görürler; kötümser insanlar ise her fırsatta bir problem bulurlar.* Bu sözü söyleyen ünlü kişinin kim olduğunu anımsayamadı ama sözü ertesi gün sunumunun girişinde kullanmaya karar verdi. Konuşmasına bu sözle başlayacak ve ardından bir gün önce verilen bu ikinci görev, onları holdinglerinin geleceğini ve başarısını etkileyecek faktörler üzerinde düşünmeye yönlendirdiği için kendisini çok şanslı bulduğunu belirtecekti. Sonra, "kendimi" yerine "kendimizi şanslı bulduk" demeye karar verdi. Ne de olsa bir ekiptiler; ben yerine, biz demesi daha doğru olurdu. Bu kararından memnun oldu. Kendisini sahnede düşündü. Yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslandı, elleriyle saçlarını karıştırdı. Birkaç saniye öyle oturdu. Hemen sonra, "Dalga geçme Onur, çalış" dedi kendine ve yazmaya devam etti.

Alper ise diğerleri gidince masanın üzerindeki tabakları topladı ve bilgisayarın başına geçti. Kendi anlatacağı slaytlara baktı. Tamamı beş slayttı. Yalnızca beş slayt... Şimdiden ne diyeceğini az çok biliyordu. Bu iş çok basit; her gün, bin türlü müşterinin karşısına geçip sunum yapan benim gibi biri için çocuk oyuncağı, diye düşündü. Zaten arkadaşları da onun çok zeki olduğunu anlamışlardı. Sen bizden hızlı düşünüyorsun, düşünce sistemin bizden çok farklı, diye onu överlerken, aslında "Sen, bizden zekisin" demek istemişlerdi. Onlardan daha zeki olduğumu kabul ediyorlar, diye düşündü. Bu düşünceyle keyiflenen Alper, dişlerini fırçalayıp yattı. Sabah yedide kalkacak,

yarım saatte notlarını hazırlayacak ve kalan yarım saatte de hazırlanıp kahvaltıya inecekti. Mükemmel bir plan, dedi içinden. Bu düşünceyle rahatladı ve yattı. Diğer ikisi, odalarında çalışırlarken o çoktan uykuya dalmıştı.

Sabah oda servisiyle uyanan Onur, diğerlerini de arayıp uyandırmayı düşündü. Sonra, altı buçuk çok erken, yedide ararım diyerek duşa girdi. Tıraş oldu, giyindi. Saat yedi buçuk olmuştu. Notlarına son kez göz gezdirirken arkadaşlarını aramadığını anımsadı. Önce Elif'e telefon etti. Genç kız, Onur'un kendisini aramasına memnun olmuştu. "Ben de hazır sayılırım, çantamı topluyordum" dedi. Kahvaltı salonunda görüşmek üzere telefonu kapattılar. Ardından Alper'in odasını aradı. Telefon birkaç kez çaldı ve açılmadı. Bir gün önce yaşadıklarını anımsayan Onur'un canı sıkıldı. Tam ahizeyi yerine koyacaktı ki diğer taraftan Alper'in "Alo" diyen sesi duyuldu. Rahatlamıştı. Alper ona banyoda olduğu için hemen telefona yanıt veremediğini söyledi ve aradığı için teşekkür etmeyi de ihmal etmedi. Yaptığı işten memnun olan Onur, ben iyi bir ekip üyesiyim, dedi kendi kendine.

O gün otelden ayrılacakları için odalarını boşaltmaları gerekiyordu. Onur geceden topladığı seyahat çantasına dışarıda kalan son birkaç parça eşyayı da koyup çantasıyla, kahvaltıya indi. Bu kez, Elif daha önce gelmişti. Çantasını elinde görünce "Ben de toplandım ama çantamı odada bıraktım" dedi. Kahvaltıdan sonra alacaktı. Onur, ona Alper'le konuştuğunu ve sesinin iyi geldiğini anlattı. "Bir ak-

silik daha istemiyorum" diye karşılık verdi Elif. Onur, "Merak etme, bu kez işin ciddiyetini anladı" diye onu rahatlatmaya çalıştı. Elif, arkadaşının yüzüne sıkıntıyla bakarak "Korkarım, işin ciddiyetini anlaması yetmiyor. Alışkanlıklarını da değiştirmesi gerekiyor ve bu hiç kolay değil. Malum, alıştığı yol insana daima en kolay gelir" dedi. Bu sözler Onur'u rahatsız etmişti, hemen cebinden telefonunu çıkarıp Alper'i tekrar aradı. Alper hemen hemen hazır olduğunu ve beş dakikaya kadar yanlarında olacağını söyledi. Elif'le kahvaltılarını aldılar ve iki saat sonra yapmaları gereken sunum hakkında konuşmaya daldılar. Onlar bitirirken Alper geldi. "Aman acele et" dedi Elif ve eşyalarını almak üzere odasına çıktı. Alper'le yalnız kalmak istemeyen Onur da dişlerini fırçalayacağını söyleyerek ayrıldı. Alper, tek başına kahvaltısını aldı. İştahla kahvaltı ederken salonda açık olan televizyondan sabah haberlerini izledi. Tam ikinci çayını almıştı ki telefonu çaldı. Bu kez Elif arıyordu. "Hemen gelmezsen biz holdinge doğru yola çıkıyoruz" diye tepki gösterdi Elif. Sesindeki gerginliği sezen Alper, "Tamam arkadaş, şimdi geliyorum" dedi ve çayını bir yudumda bitirip hızla kahvaltı salonundan çıktı.

Lobide onu bekleyen arkadaşlarını ellerinde seyahat çantaları ile gören Alper, "Şimdiden odalarınızı boşalttınız mı?" diye sordu hayretle. "En geç saat on ikide odaları boşaltmak gerekiyor ya, o saate kadar dönemeyiz diye şimdiden aldık eşyalarımızı" dedi Onur. Onlara hak veren Alper, odasına çıkıp eşyalarını almak istedi. Bunun üzerine Elif, "Ben gidiyorum arkadaşlar. Bekleyerek harcayacak zama-

nım yok. Sizinle toplantı salonunda görüşürüz" diyerek kapıya yöneldi. Bir an kararsız kalan Onur, "Dur, ben de geliyorum" diye seslendi ve Alper'e "Haydi, sen de geç kalma" deyip Elif'in arkasından çıkış kapısına doğru yürüdü. O ana kadar arkadaşlarının desteğini hep yanında hissetmiş olan Alper, birden kendisini bırakıp gidiyor olmalarına şaşırmıştı. Önce hemen arkalarından gitmeyi düşündü. Sonra eşyalarını toplamazsa odaya bir gece ücreti daha ödemek gerekeceğini anımsayarak vazgeçti. Odasına çıktı. Bir yandan da Elif'in söylediği sözü düşünüyordu. Bekleyerek harcayacak zamanı yokmuş küçük hanımın, beklemesin o zaman, dedi kendi kendine. Canı sıkılmıştı. Sonra da zaten beklemedi ve gitti, diye düşündü.

Odasına girdiğinde eşyalarının darmadağınık olduğunu gördü. Şimdi, artık yüksek sesle konuşuyordu: "Hani düzenli olacaktım. Unuttum. Böyle her şeyi unutursan seni beklemezler Alper Bey". Eline geçirdiği eşyaları hızla çantasına doldurdu. Elbise torbasına ceketini yerleştirdi. Tam odadan çıkıyordu ki dizüstü bilgisayarı aklına geldi. Etrafına bakındı. Yoktu. Paniğe kapılmıştı. Odanın içinde telaşla dolaştı. Aniden sabah kahvaltıya inerken bilgisayarını yanında götürdüğünü anımsadı. Eliyle alnına bir şamar attı. "Ben ne dalgın adamım" dedi kendi kendine. Bilgisayarını kahvaltı salonunda unutmuştu. Hemen Elif'e kızdı. İki ayağını bir pabuca sokmuşlardı. "O kadar acele ettirdiler ki unuttum tabii" diye söylendi. Hızla çantalarını, torbayı yüklendi ve kahvaltı salonuna indi. Oturduğu masa temizlenmişti ve bilgisayar ortalarda yoktu. İlk sor-

duğu garson, "Görmedim" dedi ve arkadaşlarına sormak için mutfak bölümüne geçti. Alper'in canı giderek daha çok sıkılıyordu. Ona saatler gibi gelen birkaç dakikadan sonra ilk konuştuğu garson yanında daha uzun boylu bir arkadaşıyla birlikte geldi. İkinci garson masayı temizlerken bilgisayarı bulmuş ve kaybolmasın diye resepsiyona teslim etmişti. Onlara teşekkür etti ve hızla lobiye indi. Resepsiyondaki görevli bir başka müşteriyle görüşüyordu. Yine beklemek zorunda kaldı. Giderek sabırsızlanıyordu. İçinden onu bırakıp giden arkadaşlarına kızıyor ve gitmeselerdi bana şimdi yardımcı olurlardı, diye söyleniyordu. Birden Elif'in sözünü anımsadı, "Mutlaka bir aksilik olur" dememiş miydi? "Evet, aksilikler oldu ve ben geç kaldım. Şimdi de beklemek istemiyorum" dedi yüksek sesle. Bu ses üzerine görevli ona doğru dönerek "Buyurun beyefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Alper, bilgisayarına kavuşup da otelle ilişiğini kestiğinde saat dokuz olmuştu. Canı sıkılmış, yüzü asılmıştı. Toplantı şimdi başlıyor, diye düşündü ve onu bırakıp giden arkadaşlarına hak verdi. İyi ki gitmişler, sabahtan beri her şey ters gidiyor diye geçirdi içinden. Ardından, "Şimdi koşar yetişirim onlara, benim için iki dakikalık yol" dedi kendi kendine. Başladı yürümeye. Ama elindeki yükleri hesaba katmamıştı. İki çanta, bilgisayar ve elbise torbasıyla hızlı yürümek kolay değildi. Holdinge vardığında iki dakikalık dediği yolu ancak on dakikada yürüdüğünü fark etti. Güvenlikten geçerken de zaman kaybetti. Sanki o acele ettikçe diğer insanlar ağırdan alıyorlardı.

Elindeki her şeyi röntgen cihazından geçirdiler. Ardından asansöre koştu ve orada da beklemesi gerekti. "Bu sabah beklemekten açıldı şansımız" dedi. Sonunda toplantı salonuna varmıştı ama hem morali bozulmuş, hem üstü başı buruşmuş hem de ter içinde kalmıştı. Sessizce kapıyı açtı ve içeri girip en arka koltuğa yığılır gibi oturdu.

Alper salona girdiğinde toplantı başlayalı yirmi dakika kadar olmuştu. Önce Burcu herkesi selamlamış ve günün programını aktarmıştı. Ardından da Belkıs Hanım'ın yardımcısı Mehmet Bey, yönetici yetiştirme programıyla ilgili teknik bilgi vermek üzere mikrofonu almıştı. Alper salona girdiği sırada ölçme ve değerlendirme sistemleri hakkında bilgi veriyordu. Neyse çok geç kalmamışım, diyerek rahatladı Alper. Arkadaşlarına bakındı. Dün oturdukları yerde oturuyorlardı. İkisi de dikkatle Mehmet Bey'i dinleyip not alıyorlardı. Gülümsedi. Bunlar çok çocuk, dedi içinden. Sonra düşündü: Acaba hangisi daha iyiydi. Onlar gibi planlı olup risk almadan mı yaşamalı, yoksa kendisi gibi rahat ve özgür mü olmalıydı insan? Kendi kendine sorduğu soruya yanıtı hazırdı: "Özgür olmak gibisi var mı? Planlar, programlar insanın özgürlüğünü kısıtlar, doğallığını kaybettirir. Geç de olsa yetiştim işte". Arkasına yaslandı. Cebinden kâğıt mendil paketini çıkardı ve içinden bir mendil alarak alnını, boynunu sildi. Çok terlemişti.

Birden sağ tarafında bir gölgenin varlığını hissetti. Başını çevirip baktı. Belkıs Hanım ve Turgay Bey, onun otur-

duğu sırada, üç dört koltuk ileride oturuyorlardı. Kendisine bakarak aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Belkıs Hanım'la göz göze geldi. Yüzünü ateş kapladı. Koltuktan kalkacak gibi doğruldu ve başıyla selam verdi. Belkıs Hanım da gülümseyerek selamına karşılık verdi. Kendini suçüstü yakalanmış gibi hissetti. Sırtından soğuk terler akıyordu. Selamlaşma faslından sonra iki yönetici başlarını sahneye çevirip anlatılanları dinlemeye devam ettiler. Bir dakika önce özgür olmanın keyfini düşünmekte olan Alper, "İşte özgürlüğün bedeli. Bu kez fena yakalandık" dedi kendi kendine. Birden içini büyük bir umutsuzluk kapladı. Hemen oradan kaçıp gitme isteği duydu. Nasıl olsa artık bu programa kabul edilme şansı kalmamıştı. Çekip gitse nasıl olurdu, şirkettekilere ne derdi, nasıl açıklardı durumunu? Sonra az önde oturan Elif'le Onur'u düşündü. Büyük bir dikkatle anlatılanları dinliyorlardı. Bu programa katılmayı çok istedikleri belliydi. İkisi de iyi birer dost, diye düşündü. Ona ilk andan beri hep yardım etmişlerdi. Ekibin başarısı için Alper'in eşyalarını taşımaktan tut da sunumu hazırlayıp yazmaya, sabah geç kalmasın diye erkenden uyandırmaya kadar ellerinden geleni yapmışlardı. "Ben ne yaptım? Ben hep işleri karıştırdım ve onları sıkıntıya soktum. Şimdi kaçarsam kesinlikle bu programa kabul edilmezler. Kalıp elimden gelenin en iyisini yapmalıyım" dedi kendi kendine. Bu kararla biraz kendine geldi. Arkadaşlarının ona ihtiyaç duyduğunu düşünmek moralini de yükseltmişti. Kalıp mücadele edecekti. Belki de Belkıs Hanım'la Turgay Bey, onun kim olduğunu

bilmiyorlardı. Bilseler bile geç kalan ilk kişi o değildi herhâlde. İnsanın başına her türlü aksilik gelebilirdi. Üstelik onlar, insanın savunmasını almadan hakkında hüküm verecek yöneticiler değillerdi.

Bu arada Mehmet Bey de sözlerinin sonuna gelmişti. Konuşmasını bitirirken bir çay molası vereceklerini ve ardından da üç farklı şirketin temsilcilerinden ilginç sunumlar dinleyeceklerini belirtti. Mehmet Bey, sunumların temalarını hem orada bulunan katılımcılara ve holdingin geleceğine katkı sağlayacak, hem de onlara yeni bakış açıları kazandıracak konular arasından seçmeye özen gösterdiklerini anlattı. "Bu yüzden, Yönetim Kurulu Başkanımız Turgay Bey de toplantımıza gelerek bu önemli konularda siz gençlerin görüşlerini dinlemek istedi" diye devam etti. Bu sözlerin ardından ara verildi. Gençlerin çoğu ikinci bölümde de yalnızca dinleyici konumunda olduklarından rahat bir havada dışarı çıktılar. Elif ve Onur merakla kapıya doğru dönmüşlerdi ki kendilerine doğru gelen Alper'i gördüler. "Sen ne zaman geldin?" diye sordu Elif. "Bir sürü aksilik oldu, bilgisayarım kayboldu, zor buldum, falan... Neyse, geç kaldım ama geldim işte" diye yanıt verdi Alper. Yüzünden canının çok sıkkın olduğu anlaşılıyordu. Elif, "Aman Tanrım, bilgisayarın kaybolacağını düşünmek bile istemem. Bulamasaydın mahvolurduk, tüm bilgiler içinde. Yedeklerini almayı akıl edemedik ki" dedi. Bir anda onun da morali bozulmuştu.

Konuyu değiştirmek isteyen Onur, "Biz üçüncü sıradayız" dedi. Ardından Turgay Bey'in de onları dinleyecek olmasının bir avantaj olabileceğini söyledi ve "Bu kez iyi hazırlandık değil mi?" diye sordu. Arkadaşlarının onu desteklemesine ihtiyacı vardı. Yüzlerine baktı. Elif, "Elbette, iyi hazırlandık. Her şey çok iyi olacak" diye onları rahatlattı. Onur cebinden ikiye katladığı notları çıkarıp gösterdi. "Bunlar bana güç veriyor" dedi gülerek. Elif de yazdıklarını bütün gece yüksek sesle prova edip iyice belleddiğini anlattı onlara. Ardından ikisi de Alper'e döndüler. O, bir an sessiz kaldı, ardından "Arkadaşlar merak etmeyin, her şey yolunda gidecek" dedi. Diğerleri onun bu tedirgin hâlinden bir hazırlık yapmadığını anladılar. Artık kızmak için çok geç, her şey olacağına varacak, diye düşündü Onur. Elif, Alper'e dönerek "Sen en son konuşacaksın, biliyorsun değil mi" diye sordu. "Biliyorum canım, geri zekâlı değilim ya" diye yanıtladı Alper.

Sesi çok sert çıkmıştı. Alper'in çok gergin olduğunu anlayan Elif hiç ses çıkarmadı. Bir süre için üçü de sustu. Bu arada çay içmek için dışarı çıkmış olan diğer gençler yavaş yavaş salona dönmeye başlamışlardı. "Birazdan dananın kuyruğu kopacak" dedi Onur. Bu söz üzerine üçü birden gülmeye başladılar. Gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldüler. Aralarındaki gergin hava dağılmıştı.

Son günün ikinci oturumu başlıyordu. Turgay Bey ile Belkıs Hanım salonda, ön sırada yerlerini almışlardı. İlk çıkan ekip son derece başarılı bir sunum yaptı. İyi hazırlan-

dıkları hâllerinden belliydi. Bir önceki günden çok daha kapsamlı bir sunum hazırlamışlardı. Resimlerle sunumlarını zenginleştirmişlerdi. Bitirdiklerinde salondan büyük bir alkış koptu. Onları kutlamak üzere sahneye gelen Belkıs Hanım, "İyi ki size ikinci bir şans vermişiz. Bakın bizi ne güzel bilgilendirdiniz" diyerek gençleri övdü. Onlar da zafer kazanmış bir komutan ifadesiyle, başları dik bir şekilde ve yüzlerindeki gülümsemeyle sahneden inip yerlerini aldılar.

İkinci ekip, maalesef, diğeri kadar şanslı değildi. Önceki akşam bir arkadaşları midesini bozmuştu ve gece saat dokuzdan sonra onu hastaneye götürmeleri gerekmişti. Hastanede arkadaşlarına serum takılmıştı ve ancak gece yarısına doğru otele dönebilmişlerdi. Başlarına gelen bu durumu aktarması için aralarından sözcü seçtikleri genç, "Arkadaşımızı yalnız bırakamazdık, seçimimizi yaptık ve onunla hastanede kaldık" dedi. Sunumlarını hastanede hazırlamışlardı. Bu yüzden bilgisayar kullanmadan yalnızca sözlü olarak anlatacaklardı. Ekip sözcüsü bu girişin ardından konuşmasına başladı. "On yıl sonra holdingin kendine ait bir hastanesi olacak ve bu hastanede sunum hazırlamak için özel donanımlı hasta odaları olacak" sözleri üzerine salondan bir alkış koptu. Elif, "Yaşadıkları aksiliğe rağmen topluluğun önünde rezil olmadan işi başardılar" dedi Onur'un kulağına. Onur, "Haklısın, her şeye rağmen iyiydiler" diye karşılık verdi. Alper de onlara doğru eğilerek "Garanti, fazla yiyip içmekten bozmuştur midesini" dedi. "Canım, gıda zehirlenmesi olamaz mı?" diye çıkıştı ona Elif.

Her sunumdan sonra yaptığı gibi sahneye çıkan Belkıs Hanım, ekip adına konuşan genci içtenlikle kutladı ve sahneye ekibin diğer iki üyesini de çağırdı. Bir önceki gece hastaneye kaldırılan genç, diğer ekip üyesi arkadaşının koluna girmiş olarak sahneye geldi. Gerçekten çok solgun ve hâlsiz görünüyordu. Onun bu hâlini gören Belkıs Hanım, "Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm, bu kadar hasta olduğunuzu düşünemedim" diyerek özür dileme gereğini duydu. "Amacım sizleri tek tek kutlamaktı" diye devam etti. Sonra, salona dönerek "Yaşamda her şey olabilir. Bakın, bu arkadaşlarınızın yaşadıkları hepimizin başına gelebilir. Doğrusu, bu beklenmedik sağlık problemine rağmen durumu iyi kurtardılar. Kendilerini tekrar kutluyorum" dedi. Salondan tekrar bir alkış sesi yükseldi. İkinci ekip, başlarına gelen bu aksiliği aşmayı başarmışlardı.

O anda Alper'in aklına bir fikir geldi. Hemen eğilerek arkadaşlarına "Benim de dün akşam çok hasta olduğumu söylesek ve sunumu ikiniz yapsanız nasıl olur?" diye sordu. Elif, "Saçmalama, onları taklit ettiğimizi herkes anlar, iyice rezil oluruz" diye azarladı onu. "Ben, yalnızca sizi kurtarmak istemiştim" dedi Alper kırgın bir sesle. Parlak bir fikir bulduğunu sanmıştı ve arkadaşının kendisini azarlamasına fena hâlde içerlemişti. O sırada Burcu, üçüncü ekibi sunumları için sahneye davet etti. Üç arkadaş sahneye doğru yürüdüler. Yolda Alper hâlâ "Acaba şimdi ayağımı burksam da düşüp sahneye çıkmaktan kurtulsam nasıl olur?" diye düşünüyordu. "Ya da aniden karnıma bir sancı girmiş gibi yapsam ve iki büklüm salondan çıksam, daha inandırıcı mı

görünür?" derken sahneye geldiler ve aklına gelen planı uygulamaya koyamadan kendini sahnede buldu.

Ekibin ilk konuşmacısı Elif, çok sakin bir ses tonu ve sıcak bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. Sahnede çok zarif görünüyordu. Üstelik akşam yaptığı provalar işe yaramıştı. Hiç arkasını dönüp perdeye bakmadı. Sözlerini unutmadan, rahatça konuşuyor ve sahnede hareket ederek, ellerini ve bedenini de kullanarak mesajını etkili bir şekilde sunuyordu. Alper onu hayranlıkla izliyordu. Elif, bizden önceki konuşmacıların hepsinden daha başarılı, en iyi ekip biz olacağız, diye düşündü. Birden hastalanıp kaçma isteği gitmiş, yerini özgüven ve rahatlama duygusu almıştı. Elif sözlerini bitirirken "Bizi izlemeye devam edin. Arkadaşlarım, daha çok önemli şeyler anlatacaklar" diyerek esprili bir şekilde sözü Onur'a verdi.

Mikrofonu alan Onur, sözlerine bir soruyla başladı. Sorusunu bir önceki gece planlamıştı. Sahnenin ucuna doğru yaklaşarak salondakilere "İyimser insanlarla kötümserler arasında ne fark vardır biliyor musunuz?" diye sordu. Böylece dinleyicilerle bir etkileşim de sağlanmış oldu. Salondan birkaç yanıt geldi. Onur beklediği sözcükleri duymuştu. Hemen atıldı: "Evet, haklısınız. Bir iyimser, karşılaştığı her problemde bir fırsat görür, kötümserler ise kendilerine sunulan fırsatlarda bile bir problem bulduklarından, pek çok fırsatı kaçırırlar". Ardından, kendilerinden önce konuşan ekibin yaşadıklarına değindi kısaca. Onlar başlarına gelen problemi kendileri için bir fırsata çevirebilmişlerdi.

Sonra da "Biz de öyle yaptık. İkinci bir sunum yapmamız istenince üzülmek yerine holdingimize rekabet üstünlüğü sağlayacak fikirler üretmeyi kendimiz için çok önemli bir fırsat olarak gördük ve dün gece, geç saatlere kadar keyifle çalıştık" diye devam etti. Bu etkileyici girişin ardından, kendi anlatacağı beş slayttaki görüşleri hiç duraksamadan akıcı bir dille anlattı. Elif'le Alper onu gururla dinlediler. Alper, "Sahnede, olduğundan daha uzun ve yakışıklı görünüyor" diye düşündü. Sonra, bu görüntünün sahne ışıklarından olduğuna karar verdi. "Eminim ben de daha yakışıklı ve ince görünüyorumdur" dedi kendi kendine. Onur sözlerinin sonunda, "En iyiyi sona sakladık, şimdi ilginç sunumuyla Alper arkadaşımı dinleyeceksiniz" diyerek arkadaşını övdü ve mikrofonu ona uzattı.

Alper, onların tahmin ettiği gibi ne gece ne de sabah notlarına çalışmıştı. Üstelik, bilgisayarını kaybedip bulmak için uğraşırken, ardından toplantıya geç kaldığı için koştururken ve hepsinden beteri, kan ter içinde salona girip de Belkıs Hanım'la Turgay Bey'e yakalandığında aklındakilerin hepsini unutmuştu. Daha sonra da hastalanıp kaçmaya karar verdiği için bir türlü konuya odaklanamamıştı. Ama Onur'un kendisini ekibin "en iyisi" diye sunması o kadar hoşuna gitmişti ki ne yapıp edip başarılı olmaya karar verdi. Her zamanki rahatlığıyla mikrofonu aldı ve arkadaşlarının anlattıklarını örneklerle açıklayarak özetledi. On dakika kadar süren bu özetleme faslının sonunda herkesi selamlayarak konuşmasını bitirdi. Oysa bir gece önce çok değişik fikirler bulmuştu ve o ilginç görüş-

lerini açıklaması için onun son konuşmacı olmasına karar vermişlerdi. En çarpıcı görüşlerle sunum sona erecekti. Ama sunum ilk iki konuşmacının görüşlerinin özetlenmesiyle sona erdi. "Acaba bu değişikliği izleyenler anladı mı?" diye merak etti Elif. Onur'a doğru baktı, göz göze geldiler. Onur, her şey yolunda demek ister gibi gözlerini yumup açtı. Elif'in içi rahatladı. Alper sözlerini bitirdiğinde salondan güçlü bir alkış yükseldi. Beğenilmişlerdi.

Belkıs Hanım, yine sahneye gelerek üçünün de elini sıktı ve teşekkür etti. Ardından mikrofonu eline alarak "Arkadaşlar, dün sizlere yeni bir uygulama yapacağımızı söylemiştim. Gerçekten bu ikinci sunumlar bizim için bir ilkti. Şimdi, iyi ki yapmışız diyorum. Arkadaşlarınızı daha yakından tanıma olanağı bulduk. Aynı zamanda birbirine benzeyen şirket tanıtımlarının ötesinde holdingimizi ilgilendiren, geleceğe dair fikir jimnastiği yapmamızı sağlayan konular üzerinde konuşma ve düşünme olanağı bulduk. Ben sonuçtan çok memnunum" dedi. O kadar olumlu konuşuyordu ki ilk günde sunumları beğenilen ekipler arasından "Acaba biz de ikinci güne mi kalsaydık?" diye düşünenler oldu. Belkıs Hanım konuşmasına devam etti. "Bu son ekibin tam çözemediğim bir çalışma yöntemi var. Ama çok değerli görüşlerle bizi holdingin rekabet gücünü artırma konusunda düşündürdüler doğrusu. Aslında, perdede bugün bizimle paylaşmadıkları farklı görüşleri de gördük" dedikten sonra ekibe doğru dönerek "Tüm sunumu görmek isterim arkadaşlar" diyerek sözlerini tamamladı. Üçü birden "Elbette veririz Belkıs Hanım" dediler.

Öğle yemeklerini yerken Elif, "Sormadan duramayacağım Alper. Ne oldu da sen kendi slaytlarını anlatmak yerine bizimkileri örneklerle zenginleştirerek tekrar anlatmayı seçtin?" diye konuştu. Onur, "Anlaşılan kendi slaytlarını çalışmamıştı arkadaşımız" diye söze karıştı. Elif, "Yok Onur, sen karışma. Alper'den dinlemek istiyorum" dedi. Bunun üzerine Alper, "Arkadaşlar, Onur'un söylediği gibi dün akşam çalışmadım. Çok uykum gelmişti. Siz gittikten sonra sabah kalkıp çalışmak niyetiyle yattım. Ama yine uyuyakalmışım. Onur'un telefonuyla uyandım. Üstüne de aksilikler birbirini kovaladı. Bilgisayarı kaybettim. Tüm eşyalarımla holding binasına yürümekte zorlandım" diye konuşmaya başladı. Onur sözünü kesip "Tabii çantalarını taşıyacak bizler de orada değildik" dedi. Alper hiç duymamış gibi anlatmaya devam etti: "Toplantı salonuna yorgun argın girip en arka koltuğa kendimi attığımda bir de ne göreyim? Hemen yanımda Belkıs Hanım'la Turgay Bey oturmuşlar, benim hâlimi izliyorlar. İşte o an, her şeyin bittiğini düşündüm. İnanın, programı bırakıp gitmeyi düşündüm. Ama sizleri yarı yolda bırakmamak için kaldım".

Arkadaşları Alper'in hâlinden ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorlardı. Elif, "Kusura bakma, seni üzmek istemedim ama ne olduğunu da merak ettim" dedi alçak bir sesle. Alper, onca telaş ve koşturmaca içinde ne anlatacağını tamamen unutmuştu. Bir gece önce düşünüp bulduğu ilginç görüşlerin hiçbiri aklına gelmemişti. "Benim aklımda hiçbir şey yok diyerek moralinizi bozmak da istemedim. Bir yandan ne yapsam da kaçsam diye düşünü-

yordum. Hele o ikinci ekibin öyküsünü dinleyince ben de hasta numarası yapayım, sahnede arkadaşlarımı zor durumda bırakmadan ortadan yok olayım diye düşünüp durdum" diye devam etti Alper. "Valla, yine iyi bulmuşsun o özetleme fikrini. Salondaki herkes sunumun normal akışı zannetti" dedi Onur. Alper, ona yanıt vermeden kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü: "Tam her şey bitti, arkadaşlarımın geleceğini de karartacağım derken Onur en sona en iyiyi bıraktık demez mi? Artık bir şey yapmak zorundaydım. O ana kadar anlattıklarınız o kadar net aklımda kalmıştı ki onları örneklerle açıklarsam konuyu da bağlamış olurum dedim". O sözlerini bitirince masada bir süre sessizlik oldu.

Alper, "Son bir söz söylemeliyim. Salondaki gençler sunumun sonunu iyi bağladığımızı düşünebilirler ama Belkıs Hanım durumu anladı ve notunu vermiştir" dedi ve sustu. Üçü de çok üzgün görünüyorlardı. Elif arkasına yaslandı, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Sessizliği bu kez Onur bozdu: "Arkadaş, sen bir ertelemecisin". Ona ters ters bakan Elif, "Türkçede böyle bir sözcük yok ki" diye karşılık verdi. Onur, "Olmasın, Alper'i en iyi tanımlayan söz bu. O her şeyi erteliyor ve bu yüzden başı beladan kurtulmuyor. Yalnız kendi başı değil, yanındakilerin başı da derde giriyor bu arada" dedi. Sonra saymaya başladı: "İlk sunumu hazırlamayı da son geceye ertelemişti, sonra uykusu geldi diye son sabaha erteledi, ardından uyanamadı ve toplantı salonunda yapmak üzere erteledi, ikinci gün görev verildi. Her şeyi planladık, yazdık. O, kendi notları-

nı yazmayı sabaha erteledi, ardından eşyalarını toplamayı erteledi. Ertelemeci demeyeyim de ne diyeyim?". Alper hiç ses çıkarmadan dinliyordu. Elif, "Haksızlık etmeyelim canım, her işi de ertelemiyor. Önceki gün biz yola çıkarken son dakikada telefonla arayıp meşgul eden müşteriyle görüşmesini ertelemedi. Oysa onunla görüşmeseydi, yola zamanında çıkabilirdik" dedi. Alper onun sözünü keserek "Kadıncağız son üç günde tam beş kez aramıştı. Bu kez de konuşmasaydım yazılı dilekçe vererek hakkımda şikâyette bulunacaktı" diye durumu açıkladı.

Onur, "İşte, yine ben haklı çıktım. Ertelemecisin sen arkadaş. Müşteriyle konuşmayı da ertelemiş, sonunda uçağı kaçırmak üzereyken konuşmak zorunda kalmışsın" dedi. Alper ona hak veriyordu ama yine de Elif'in yanında böyle konuşmasından hoşnut değildi. Sustu ama sonra "Herkesin bir kusuru var, değil mi? Ben de zamanımı yönetmekte zayıf kalıyorum" diyerek karşılık verdi. Alper'in sesinden çok üzgün olduğu anlaşılıyordu. Onun bu hâline üzülen Elif, "Aslında benim de zaman yönetimi konusunda kendimi geliştirmem şart. Ben de hayır demeyi başaramıyorum" dedi. Diğer ikisi, ona ne demek istediğini soran gözlerle baktılar. Elif konuşmaya devam etti: "Çok basit. Zamanınızı yönetebilmeniz için planlarınıza uymanız gerekir. Oysa sürekli birileri benden yardım veya bilgi istiyor. Bunların bazıları önemli konularda olurken bazıları çok önemsiz şeyler olabiliyor. Ben herkese evet dediğim için zamanımı planlayamıyorum. Diğer bir deyişle, kendi önceliklerime göre değil de başkalarının önceliklerine gö-

re zamanımı harcıyorum. Dolayısıyla önceden planladığım işleri yapamıyorum. Bazı isteklere hayır demeyi öğrenmem şart. Zaman yönetimi kişiye bu konuda disiplinli olmayı öğretir".

Onur, arkadaşının bu açıklamaları üzerine "Ne dersiniz, yarın şirkette buluşalım ve bu konuda kendimize bir eylem planı hazırlayalım mı?" diye sorduktan sonra, "Dün akşam cebinden çıkardığı o ilginç notlarla Alper, oldukça iyi bir giriş yapmıştı. Belki kafa kafaya verirsek kendimize bu konuda bir yol haritası çizebiliriz" diye devam etti. Üç arkadaş bu konuda anlaştılar. Öğleden sonra programın kapanış kokteyline katılacaklar ve ardından havalimanına doğru yola çıkacaklardı. O gece evlerine dönüyorlardı. Üçünün de aklı elenip elenmediklerine takılmıştı ama konuyu açmaya cesaret edemiyorlardı. Elif ,"Belkıs Hanım'ın ne karar verdiğini öğrenmek için neler vermezdim?" diye geçirdi aklından. Ama diğerlerini üzmemek için bir şey söylemedi.

Holdingin yönetici adayları için düzenlenen kokteyl çok güzel geçti. Holding merkezinde görev yapan yöneticilerin neredeyse tamamı kokteyle katılarak gençlerle tanıştılar, sohbet ettiler. Onlara holdingin gelecekteki yöneticileriymiş gibi davrandılar. Gençlere kendilerini önemli hissettirdiler. Kokteylin ardından gençler geldikleri illere, şirketlerine dönmek üzere o görkemli holding binasından ayrıldı. Elif, Onur ve Alper üçlüsü havalimanına zamanında gelmişlerdi. Uçuşlarını beklerken sohbet ettiler. Bu kez

ailelerinden, kardeşlerinden, çocukluklarından söz ettiler. Yola çıkarken yaşadıkları çekingenlik geçmişti. İki günde yakın arkadaş olmuşlardı. Onur, "Bir insanı tanımanın en iyi yolu birlikte seyahate gitmekmiş. Biz de bu iki günde birbirimizi yakından tanıdık. Sizleri tanıdığıma çok memnunum" dedi. Onun bu nazik sözleri üzerine Elif'le Alper de aynı duygular içinde olduklarını söylediler. Alper, özellikle onlarla aynı ekipte çalışıyor olmaktan çok memnun olduğunu ve onlardan iki günde çok şey öğrendiğini dile getirdi. Üçlü, ertesi gün öğle saatinde Alper'in odasında toplanıp zamanı yönetmenin altın kurallarını belirlemek üzerine anlaştılar. Elif, "Gelirken yiyecek bir şeyler getiririm. Böylece hem yemek yer, hem de çalışırız" dedi. Onur, "Öyleyse ben de içecekleri getireyim" diye atıldı.

O gece yorgun argın evlerine varan gençler, toplantı nasıl geçti diye merakla bekleyen ailelerine pek bilgi veremediler. İşin doğrusu kendileri de bilmiyorlardı toplantının nasıl geçtiğini. Daha önemlisi, programa kabul edilip edilmedikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Başarısız olsalardı mutlaka söylenirdi. Ama tam başarılı olmuş da sayılmazlardı. Elif gece yatağında; işin fenası, yarın grup müdürüm de soracak ve ben ne diyeceğimi bilmiyorum, diye düşündü. Sonra, her şeyi olduğu gibi anlatmaya karar verdi. Hem belki müdürü holdingi arayıp bir bilgi isterdi de böylece meraktan kurtulurlardı.

Ertesi gün öğlene kadar müdürünü göremedi Elif. Şirketin Genel Müdürü, tüm grup müdürlerini bir toplantıya

çağırmıştı. Öğle saatinde sözleştikleri gibi yeni arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Giderken, elinde önceden telefonla sipariş vererek getirttiği kocaman pizza paketi vardı. Alper'in odasına girerken arkasından Onur seslendi. O da elinde su, ayran, kola kutularıyla dolu bir poşet taşıyordu. Alper onları büyük bir sevinçle karşıladı. Rahat çalışabilsinler diye odasına taşınabilir beyaz yazı tahtası ve üzerine yazmak için renkli kalemler getirmişti. Pizza kutusunu açarken "Arkadaşlar, bir haber var mı?" diye sordu. Onur, "Bütün müdürler sabahtan bu saate kadar toplantıdaydı. Bilgi alabileceğim kimseyi görmedim ve bir şey de duymadım" diye yanıt verdi. Alper, "Merak etmeyin, onlar nasıl olsa bize bilgi verirler. Hem kötü haber çabuk gelir. Hiç ses yoksa durum iyi demektir" dedi gülerek. Ekip, bu sözlerden sonra çalışmaya koyuldu. Elif'e yine yazma görevini verdiler. O bir elinde pizza dilimi ve diğer elinde renkli kalemle tahtanın başına geçti.

"Önce planlama. Planlamadan zamanı yönetmek mümkün değil" dedi Elif. Tahtaya "1. Planlama" diye yazdı. "Ama planın yazılı olması gerekiyor. Aklımda bir plan var, demek yetmez" dedi. Alper, şekil birde görüldüğü gibi diyerek iki elinin işaret parmaklarıyla kendini gösteriyordu. Güldüler. "Planı neye göre yapacaksınız?" diye sordu Onur. Diğerleri ne demek istediğini anlamak ister gibi onun yüzüne baktılar. Onur devam etti: "Arkadaşlar, önceliklerimizi belirlememiz gerekmiyor mu?". Diğerleri ona hak verdi. Elif, "Önceliklerimizi hedeflerimize göre belirleyeceğiz değil mi?" diye sordu. Alper de "O zaman

birinci sırada hedefler olmalı" diye uyardı. Elif elindeki pizza diliminin son lokmasını ağzına atıp tahtayı sildi.

Onur, "Evet, planlamanın temelinde hedefler yatıyor. Eğer hedeflerimizi bilirsek planlarımızı da o hedeflere göre yaparız. O nedenle, önce neyi hedeflediğimizi bilmeliyiz ki bizi o hedeflere ulaştıracak işleri planlayalım" dedi. Alper söze karıştı ve "Bu, yalnızca iş olmak zorunda değil, özel hayatımızla ilgili hedefler ve planlar da olabilir değil mi?" diye sordu. Onur gülerek yanıt verdi: "Elbette, kilo vermekten tut da annene doğum günü armağanı almaya, hasta arkadaşını ziyaret etmeye kadar bizim için önemli olan tüm işleri planlamalıyız". Elif, "Yani, burada iş dediğimiz, yalnızca çalışma yaşamını kapsamıyor. Yapılacak tüm işlerden söz ediyoruz" diye özetledi.

Alper, "Ben, Onur'un 'bizim için önemli olan işler' tanımlamasını sevdim. Çünkü benim yaşamım, acil işlerle boğuşmakla geçiyor. Benim için önemli olan işlere zaman ayıramıyorum ki" dedi. Diğer ikisi ona hak verdiler. Ardından kendileri için nelerin önemli olduğunu tartıştılar. Aile, sağlık, iş, kariyer, dostluk, eğlence, hobiler derken hepsinin önemli olduğuna karar verdiler. Elif, "Bir insanın iş ve özel yaşamı arasında denge olması gerekirmiş. Bunun için hem kendimize, hem ailemizle dostlarımıza hem de işimize zaman ayırabilmeliyiz. Bu da iyi bir zaman yönetimi uygulamadan olamaz. Öyleyse ilk iş, hedef belirlemek olmalı" dedi ve tahtaya yazdı.

1. Hedeflerimizi belirleyelim.

Alper, "İşte şimdi oldu. Hedeflerimize ulaştıracak konulara ve işlere öncelik verelim" dedi. "Yine şiir gibi konuşuyor" diye söze karıştı Onur: "Arkadaş, sen zaman yönetiminin temel ilkelerini biliyorsun ama hiçbirini uygulamıyorsun anlaşılan". Alper, "Doğrusunu isterseniz, birçoğunu bu gezide sizden öğrendim ve bundan sonra uygulayacağım" dedi içtenlikle. Elif tahtaya yazmaya devam etti:

2. Önceliklerimizi, bizi hedeflerimize ulaştıracak konulara ve işlere verelim.

3. Bizim için önemli işleri (önceliklerimize göre) planlayalım.

"Sen böyle yazınca resim daha net oldu. Demek ki planımızda televizyonun karşısında yatıp kanal değiştirmek diye bir etkinlik olmayacak" dedi Onur. Alper, "Ama maç seyretmek olabilir" diye söze karıştı. Elif de ona şu sözlerle katıldı: "Çok sevdiğin bir konser, yarışma, belgesel, film olabilir. Çünkü sosyal yaşantıyla, hobilerimizle ilgili hedeflerimiz ve dolayısıyla önceliklerimiz olacaktır".

Onur, "Planlama yaparken özellikle kritik konularda biraz esnek zaman bırakmak gerekiyor, unutmayalım" dedi. "Evet, her zaman bir aksilik olabilir" diye onayladı onu Alper. "Acil durumlar planlarımızı bozabilir. Bu yüzden acil durumları azaltacak önlemler almalıyız" diye devam etti Onur. Elif'in ilgisini çekmişti bu söz. "Bunu biraz açıklar mısın?" dedi. Onur açıklamaya başladı: "Krizler yaşamamak için önleyici önlemlerden söz ediyorum. Kısacası,

ertelememeliyiz. Sağlık sorununu ertelersen sağlık krizi yaşarsın, acil olarak hastaneye gidebilirsin. Ödevini veya raporunu ertelersen elektrik kesilse, bilgisayara virüs girse, yazıcının toneri bitse kriz yaşarsın. Arabanı bakıma götürmezsen en önemli toplantıya giderken bozulur, gene kriz yaşarsın." Elif atıldı: "Bir örnek de ben vereyim. Yola çıkış saatini ertelersen otobüsü, uçağı kaçırabilirsin. İşte sana bir kriz". Onları dikkatle dinlemekte olan Alper, "Yine döndük, dolaştık şu erteleme işine geldik. Arkadaşlar, ben artık ertelemeci olmayacağım" diye söylendi. Bu söz üzerine Onur uzanıp Alper'in sırtına kuvvetle vurdu ve "İşte buna çok sevindim!" dedi. Elif, tahtaya konuyla ilgili maddeyi yazdı:

4. *Krizleri önleyici önlemler alalım / ertelemeyelim.*

Ardından şu soruyu sordu: "Peki, bu kriz durumuna düşmemek için alınacak önlemler neler olabilir?". Onur hemen atıldı: "İşlerin teslim tarihini kendin belirle". "Nasıl yani?" diye sordu Alper. Onur açıkladı: "Söz gelişi, raporu ayın son günü vermem gerekiyorsa ben ayın 25'ini kendim için son gün olarak belirlerim ve 25'ine yetiştiririm. Çok beklenmedik bir şey olursa ve gecikirsem bile zamanında teslim edecek birkaç günüm kalmış olur". Elif tahtaya şunu yazdı:

5. *İşlerin son teslim tarihini kendimiz belirleyelim.*

"Bu arada son dakikaya kalan işlerin kalitesinin düşeceğini de unutmayalım. Bizler en iyisini yapabilecekken neden son dakikaya gelmiş uyduruk işlerle yetinelim ki?"

Bunları söyleyen Elif'ti. Bu sözler üzerine Alper, gülümseyerek "Mesaj alınmıştır, bundan sonra acelecilik yok" dedi. Elif bunu da yazdı:

6. İşleri son dakikaya bırakmayalım.

Alper, "Arkadaşlar, kendinizi ödüllendirmeyi hiç denediniz mi? Bu, çok işe yarıyor. Şu işi bitirmeden o çok istediğim filmi görmeye gitmeyeceğim, diyorsunuz ve işinizi bitirinceye kadar aralıksız çalışıyorsunuz. Böylece hem işiniz zamanında bitiyor, hem de iş bittikten sonra gidilen sinema büyük bir keyif veriyor. Öteki türlü olunca sinemada suçluluk duyabilirsiniz" diyerek arkadaşlarına tavsiyede bulundu. Elif, "Sen böyle mi yapıyorsun yani?" diye hayretle sordu. Başladılar gülmeye. Alper, "Ben yapmıyorum ama yapanlardan duydum. İşe yarıyor. Sen yaz tahtaya" diye karşılık verdi. Elif de yazdı:

7. Kendimize iş bitiminde ödül verelim.

Alper, "Arkadaşlar, yapmam gereken iş çok uzunsa ben onu parçalara bölerek yapmayı düşünüyorum" dedi. Onur, "Haklısın, ben en çok öğrenciyken yapardım bu işi. Kırk sayfalık bir rapor mu yazılacak, bu hafta giriş bölümünü bitirmeyi hedeflerdim, ikinci hafta birinci bölümü, sonra ikinci derken böyle giderdi" diye örnek verdi. Elif gülerek "Ablam da kilo verirken öyle yapıyor. İşe, iki kilo vereyim diye başlıyor. Sekiz kilo vereyim derse morali bozulup diyet yapmaktan vazgeçiyormuş" diye araya girdi. Onur, "Öyleyse yazalım" dedi.

8. İşi parçalara bölerek yapalım.

Alper, "Arkadaşlar, ben size teşekkür borçluyum" dedi ve devam etti: "Zamanı yönetirken insanın etrafında bazı hatırlatmalarda bulunacak arkadaşlar veya akrabalar olması da çok önemli. Şu son iki günde, siz beni kaç kez uyardınız değil mi?". Elif hemen bunu tahtaya yazdı:

9. Bizi uyaracak arkadaşlar edinelim.

Elif, "Dün sohbet ederken söylediğim gibi, benim büyük bir sıkıntım da hayır diyememek. Planladığım işleri yapabilmek için bazı tekliflere hayır demeyi öğrenmem gerekecek" dedi. Diğerleri başlarını sallayarak onu onayladılar. "Bazen o kadar zor olabiliyor ki bu dediğin. Babaannen seninle sohbet etmek istiyor, gel de ona işim var de" diyen Onur'a diğer ikisi, "Ama onunla zaman geçirmek zaten senin önceliklerin içinde olmalı" diye karşılık verdi. Sonra Elif, "Benim sözünü ettiğim; boş konuşmalar, gereksiz telefonlar, habersiz gelen ziyaretçiler ve dedikodu gibi yararsız işler" diye açıkladı. Sonra bunları yazdı:

10. Hayır demeyi öğrenelim.

11. Gereksiz telefon konuşmalarından, dedikodudan kaçınalım.

Onur, "Arkadaşlar, düzenli olmanın zaman yönetimindeki yerini de unutmayalım" dedi. Alper, "Çok haklısın. Benim o konuda da çok çalışmam gerekiyor" diye söze karıştı. Elif, "Ben o işte iyiyimdir. Her zaman, her şeyi dosyalarım, not alırım, özel eşyalarım da düzenlidir. Ne-

yin nerede olduğunu bilirim. Aradığımı kolayca bulurum" dedi ve yazdı:

12. Düzenli olalım.

Alper, "Size bir itirafta bulunayım. Elif dün sabah bekleyecek zamanım yok dediğinde çok kırılmıştım. Ama sonra beni de bekletenler olunca, örneğin dün önce bilgisayarımı alan garsonu, sonra resepsiyon görevlisini beklemem gerekince ona hak verdim" diyerek düşüncelerini paylaştı. Elif, "Özür dilerim Alperciğim. Seni kırmak istemedim ama sunum heyecanıyla ben de gergindim. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse beklemekle geçen zaman, tam anlamıyla ölü zamandır. Onun için ne bekletelim ne de bekleyelim" diye karşılık verdi. Ardından da bunları tahtaya yazdı.

13. Bekletmekten ve beklemelerden kaçınalım.

Onur, "Son bir şey eklemek isterim. Kararsızlık da çok zaman öldürür. O yüzden, ne yapacağımıza karar verip uygulamaya geçmek zaman yönetimi açısından önemlidir" dedi. Elif, "Çok doğru bir saptama" diyerek bunu yazdı.

14. Kararsızlıktan kaçınalım.

Alper, hayretle "Zamanı yönetmenin bu kadar çok boyutlu olduğu hiç aklıma gelmemişti doğrusu" dedi ve devam etti: "Bu yüzden benim yaşamım bir türlü düzene girmiyor desenize. Aileme zaman ayırdığımda, işlerim aksıyor. Biraz eğlenmeye zaman ayırsam, hem işler hem de

aile ilişkileri karışıyor". Elif, "İşte, o yüzden planlama önemlidir diyoruz. Eğer iyi bir planlama yaparsan hafta sonu gezmek için şehir dışına gideceğini bilirsin ve pazartesiye hazır olması gereken işlerini en geç cuma akşamı bitirirsin. Ailenle zaman geçirmen gerekiyorsa da arkadaşlarınla o hafta plan yapmazsın, bir sonraki hafta sonunu planlarsın" dedi. Onur güldü ve şunları söyledi: "Zor iş aslında ama yazılı bir plan ya da çizelge yaptıktan ve her şeyi üstüne yazdıktan sonra buna uymaya çalışırsın. Uyamadıkça düzeltip neden uyamadığını anlamaya uğraşırsın. Böylece, giderek kendi koşullarına uygun bir planın olur. Malum, herkesin koşulları farklı". Alper gözlerini açarak sordu: "Sen böyle mi yapıyorsun?". Onur gülerek yanıt verdi: "Şimdiye kadar değil ama sizin sayenizde anladım ki bundan sonra böyle yapmam gerekiyor".

Alper rahatlamıştı, bu durum sözlerine de yansıdı: "Az önce söyledim ama tekrar edeyim. Ben de kesin karar verdim arkadaşlar. Artık ertelemeci olmayacağım. Önce hedeflerimi net bir şekilde tanımlayacağım. Benim için önemli olan şeyleri belirleyeceğim. Ardından da bu hedeflere ulaşabilmek için gerekli adımları planlayacağım". Elif atıldı: "Bunları içten söylediğine inanıyorum da sen planına uyup uymayacağını söyle". Alper ayağa kalktı ve asker selamı vererek yanıtladı: "Evet komutanım, uyacağım".

Onlar böyle şakalaşırken Pazarlama Bölümü'nün Asistanı Şule, kapıdan başını uzattı ve "Alper, müdürümüz seni odasına çağırıyor" dedi. Alper, "Hemen dönerim

arkadaşlar" diyerek odadan çıktı. Elif'le Onur tahtaya yazdıkları notlara bakıyorlardı. "İyi bir çalışma oldu" dedi Elif. Onur, "Bunu zaman içinde daha da geliştirebiliriz. Benim de çok eksiğim varmış" diyerek onun sözlerine katıldı. Elif, "Sen bunların hepsini not ettiysen bana elektronik postayla gönder de hepimizin kullanabileceği birer renkli zaman yönetimi posteri hazırlayayım. Duvarımıza asarız, ipin ucu kaçar gibi olduğunda bakıp toparlarız" dedi. Onur hızlıca tahtada yazılanlarla elindeki notları karşılaştırdı, eksiklerini tamamladı. Alper'i beklerken biraz da sohbet ettiler. Saatine bakan Elif, "Bir buçuğu geçiyor, Alper gecikecek herhâlde, işimize dönelim" dedikten sonra, iki genç bölümlerine gitmek üzere toparlandılar. Odadan ayrılmadan önce, arkası yapışkanlı küçük defterden bir sayfa koparan Elif, büyük harflerle "Artık önemli işlere öncelik vereceğiz" diye yazdı ve Alper'in bilgisayarının ekranına iliştirdi. Onur, "Haydi çabuk, önemli işler bizi bekliyor" dedi.

Onlar giderken Alper hâlâ müdürünün odasındaydı. Pazarlama Bölümü'nün Müdürü Alper'e kötü bir haber vereceğini söyleyerek söze girmişti. İstanbul'dan, holding merkezinden dün ilk toplantısına katıldıkları programla ilgili haber gelmişti. Ekibin her iki gün de yaptıkları sunumlar genel olarak beğenilmişti. "Ancak nedenini anlayamadığım bir karar vermişler" diye devam etti sözlerine. Şirketi temsil eden ekipten yalnızca iki kişi, Onur ve Elif programa kabul edilmişlerdi. Maalesef, Alper'i bu zorlu programa uygun bulmamışlardı. Müdürü bu sonuca çok

üzüldüğünü ve aynı zamanda düş kırıklığına uğradığını anlatıyordu. O konuşurken Alper'in içinden bir ses sürekli tekrarlıyordu: "Ben artık bir ertelemeci olmayacağım".

Müdürü konuşmaya devam etti. Alper'e güveni tamdı. Onun zekâsını, dışa dönük kişiliğini, doğal konuşma yeteneğini yakından biliyordu. Nasıl olmuştu da onu kabul etmemişlerdi. İşte bunu anlamakta zorlanıyordu. Alper'in şirketteki kariyeri için bu olumsuz bir gelişme olmuştu. "Üstelik benim için de eksi bir puan oldu. Genel Müdürümüz yanlış kişiyi seçip gönderdiğimi düşünerek bana kızacak. Şirket için ayrılan üç kişilik kontenjandan birini boşa harcamış olduk. Bu hiç hoş değil" dedi. Başını iki yana sallayarak tekrarladı: "Hiç hoş değil ve bunu ona nasıl açıklarım bilemiyorum". Ardından Alper'e döndü ve sordu: "Sen neden kabul edilmediğini biliyor musun?". Alper, müdürünün yüzüne baktı ve hiçbir şey söyleyemedi. İçinden bir ses sürekli tekrarlıyordu: "Ben artık ertelemeci olmayacağım".

TERÖRİST

– Günaydın! Öncelikle bu dönemin ilk dersinde beni konuşmacı olarak davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bugün, sizlerle paylaşacağım deneyimim, aslında gerçek bir terör öyküsüdür. Ancak bu, dağdaki terör değil de işyerindeki, ofisteki terör. Ben, geçtiğimiz yılı bir teröristle mücadele ederek geçirdim. Çok yoruldum, çok yıprandım ama çok da deneyim kazandım. Sanki bu bir yıl içinde birkaç yaş büyüdüm.

Konuşmacı Aslı Akıncı, bir kimya mühendisiydi ve çokuluslu bir şirketin kalite sistemleri bölümünde uzman olarak çalışıyordu. Konuşma yaptığı yer ise eşi Özgür Akıncı'nın öğretim üyesi olarak çalıştığı üniversitenin psikoloji bölümüydü. Özgür, doktora öğrencilerine verdiği Endüstriyel Psikoloji dersinin ilk saatinde konuşma yapması için eşini çağırmıştı. Aslı'nın son bir yılda yaşadığı baskı ve haksız uygulamaların en yakın tanığı oydu ve bu deneyimi öğrencilerine de ilk ağızdan aktarmasını istemişti. Doktora sınıfındaki öğrenciler, işyerinde psikolojik terör, İngilizce adıyla "mobbing" konusunda makaleler okumuşlardı ama bu uygulamaların kurbanlarıyla karşılaşmak çok kolay olmuyordu. Çünkü bu olayların mağduru olan insanlar, hem işlerini kaybetme korkusundan hem de çevre baskısından konuşmuyor, başlarına gelenleri kimse-

lere anlatmıyorlardı. Özgür, yüz yüze konuşma fırsatını bulduğu bazı psikolojik terör kurbanlarının kendilerini suçladıklarına dahi tanık olmuştu. "Bende de kabahat var herhâlde. Yoksa diğerleriyle iyi geçinip yalnızca benimle uğraşmalarının nasıl bir açıklaması olabilir?" demişti genç bir hanım. Özgür, o genç hanıma "Psikolojik terörün özünde birden fazla kişinin birlikte hareket ederek yıldıracak tek bir kurban seçmeleri yatıyor" dediyse de kızcağızın kendisini suçlamasını engelleyememişti.

İşte o yüzden eşini doktora öğrencilerine konuşma yapması ve yaşadıklarını açıkça paylaşması için ikna etmişti. Aslı'nın bütün endişesi şirketinin gençler arasında kötü anılmasına neden olmaktı. Çünkü ona bunca sıkıntıyı yaşatan şirket değil, orada kendisi gibi çalışan bir kişiydi. Konuşup yaşadıklarını anlatırsa şirketini kötülemiş olacağından endişe ediyordu. Özgür, gizlilik ilkelerine uyacakları konusunda ona söz verince ikna oldu. "Psikologla danışanı arasındaki tüm paylaşımlar gizli kalır. Biz de seni bu bağlamda dinleyeceğiz ve anlattıklarından bir psikolojik terör kurbanının neler yaşadığını, ne hissettiğini anlamaya çalışacağız. Adın ve çalıştığın şirket hiçbir zaman çalışmalarımızda yer almayacak" demişti Özgür.

Aslı kendisini ilgiyle dinleyen öğrencilerin gözlerinin içine bakarak anlatmaya başladı. Evde bir konuşma hazırlamıştı ama orada, başından geçenleri yeniden yaşar gibi heyecanlanmış ve konuşma metnini kenara bırakıp yaşadıklarını içinden geldiği gibi anlatmaya karar vermişti.

– Sesim titrerse kusura bakmayın, hâlâ yaşadıklarımın etkisinden kurtulabilmiş sayılmam, inanın. Ben, o büyük şirkette bir yıl önce işe başladığımda çok mutlu olmuştum. İyi bir kariyerim, tatmin edici bir maaşım olacaktı. Üstelik bölüm yöneticimiz Birten Hanım'ı çok sevmiştim. Gördüğüm kadarıyla çok deneyimli, insana değer veren bir yöneticiydi. İşe başladığım ilk ayda ondan övgüler aldım. Bölüm toplantılarında dile getirdiğim birkaç öneriyi hemen uygulama kararı almıştı. O kadar mutluydum ki size anlatamam. Sabahları erkenden işe gidiyor akşamları geç saatlere kadar keyifle çalışıyordum. Sonradan anladım ki meğer Birten Hanım'ın bana değer vermesi ve övgüleri, beş kişilik küçük birimimizde istenmeyen insan olarak ilan edilmeme neden olmuş. O sırada benim bunlardan hiç haberim yok. Kaliteli iş yapacağım diye ne görev verirlerse canla başla çalışıyorum.

Onun nefes almak üzere durması üzerine Özgür öğrencilerine dönüp "Arkadaşlar, aklınıza takılan sorular olursa Aslı'ya sorabilirsiniz, etkileşim içinde olursanız daha çok bilgi alabilirsiniz" dedi. Onun bu sözü üzerine ön sırada oturan kırmızı kazaklı genç, elini kaldırarak "İlk olarak nasıl anladınız kurban seçildiğinizi?" diye sordu. Aslı anlatmaya devam etti:

– İlk önce, benden gizli toplantılar yapmaya başladıklarında rahatsız oldum. Bir gün, yine bilgisayara dalmış, şefimiz Gürhan Bey'in benden istediği bir raporu hazırlamak için çalışıyordum. Bir ara başımı kaldırıp etrafıma

baktım ve çok şaşırdım. Ofiste benden başka kimse yoktu. Oysa biz dört arkadaş aynı ofiste çalışıyorduk. Onlar ne zaman odadan çıkmıştı, nereye gitmişti, hiçbir fikrim yoktu. Acaba bir şey vardı da ben mi kaçırdım, diye düşündüm. İki gündür birim şefimizin istediği kapsamlı rapor üzerinde çalışmaktaydım. İnternet üzerinden bir araştırma yapmış ve ilgili verileri, araştırma sonuçlarını, makaleleri bulmuştum. O gün de yabancı kaynaklardan bulduğum bir sürü istatistik ve yazı içinden en çok işime yarayacak olanları seçerek Türkçeye çeviriyor ve referanslarıyla raporuma ekliyordum. İşe kendimi o kadar kaptırmıştım ki oda arkadaşlarımın çıkıp gittiklerini duymamıştım bile. Önce, herkesin bir işi vardır. Birazdan gelirler nasıl olsa, diye düşündüm. Sonra, bir çay almak için odadan çıktım. Ofisimizin karşısındaki oda Gürhan Bey'in odasıydı ve kapısı kapalıydı. Genelde açık olan kapıyı kapalı görünce bir toplantısı var herhâlde, diye düşündüm. Bizim ekibin orada olacağı hiç aklıma gelmemişti. Çay ocağında Müdür Birten Hanım'ın asistanı Necla'yı gördüm. O, bana "Birim toplantınız bitti mi?" diye sorunca anladım ki bizim ekip toplantı yapıyor ve benim haberim yok. Yaşadığım şaşkınlığı anlatamam. Duygularımı oradakilere belli etmemeye özen göstererek "Toplantı daha bitmedi, devam ediyor" dedim ve elimde çay fincanıyla, âdeta kaçar gibi oradan uzaklaştım. Odaya geldiğimde elimdeki çayın neredeyse yarısını yolda döktüğümü fark ettim. Bu ilk olaydı. Beni aralarına almamışlardı. Nasıl bir panik duygusu yaşadım bilemezsiniz. Bir oturuyorum, bir kalkıyorum. Ne yapaca-

ğımı bilemiyordum. Canım çok sıkılmıştı. Birim toplantısı yapılıyor ve bana haber verilmiyordu. Neden diye soruyordum kendime, neden bana haber vermeden toplandılar? Ama bir türlü yanıt bulamıyordum. Odada bir aşağı, bir yukarı dolaşarak düşünüyordum. Hiç unutmam, saat on ikiye kadar, neredeyse bir saat şaşkın şaşkın dolandım. Bir taraftan da kendime, sakin ol diyordum. Bu alışılmadık davranışlarının mutlaka mantıklı bir nedeni olmalı. İşi filan unutmuştum. Düşünebiliyor musunuz arkadaşlar, canla başla çalışan bir insanın tüm çalışma isteği yok oluyor, verimi sıfıra iniyor. Bu tür uygulamalar, yalnızca kişilere değil, kurumlara da çok zarar veriyor. İnsan üreterek zaman geçireceğine endişelenerek, merak ederek veya oyunlar oynayarak geçiriyor zamanını. Böylece boşa harcanan zamanın kuruma maliyetini bir düşünsenize.

Aslı bir yudum su içmek üzere sustu. Onu ilgiyle dinlemekte olan öğrencilerden siyah, uzun ve dalgalı saçları olan uzun boylu bir genç kız susmasını fırsat bilerek "Acaba o zamana kadar dikkatinizi çeken hiçbir olay olmamış mıydı?" diye sordu. Aslı biraz düşünüp devam etti.

– Doğrusunu isterseniz o güne kadar hiçbir şey dikkatimi çekmemişti. Ancak odada öyle üzgün düşünürken o sabah yaşananları gözümde canlandırmaya çalıştım. O gün de en erken gelen ben olmuştum. Ardından ofis arkadaşlarım Ali ile Kemal birlikte gelmişlerdi. Her zamanki gibi birbirimize "Günaydın" diyerek güne başlamış, birkaç cümleyi geçmeyen sabah sohbetinden sonra da işleri-

mize konsantre olup çalışmaya koyulmuştuk. O sabah en geç gelen ekibimizin dördüncü çalışanı Nurcan olmuştu. Odaya girince günaydın bile demeden "Ali, Gürhan Bey seni görmek istiyor" demiş, ardından odadakileri selamlamıştı. Sabah hiç dikkatimi çekmeyen bu olay daha sonra düşününce çok tuhaf gelmişti. Anlamıştım ki sabah ofise gelmeden Gürhan Bey'le konuşmuş ve onun talebi üstüne Ali'yi göndermişti şefin odasına. Arkadaşlar; bu Nurcan, bana daha sonra uygulanan terör eylemlerinde hep başrol oynamıştır. Açıkçası bir kişi, tek başına sizinle uğraşsa belki o kadar başarılı olamaz ama onunla birlikte çalışan birkaç kişi daha olursa, yani bir çetenin terörüne uğrarsanız inanın çok çaresiz kalabilirsiniz. Neyse ki bizim birimdeki diğer arkadaşlar, Ali ve Kemal, şefimizin dediklerini dinlerlerdi ama diğer taraftan benimle dostluklarını da hep sürdürdüler. Bu, benim için büyük bir şanstı. Hepsi birlik olsalardı hiç dayanamazdım herhâlde.

O sırada, arka sırada oturan uzun boylu, sakallı bir genç elini kaldırarak söz istedi ve "Peki, size bilgi vermeden, aralarında haberleşip toplandıktan sonra sizin yüzünüze nasıl bakıyorlardı, odada size karşı davranışları değişmiş miydi?" diye sordu. Aslı anlatmaya devam etti:

– O ilk toplantıdan sonra saat on ikide Nurcan ofise döndü. Elindeki not defterini masasına bıraktı ve hiçbir şey olmamış gibi beni yemeğe davet etti. Düşünebiliyor musunuz? Hiçbir açıklama yok, bilgi yok. Her şey normalmiş gibi yemeğe gidelim, diyor. Bu davet karşısında önce

ne diyeceğimi bilemedim. Sonra işim var, dışarı çıkacağım filan diyerek onu atlattım ve çantamı, ceketimi kapıp kendimi ofisten dışarı attım. Diğerleri de gelince nasıl davranacağımı düşünmem gerekiyordu. Normal koşullarda, "Bana neden haber vermediniz?" diye onlara sitem etmem gerekirdi. Ama ortada normal olmayan bir şeyler vardı. Düşüne düşüne bir saat sokaklarda yürüdüm. Sonunda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya karar vererek şirkete döndüm. Yemek salonuna gittim. Orada Ali ve Kemal'le karşılaştım. Beni masalarına çağırdılar. Çaresiz tepsimi alıp onların masasına gittim. Bana son derece samimi davrandılar. "Sen de bugün bizim gibi yemeğe geç kalmışsın" dediler. Sonra sabahki toplantıyı konuştuklarını söyleyerek sohbetlerine bıraktıkları yerden devam ettiler. O sabah toplantıda bazı kararlar almışlardı. Bu kararları aralarında eleştiriyorlardı. Benim orada olmamdan dolayı bir rahatsızlık duymuyor gibiydiler ve hiçbir şey gizlemeden rahatça konuşuyorlardı. Sabah önemli kararlar alınmıştı. Şirket OHSAS 18001 İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemleri'ni uygulayacaktı ve bu uygulamayla ilgili süreçleri planlama işi Gürhan Bey'e, dolayısıyla bizim ekibe verilmişti. Ali ile Kemal söz arasında, Gürhan Bey'in konuyu iyi bilmediğini ve bu yüzden de çok gergin olduğunu dile getirmişlerdi. Hiç unutmam, "Gereksiz asabiyet gösteriyor canım" dedi Kemal. Ali ise "Hem kendi fikri yok, hem de ne öneride bulunsak beğenmiyor, işimiz zor" diyerek onu destekledi. Onları dinlerken inanın içimden "İyi ki bu sabah o toplantıda yokmuşum" diye düşündüm. Ali ve Ke-

mal yaşça benden daha büyük ve deneyimliydiler. O gün, orada bu iki iş arkadaşıma büyük bir minnet duydum. İşte yine ekibin bir üyesiydim ve birimimize verilen zorlu görevin yürütülmesiyle ilgili çalışmalar hakkında konuşuyorduk. İşin doğrusu onlar konuşuyor, ben dinliyordum ama yine de mutlu olmuştum. İçimdeki sıkıntı azaldı. Kendimi daha iyi hissettim. Ama size, "Nurcan, bu yıldırma çalışmalarında çok önemli bir rol oynadı" demiştim ya, işte bu, o günden başlamıştı. Yemekten sonra biz üç kişi ofise beraber dönünce bizden önce gelmiş olan Nurcan şaşırdı. "Siz beraber mi yediniz?" diye sordu. "Yemekhanede karşılaştık" diye yanıtladı onu Ali. Bu haber Nurcan'ın canını çok sıkmış gibiydi. "Tövbe tövbe" der gibi başını iki yana sallayarak uzun bir "Üfff" dedi. İçimi tekrar bir sıkıntı kaplamıştı ama yaptıklarını görmezden, üflemesini duymazdan geldim. Kendimi onunla çatışmaya hazır hissetmiyordum. Yerime geçip oturdum. Raporumun üzerinde çalışmaya devam ettim.

Bu kez sakallı gencin yanında oturan siyah giysili genç kız söz alıp Aslı'ya bu toplantıya çağrılmama olayının tekrarlanıp tekrarlanmadığını sorunca Aslı anlattığı olayın ilk olduğunu ve ondan sonra en az sekiz-on toplantıyı hep kendisinden gizli yaptıklarını anlattı ve devam etti.

– O ilk toplantıdan sonra aradan iki üç ay kadar geçmişti. Bir gün, ben yine odada yalnız çalışıyordum ve diğerleri toplantı hâlindeydi. Bensiz yapılan dokuzuncu mu, yoksa onuncu toplantı mıydı anımsamıyorum. Artık beni

çağırmamalarına alışmıştım. Masamda oturup bana verilen işleri yapıyordum. Telefon çaldı, ben açtım. Müdürümüz Birten Hanım'ın asistanı Necla, Ali'yi arıyordu. Ben Ali'nin toplantıda olduğunu, çıkınca kendisine haber vereceğimi söyledim. Bir dakika sonra tekrar aradı ve odada kimlerin olduğunu sordu. Ben de yalnız olduğumu söyledim. Arkadaşlar, iki dakika sonra ofisin kapısı açıldı ve Birten Hanım geldi. Ben, "Hoş geldiniz efendim" demeye çalışıyordum ki o, "Ne toplantısı yapıyor sizin ekip?" diye sordu. Ben de orada bütün cesaretimi toplayıp "Bilmiyorum Birten Hanım, bana söylemiyorlar" dedim. Bunu söylemek çok zordu. Öncelikle ekibim tarafından dışlandığımı dile getirmiş oluyordum. Bu utanç verici bir durumdu. "Beni istemiyorlar" demekten farkı yoktu. Ayrıca şefimi ve ekip arkadaşlarımı bir üst yöneticiye şikâyet etmiş oluyordum. Tahmin edeceğiniz gibi bunun olumsuz sonuçları olacaktı. Bu bilgiyi alan Birten Hanım ya ekibimin arkasından konuştuğumu düşünerek bana kızacaktı ve gözünde değerim azalacaktı, ya da bana hak vererek Gürhan Bey'e kızacaktı ki bu kez de şefim beni cezalandıracaktı. Ama yaşamda değişik riskler almak zorundasınız. Ben de o gün, orada bir risk aldım ve ekibimin ne toplantısı yaptığını bilmediğimi söyledim. Ama nasıl heyecanlandığımı bilemezsiniz. Kalbim deli gibi atıyordu. Yüzüm kızarmıştı. Sıkıldığımı anlayan Birten Hanım, "Otur bakalım" dedi ve sonra kendisi de bir sandalye çekip oturdu. İş yaşamında bazen yanlış anlaşılmalar, hatta bazen çatışmalar olabileceğini, bunlara üzülmemem gerektiğini, zaman içinde her

şeyin düzeleceğini söyledi. Beni sakinleştirdi. Odadan çıkarken de bir sorunum olduğunda hiç çekinmeden kendisine gidip anlatmamı istedi. O kadar rahatlamıştım ki anlatamam.

"Aslı Hanım, peki sonra ne yaptı müdürünüz?" Bu soruyu soran önde oturan kırmızı kazaklı gençti. Aslı'nın anlattıklarını masal dinler gibi merakla dinliyordu hepsi. Arkadaşları dayanamayıp "Sonra ne oldu?" diye sorunca diğerleri gülüştüler. Özgür, "Arkadaşlar dinlemesi ilginç ama bir de bu stresi yaşamayı düşünün. Çok zor olmalı, öyle değil mi?" diye araya girdi. Gençler hep bir ağızdan "Evet hocam" dediler ve Aslı devam etti:

– O gün bizim odadan çıkan Birten Hanım, hızla Gürhan Bey'in odasına gidip toplantı yaptıklarından habersizmiş gibi kapıyı açıp içeri girmiş. Önce ne yaptıklarını sormuş. Gürhan Bey, "Uygulamaya geçeceğimiz İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemi için süreç geliştirme çalışması yapıyoruz" diye bilgi verince benim neden orada olmadığımı sormuş. Gürhan Bey; benim çok işim olduğunu, o yüzden toplantıya katılamadığımı söyleyince de iyi bir yöneticinin ekibinde yer alan üyeleri dışlamadan, hepsinin maksimum katkı yapmasını sağlayarak çalışması gerektiğini söylemiş ve ardından da benim ekibe çok ciddi katkılar sağlayacağıma inandığını ilave etmiş. Bana bunları aylar sonra Ali ile Kemal anlattılar. Tahmin edeceğiniz gibi, ben, ondan sonraki toplantılara davet edildim ve her seferinde elimden gelen katkıyı yapmaya çalıştım. Ama onlar,

iş saatleri dışında, beni çağırmadan toplanmaya devam ettiler. Öğle yemeğine ya da iş çıkışlarında pastanelere gidiyorlardı. Bu toplantıları da bana özellikle duyuruyorlardı. Duyurma görevini de Nurcan üstlenmişti. Söz gelişi, öğle saatlerine doğru yüksek sesle "Ali, Kemal, bugün de şefimiz bizi yemeğe götürüyor, saat yarımda hazır olun" diyordu. Bazen de "Arkadaşlar, Gürhan Bey haber yolladı, bu akşam çıkışta Penguen Pastanesi'ne profiterol yemeye gidiyoruz" diye sesleniyordu. Elbette arkadaşlar diye seslendiği Ali ile Kemal'di. Ben o kategoride değildim. Ama inanın, bunları hiç sorun etmedim. İş dışında herkes istediğini yapar. Açıkçası beni çağırmıyorlar diye de üzülmedim, hatta memnun olduğumu bile söyleyebilirim. Onlara o kadar kırgındım ki sosyal bir ortamda birlikte olmayı hiç arzu etmiyordum. Ama tahmin edeceğiniz gibi Gürhan Bey'in, müdürümüzün kendisini benim yüzümden uyarmasından sonra, bana vereceği ceza yalnızca bu değildi.

Aslı cümlesini bitirince öğrenciler arasından ufak tefek, kızıl saçlı, çilli yüzlü bir genç kız elini kaldırıp söz isteyerek "Başka neler yaşadınız Aslı Hanım?" diye sordu. Özgür, "Arkadaşlar, anlatılanlardan kısa notlar çıkarmayı unutmayın. Şimdiye kadar anlatılan olayların kişi üzerindeki etkisini kısaca 'dışlanmak' olarak tanımlayabilir miyiz, ne dersiniz?" dedi. Onun bu sözleri üzerine öğrenciler not defterlerine *dışlanmak* diye yazdılar. Özgür Aslı'ya dönerek "Başka neler var?" diye sordu. Aslı gülümseyerek başını salladı ve anlatmaya devam etti:

– Evet, dışlanmak çok kötü bir duygu. Kendinizi çok yalnız hissediyorsunuz. Sevilmediğinizi düşünüyorsunuz. Özgüveninizi kaybedecek hâle geliyorsunuz. Yeri gelmişken söyleyeyim, bana o dönemlerde eşim çok yardımcı oldu. O olmasaydı bu zorlu dönemi nasıl atlatırdım bilmiyorum. Bence psikolojik terör kurbanı olan kişilerin bir psikologdan yardım almaları çok önemli. Burada olmamın bir nedeni de bu; uzman psikolog olan sizlere, iş ortamında yaşanabilecek psikolojik şiddet ve baskı olayları hakkında birinci elden bilgi vermek. Yaşadıklarımı anlatmaya devam edeyim. Şefimiz bana hep uzun, zor, karmaşık görevler veriyordu. Diğer arkadaşlarıma iki kişi birlikte takım olarak çalışın derken aynı büyüklükte bir işi benden tek başıma yapmamı bekliyordu. Ayrıca iş için kendi belirlediği teslim tarihine kendisi uymuyor ve söylediği tarihten daha önce istiyordu. İlk seferinde pazartesi günü bir rapor hazırlamamı istemiş ve "Cuma akşamına kadar hazır olsun" demişti. Neyse ki ben odadaki olumsuz havadan kurtulmak için ara vermeden çalışıp işi çarşamba akşamı tamamlamıştım. Perşembe sabahı son kontrollerimi yaparken Birten Hanım'ın asistanı beni arayıp müdürümüzün odasında beni beklediğini söyledi. Ben de elime not defterimi alıp gittim. İçeride Gürhan Bey de vardı. Bana "Gel, otur" dediler. Ardından Birten Hanım şefimizin benden geçen hafta istediği raporu görmek istediğini söyledi. Bir an Gürhan Bey'in yüzüne baktım. Gayet rahat oturuyordu. O raporu geçen hafta değil, pazartesi günü öğle saatlerinde istemişti. Yani dört gün bile olmamıştı.

Ama müdürümüze "Şefim yalan söylüyor" diyemedim. "Raporum hazır efendim" dedim ve isterlerse yazıcıda bastırıp getirebileceğimi, isterlerse elektronik olarak gönderebileceğimi belirttim. Bu sözler üzerine Birten Hanım memnun oldu ve elektronik postayla göndermemi istedi. Ama Gürhan Bey'in canı sıkılmıştı. Nasıl anladım biliyor musunuz? Birten Hanım'a döndü ve bu raporun daha taslak olduğunu, önce kendisinin görmesi gerektiğini söyledi. "Ben yanlışlarını düzelttikten sonra size gönderirim" diye ilave etti. Hazırladığım raporda yanlışlar olacağından o kadar emindi anlayacağınız. Daha önce de söyledim ya, müdürümüz çok deneyimli bir yöneticiydi. Sanırım onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Önce bana döndü ve "Aslı, sen ikimize de gönder raporunu" dedi, sonra da Gürhan Bey'e dönerek "Ben şimdilik bu taslak raporu okuyayım, düzeltmeleri yapınca bana o hâlini de gönderirsiniz, belki düzeltme yapmak da gerekmez" diye kararını açıkladı. Arkadaşlar, o günden sonra şefim hep verdiği işleri gününden önce istedi. Ama ne kadar önce isteyeceği hiç belli değildi. Ben artık zamana karşı yarışır olmuştum. Şefime "Hazır değilim" dememek için eve de iş götürmeye başlamıştım. O kadar stresli bir dönemdi ki anlatamam. En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Verdiği o uzun, karmaşık görevlerin bir kısmı hiç işimize yaramadı. Yazdığım raporların birçoğunu hiç kullanmadık. Ben uğraştığımla kaldım. Geceleri, hafta sonları evde çalışıp hazırladığım ve sonra bir satırını bile okumadığı bir sürü raporum, dosyam oldu sonunda.

Burada Özgür onun sözünü kesti. "Gördüğünüz gibi arkadaşlar, bir süre sonra kurban seçilen kişinin özel yaşamı da etkileniyor bu olaydan. Bizde de öyle oldu. O dönemde Aslı, haftanın birkaç günü eve iş getirir ve gece geç saatlere kadar çalışırdı. Hafta sonlarında yine yetiştirmesi gereken işleri olurdu. Tüm yaşamımızı etkiledi bu durum" dedi. Bir öğrenci, "Bu olay ne kadar sürdü?" diye sorunca Aslı yanıt verdi:

– Maalesef, bu böyle son güne kadar sürdü arkadaşlar. Hep zor ve karmaşık işler bana verildi. İşi gerekenden daha kısa zamanda bitirmem beklendi. Ancak birkaç ay sonra Ali ile Kemal bana yardım etmeye başladılar. Onlar sayesinde bu zorluğu depresyona girmeden aşabildim. Böyle durumlarda mutlaka dostlarınız olmalı. Yalnız olursanız işiniz çok daha zor olacaktır. Gürhan Bey'in bana en zor görevleri verdiğini, benim de hiç ses çıkarmadan kabul ettiğimi görünce, bir süre sonra, hâlime üzülmeye başladılar. Belki de acıdılar bana. Bilemiyorum. Ama sonunda destek olmaya başladılar. Bazen "Bizim zamanımız var ama patron yine sana yükleniyor" diyerek işin bir kısmını üstümden alıyorlardı. Bazen de o işi kolayca yapmanın ipuçlarını gösteriyorlardı. Ama onların yardımcı olması Nurcan'ın hoşuna gitmiyordu. Herkes çalışırken masasından kalkıyor ve Ali'nin ya da Kemal'in masasına gidip çok kısık bir sesle bir şeyler konuşuyordu. Sonra yerine oturup çalışmasına devam ediyordu. Benden gizli bir şeyler konuştuğu belliydi. Bu davranışları beni çok rahatsız ediyordu. Ama hep sabrettim. Olanları görmemiş, duymamış gibi yaparak

kendi işime baktım. Kendime sürekli "Bu tür oyunlara ayıracak zamanım yok" diyordum.

"Bu, çok kötü bir durum." Bu sözleri söyleyen sarı saçlı, mavi gözlü bir genç kızdı. Bir diğeri, evet diyerek ona hak verdi. Öğrencilerin, Aslı'nın anlattığı olaylar kendi başlarına gelmiş gibi hissettikleri anlaşılıyordu. Özgür, "Arkadaşlar, bazılarınızın Aslı ile, ki o burada bir psikolojik terör kurbanı olarak karşımızda, empati kurduğunu görüyorum, bu çok güzel" dedi. Ardından "Bunları nasıl özetleyelim" diye sordu. Öğrenciler tek tek söz alarak "zor görevler", "yetersiz zaman", "haksızlık", "aşırı yüklenme", "adil olmayan iş yükü" gibi yorumlar yaptılar. Özgür, tüm önerileri öğrencilerin kısaca tartışmalarını sağladı. Sonunda, ortak bir karara vardılar. Bu yaşananları en iyi anlatan, *dengesiz iş yükü* olarak tanımlanabilirdi. Onların bu sonuca ulaşmalarından memnun olan Özgür, tahtaya geçerek kısa bir açıklama yaptı. "Arkadaşlar, dikkat ettiyseniz burada iki türlü dengesizlik var" dedikten sonra, "Bir yandan, ekip üyeleri arasında işin dengesiz dağıldığını anlatmak istiyoruz. Biliyorsunuz, kurban seçilen kişiye aşırı miktarda iş yükleniyor. Diğer yandan da verilen iş ile işin tamamlanması için ayrılan zaman arasında bir dengenin olmadığından söz ediyoruz. Özetle; verilen zamanda yetişmesi mümkün olamayacak kadar çok iş veriliyor" diye sözlerini tamamladı.

Hemen yanında oturan gözlüklü genç, "Hocam, âdeta eleman başarısız olsun diye uğraşılıyor" dedi. "Üstelik bu-

nu yapan da bir yönetici" diye araya girdi diğer bir öğrenci. "Artık onun yöneticiliği kalmamış, o kurbanını yok etmeye çalışan bir terörist" dedi kırmızı kazaklı genç. Özgür, öğrencilerinin konuyu iyi irdelediklerini görmekten memnundu. "Ne dersiniz, devam edelim mi?" diye sordu ve sonra Aslı'ya dönerek bu dönemde başka ne gibi uygulamalar yapıldığını anlatmasını istedi. Aslı tekrar anlatmaya başladı:

– Bana yapılan bir başka haksızlık da Gürhan Bey'in bilgi vermediği konularda, başkalarının yanında soru sormasıydı. Ben yanıt veremeyip bocalayınca "Bu birimimiz için hoş bir durum değil" gibi anlamsız bir eleştiri yapar, beni çok üzerdi. Bunu kendi ekip arkadaşlarımın yanında yaptığı gibi, diğer bölüm çalışanlarının yanında da yapıyordu. Bir iki kez Ali araya girip "Gürhan Bey, o toplantıda Aslı yoktu, bilemez ne konuştuğumuzu" demeye çalıştı ama onu "Toplantılarda alınan kararlar herkesi bağlar, katılmadım diye mazeret kabul edilemez" diyerek susturdu. Hele bir keresinde, tüm kalite sistemleri bölümü çalışanlarının katıldığı haftalık toplantılardan birindeydik. Birten Hanım, "Gürhan Bey, arkadaşlarımıza yakında uygulamaya geçeceğimiz İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemleri OHSAS 18001 ve 18002 hakkında bilgi verir misiniz?" diye sormuştu. Gürhan Bey birden bana doğru dönerek "Aslı Hanım buyurun, siz anlatın" diye soruyu bana yöneltmez mi? Bir an için dondum kaldım. Bu soruya hiç hazır değildim. Size anlattığım o toplantılar vardı ya, hani beni çağırmadıkları; işte o gizli toplantılarda bu ko-

nuları çalıştılar, konuştular, tartıştılar ama benim haberim yok. Tüm bölüm çalışanlarının içinde soruyor. Ne diyeceğim diye düşündüm? "Bilmiyorum" demeyi gururuma yediremedim ve aklıma gelen ilk mantıklı açıklamayı yaptım. "Kalite yönetim sistemlerinde ISO 9000'den 9001:2000 sistemine geçildiği gibi, ya da benzer şekilde, çevre yönetim sistemlerinde ISO 14000'den sonra 14001 standardına geçildiği gibi, İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemleri'nde de 18001'den 18002 standardına geçilmiştir" dedim. Ben bunu söyler söylemez Nurcan yüksek sesle bir kahkaha attı. Ardından "Arkadaşımız konuyu hiç bilmiyor anlaşılan. Kısaca açıklamak gerekirse, OHSAS 18001, İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemleri spesifikasyonudur. Oysa OHSAS 18002 ise İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemleri uygulama rehberidir. Yani 18001 standardının uygulanması için gereken aşamaları açıklar" dedi. Onun bu açıklaması üzerine toplantıda bulunanlar arasında gülüşmeler oldu. Utancımdan yerin dibine girdim sanki. Birten Hanım bir bana baktı, bir de Nurcan'a. Sonra Gürhan Bey'e dönüp "Biriminizde bilgi paylaşımı sorunu var galiba" dedi. Birten Hanım'ın bana kızmak yerine onu eleştirmiş olması, Gürhan Bey'i çok üzmüş olmalıydı ki o toplantının ardından şefim yine bana kızdı. Başıma daha neler geldi, bilemezsiniz. Ama onları anlatmadan önce başka bir şeyi vurgulamalıyım. Arkadaşlar, o gün ben, yaşantım boyunca unutamayacağım çok önemli bir ders aldım. Bir daha asla bilmediğim konuda biliyormuş gibi konuşmadım. "Bilmiyorum" demek yanlış bilgi vermekten çok daha

akıllıca bir davranış. İnanın çok daha az küçük düşürücü. Sizler de bu öğüdümü dinleyin. Ne kadar zor gelirse gelsin bir şeyi bilmiyorsanız, bilmediğinizi söyleyin.

Öğrenciler, Aslı'nın bu içten öğüdünü haklı bulduklarını gösterircesine başlarını salladılar. Özgür öğrencilerine dönerek "İsterseniz bir ara verelim. Hem konuğumuz da biraz dinlenir" dedi. Bu izin üzerine bazı öğrenciler salondan çıktılar. Dışarı çıkan iki öğrenci, az sonra ellerinde bir tepsi üzerinde iki plastik bardakla geri geldi. Aslı'ya ve hocalarına kahve getirmişlerdi. Dört-beş öğrenci ise ara boyunca Aslı'nın etrafından ayrılmadılar. Bir tanesi doktora tezini bu konuda hazırlamak istiyordu. "Sizinle bir röportaj yapabilir miyim?" diye sordu Aslı'ya. Bir diğeri, "Anlattıklarınız beni çok etkiledi. Siz iyi dayanmışsınız, ben dayanamazdım herhâlde" diyordu. Bir başkası da Özgür'e "Hocam, dönemin ilk dersinde bize öyle bir vaka çalışması sundunuz ki bu dersin dönem sonuna kadar en yüksek katılımlı ders olmasını garantilediniz" diyordu.

On beş dakika sonra öğrencilerin hepsi salona dönmüştü. Ders tekrar başladı. Özgür kısa bir özet yaparak psikolojik teröre uğrayan kişilerin çalışma ortamında dışlandığını, kendisine ağır ve zor işlerin yüklendiğini, üstelik bu işleri gerçekleştirebilmesi için gereken kaynakların, örneğin zamanın, kendisine verilmediğini, yani dengesiz bir iş yükü altında ezildiğini, ayrıca kendisinden bilgi saklandığını ve yine de bu bilgilerden sorumlu tutulduğunu anlattı. Öğrenciler, hocalarının ağzından çıkan her sözü

not alıyorlardı. Arkadaki sakallı genç, "Hocam, öyleyse üçüncü sırada da paylaşılmayan bilgilerden sorumlu tutulmak diye yazabiliriz" dedi. Özgür, öğrencisine olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermeden diğerlerine de görüşlerini sordu. Hepsinin aynı fikirde olduğunu görünce öneriyi yapan öğrencisine dönerek "Doğru bir saptama yaptın" dedi. Öğrenciler hemen *paylaşılmayan bilgilerden sorumlu tutulmak* diye not aldılar. Bu konuşmadan sonra tekrar Aslı'ya döndüler. Bir an nerede kaldığını düşünen Aslı'ya Özgür yardımcı oldu. "Az önce anlatırken başıma daha neler geldi demiştin ya istersen oradan başla" dedi.

– Arkadaşlar, şimdiye kadar anlattığım olayları ne güzel analiz ettiniz! Sizleri dinlerken ben de nasıl sistemli bir yıldırma çabasına uğradığımı daha iyi anladım. Sizlerin de saptadığı gibi, benden, saklanan ve gizlenen bilgiler hakkında yorum yapmam, öneri getirmem bekleniyordu. Bunu yapamadığım zaman da şefimiz herkesin içinde beni küçük düşürecek sözler söylüyordu. Açıkça benimle alay ediyordu. O bölüm toplantısında yaptığım gaftan sonra bana söylemediği sözü bırakmadı. İşime ciddiyetle sarılmadığımı, müdürün gözüne girmek için yalan yanlış bilgi vererek birimimizi zor durumda bıraktığımı, ekip arkadaşlarımı sattığımı, güvenilmeyecek bir insan olduğumu kanıtladığımı söyledi. Ben itiraz edecek gibi oldukça da "Herkes duydu, boşuna konuşma" diyerek çocuk azarlar gibi beni azarlıyordu. Daha sonra, bu alay etmeler ve aşağılamalar sıklaşarak devam etti. Eleştirecek hiçbir şey bulamazsa "Sabahları erken geliyorsun ama yine de en bilgi-

siz sensin" diyordu. Buna benzer sözlerle beni yıldırmaya çalıştı. Bir süre bu hakaretlere de katlandım, sustum, sesimi çıkarmadım. Bir keresinde, müdürümüzün asistanı Necla, Gürhan Bey'le birlikte odamıza gelmişti. Birten Hanım'ın bir bilgiye ihtiyacı varmış ve hemen kendisine bu bilgiyi temin etmemiz gerekiyormuş. Gürhan Bey, bizim ofise gelmeden önce "Birten Hanım'ın istediğini ancak yarın temin edebiliriz" demiş. Bizim bu konuşmadan haberimiz yok. Odaya geldiklerinde Necla ne istediğini bize anlattı. Ben de "Hemen bulurum istediği bilgileri" dedim. İşe ilk başladığımda sistemi kolay öğreneyim ve aradığımı çabuk bulabileyim diye kendimce bir arşiv oluşturmuştum ve Birten Hanım'ın istediği tarihler ve sayıları o arşivden çıkarmam bir saatlik bir işti. Ben bunu söyleyince Gürhan Bey hışımla bana döndü ve "Siz çok oldunuz Aslı Hanım. Müdürünüze yaranayım derken, yalan yanlış bilgilerle bizim birimi küçük düşürmenize artık izin veremem. Ya bu ekibin bir üyesi gibi davranırsınız ya da bu ekip içinde çalışamazsınız" diye bağırdı. Herkesin içinde uğradığım bu şiddet karşısında gözyaşlarımı tutamayıp ağlamaya başladım. İş yerinde ağlamak hiç hoş bir davranış değildir arkadaşlar. Yetişkin insanlar ağlamadan sorunlarını çözebilmelidir. Ama ben, o gün çocuk gibi ağlamaya başladım. Nurcan, hâlime gülüyor; Ali ve Kemal, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Şefimiz de "Yetti artık, gözyaşlarınla beni yumuşatamazsın" diye bağırıyordu. Çok kötü bir ofis görüntüsü oluşturmuştuk anlayacağınız. Necla sessizce odadan çıkıp gitti. Ama her işte bir hayır vardır derler ya öyle ol-

du. Necla gidip olup biteni Birten Hanım'a anlatınca müdürümüz bizim odamıza geldi. Bana o istediği bilgileri nasıl olup da bir saat içinde verebileceğimi sordu. Ben de hemen bilgisayarda hazırladığım arşivi gösterdim. Onunla birlikte tüm ekip üyeleri benim başıma toplanmış ne yaptığıma bakıyorlardı. Gürhan Bey, "Bu, çok basit bir excel tablosu, buna arşiv denemez" diyordu ki Birten Hanım, "Basit ama iyi bir çalışma olmuş. Lütfen bana o istediğim bilgileri gönder. Ayrıca bu arşivi de tüm yöneticilerin kullanımı için hizmet sunucusu üzerindeki ortak alana koyalım. Birçoğumuzun işini kolaylaştırır" dedi ve odadan çıkıp gitti. Ardından Gürhan Bey, beni kendisinden bilgi saklamakla, arkasından iş çevirmekle, onu küçük düşürmekle suçladı. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bağırdı, çağırdı, elindeki kâğıtları yere fırlattı. Tam terör estirdi. Ama o gün, son oldu arkadaşlar.

"Nasıl son oldu? Bir daha size kötü davranmadı mı yani?" diye merakla sordu siyah giysili genç kız. Aslı, boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu. Yaşadığı şiddeti anlatırken uzun kirpikli, iri kahverengi gözleri dolmuştu. Yanağından aşağı süzülen iki damla gözyaşını elinin tersiyle hafifçe sildi ve kendini toplayıp anlatmaya devam etti:

– Neredeee? Tam tersine eleştiri ve hakaretlerin dozu giderek artıyordu. Ama şu anlamda son oldu. Ben bir daha ağlamadım ve her söylediği ters söze aynı sertlikte yanıt verdim. "Senin aklına güven olmaz, yine yanlış bilgi verir, bizi zor durumda bırakırsın" diyordu. Ben de "Gür-

han Bey, benim hazırladığım raporları kullanıyorsunuz. Aklıma güvenin artık" veya "Merak etmeyin, benden size zarar gelmez" diyerek yüksek sesle karşılık veriyordum. "İş yetişmemiş" diye bağırdıysa, "Bu iş iki günde yetişemez zaten" diye çıkışıyordum. Yani tarzımı değiştirmiştim. Sinip hakaretlerini dinlemek yerine, aynı üslupla karşılık vermeye başlamıştım.

Arkadaki gözlüklü genç dayanamayıp "Bu yaklaşım daha mı iyi sonuç verdi Aslı Hanım?" diye sordu. Bir diğeri, "Deli deliyi görünce değneğini saklarmış" dedi. Hep birlikte güldüler. Salondaki ağır hava dağıldı. Soruya yanıt veren Aslı'nın sesindeki hüzün de dağılmış gibiydi:

– Aslına bakarsanız çok berbat bir durumdu. Sürekli bağrışan, birbirine kötü davranan, hiç güvenmeyen bir ast ile üst düşünsenize, o ekipte huzur olur mu veya verimli bir çalışma yürütülebilir mi? Mümkün değil. Ben de bu durumdan çok rahatsızdım. Her akşam eve barut gibi öfkeli, gergin gidiyordum. Ama yine de bu yeni tarzımın bir yararı oldu. Amirim beni kolayca sindiremeyeceğini gördü. Haksız suçlamaları yanına kâr kalmayacaktı. Yıldırıp kaçırması çok kolay olmayacaktı. Bunu anladı. Benim bu yeni tarzım Nurcan üzerinde de olumlu etki yaptı. Olumlu derken yanlış anlaşılmasın. Söylemek istediğim benden çekinmeye başladığıdır. Eskiden her söylediğime gülüp alay ederken, bu değişimden sonra, yanında Gürhan Bey yoksa bana hiç sataşmaz oldu. Az önce arkadaşınızın dediği gibi, galiba benim de deli olduğumu görünce sesini ke-

sip oturdu. Bunları anlatırken sizlere kötü örnek olmak da istemem. Sakın yanlış anlamayın, "Birisi size ters davranırsa siz de ona aynı şekilde terslik yapın" demiyorum. Bence uygar bir kişi uzlaşmaya çalışır, orta yolu bulur, sorunları bağrışarak değil de konuşarak, tartışarak çözer. Ama bu başıma gelenler herhangi bir uzlaşmazlık değildi. Sistemli bir yıldırma çabasıydı. Düşünsenize neredeyse bir yıl süren bir terör sürecinden söz ediyoruz. Ben de onlarla baş edebilmek için farklı silahlar kullanmak zorunda kaldım. Bu silahlardan biri de karşılarında kendileri kadar sert bir kişi olduğunu onlara anlatmaktı. Elbette, bu davranışımın ekipteki diğer kişiler üzerinde yaptığı etkiyi de düşünmem gerekiyordu. Ali ile Kemal beni öyle sert görünce şaşırıyorlardı. O zamanlar beni o şekilde davranmakta haklı gördüklerine çok da emin değildim. Bir karar vermiştim. Bana kötü davrananlarla mücadele edecektim. Ama bu arada, bana dostça davranan insanların dostluğunu kaybetme riski de vardı. Ezilen kişi konumundayken size yakınlık gösterenler, sizin de güçlü olduğunuzu, hatta diğer tarafa aynı sertlikle karşılık verdiğinizi görünce o kadar sempatik bulmayabilirler. Hani yaşamda riskler var demiştik ya, işte burada da bana destek olan arkadaşlarımı kaybetme riski vardı. Ben de bu riski göze aldım. Bu riski almadan kimin size acıdığı için yakınlık gösterdiğini, kimin gerçekten dostunuz olduğunu anlayamıyorsunuz. Özetle; bağırış çağırış içinde, çok sert ve yıpratıcı bir dönem yaşadım. Ama o ilk aşağılamalardan sonra kendimi ezdirmedim diyebilirim.

"Ali ile Kemal Beyler sizin gerçek dostunuz muymuş, bunu anlayabildiniz mi Aslı Hanım?" diye sordu kızıl saçlı, çilli genç kız. Özgür söze karıştı ve "Onlar, Aslı'nın bu kararlı duruşuna saygı duyduklarını söylediler daha sonra bizlere. Meğer susup oturmasını içlerine sindiremiyorlarmış. Ama yetişkin bir kişinin kendi sorununu kendi çözmesi gerekir diye olaylara çok karışmak istemiyorlarmış. Elbette, diğer tarafta da kendi amirleri olduğunu da unutmamak gerekir değil mi?" diye sordu öğrencilerine. Bir öğrenci "Evet hocam, Gürhan Bey onlara da takabilirdi tabii" deyince salonda gülüşmeler oldu. Özgür, "Sonuç olarak Aslı'nın her iki iş arkadaşıyla da şimdi ailece görüşüyoruz, aramızda iyi bir dostluk oluştu arkadaşlar" diye açıklama yaptı. Ardından "İsterseniz şimdi bu anlatılanları da kısaca tanımlayalım ve oluşturduğunuz listeye bir not daha ekleyelim" dedi. Öğrenciler yine birçok öneride bulundular. Bunlar arasında; "kötü davranışlar", "hor görme", "aşağılama", "küçük düşürme", "hakaret etme" gibi kavramlar vardı. Sonunda, "başkalarının yanında küçük düşürme" üzerinde karar kıldılar. Özgür Hoca, "Arkadaşlar, burada davranışın başkalarının yanında yapılıyor olması çok önemli. Böylesi çok daha incitici oluyor değil mi?" diye sordu. Birkaç öğrenci, koro hâlinde "Evet, gerçekten çok berbat bir durum" dediler.

Öğrencilerden, ön sırada oturan sarışın genç kız, "Aslı Hanım, inanın sormaya korkuyorum, daha başka kötü olaylar da yaşandı mı?" dedi. Yanında oturan kırmızı kazaklı arkadaşı "Korku filmi gibi" diyerek söze karıştı. Öz-

gür, onlara "Arkadaşlar, anımsarsanız Aslı bir yıla yakın bir süreden söz etti. O nedenle, anlatacağı başka şeyler de olduğunu düşünüyorum" dedi. Ardından Aslı'ya döndü ve "Ne dersin?" diye sordu. Aslı hafifçe gülümsedi. Gülünce yanaklarında oluşan gamzeler ona çok sevimli bir ifade veriyordu. Tekrar konuşmaya başladı:

– Haklısın, daha anlatmadığım dedikodu faslı var. Meğer şefimiz benim arkamdan dedikodu yapıyormuş. Hiç şaşırmayın. Resmen bildiğiniz dedikodulardan. Benim, Genel Müdür'ün bir yakını olduğumu ve işe torpille girdiğimi söylüyormuş. İnanın, o zamanlar ben, Genel Müdürümüzün yüzünü bile görmemiştim. Arkadaşlara "Onun yanında dikkatli konuşun, ajan gibidir, her söylediğinizi müdürümüze aktarıyor" diyormuş. Kötülüğün sonu yok. Üniversiteyi bitiremediğimi bile söylemiş.

Arka sırada oturan gözlüklü genç, elindeki kalemi kaldırarak söz istedi ve "Aslı Hanım siz bunlardan nasıl haberdar oldunuz?" diye sordu. "Arkadaşları var ya, onlar söylemiştir elbette" diye tahminde bulundu siyah dalgalı saçlı genç kız. Aslı güldü ve anlatmaya devam etti:

– Tahmin ettiğiniz gibi, önceleri hiç haberim olmadı. Bizim birim dışındaki bazı arkadaşların bana karşı olan tavırlarında bazı değişiklikler hissediyordum ama aklıma hiç böyle bir şey gelmiyordu. Meğer Gürhan Bey'in uydurduğu bu dedikoduları Nurcan Hanım da etrafa yayıyormuş. Kalite Sistemleri Bölümü'ndeki bazı arkadaşlar, torpille işe girdiğime ve ajan gibi çalışıp müdüre laf taşıdığı-

ma inanmışlar. Ben o dönemde, o kadar mutsuzum ve o kadar yoğun bir iş yükü altında ezilmişim ki neden insanlar benden uzak duruyor diye düşünmüyorum. Ofiste ve yemekte tek başına olmayı kabullenmişim. Bir gün yemek salonunda boş masa bulamadım ve iki genç hanımın oturduğu masanın diğer ucuna oturdum. Onlara "Afiyet olsun" dedim ve yemeğimi yemeye başladım. Aklım yine işte. Ne yaparım, nasıl yetiştiririm derdindeyim. Masadaki hanımlar bana bakıp bakıp fısıldaşıyorlar. Ben yine de üstüme alınmıyorum. O sırada müdürümüzün asistanı Necla, elinde tepsisiyle bizim masaya geldi. O da "Afiyet olsun" dedi ve boş olan bir sandalyeye, o hanımlarla aramıza oturdu. Önce, bana "Nasılsın, işler nasıl gidiyor?" diye sordu. Ben kısaca "İyiyim" dedim. Ardından o iki genç hanımla konuşmaya başladılar. Ben tam yemeğimi bitirmek üzereyken Necla, "Yok daha neler" diye yüksek sesle onlara çıkıştı. Sonra da "Arkadaşlar bu çok ayıp oluyor" diye devam edince ben de başımı kaldırıp onlara baktım. Bunun üzerine beni göstererek "Sorun kendisine" dedi. İki arkadaş kıpkırmızı olmuşlardı. Ben, "Buyurun, ne soracaktınız?" dedim. Kızlardan hiç ses çıkmayınca Necla, "Bu arkadaşlar, senin hakkında gerçek dışı bazı şeyler, yani dedikodular duymuşlar. Bana, doğru mu diye sordular. Ben de onlara, sana sormalarını söyledim Aslı" diye açıkladı. Bunun üzerine kızlar, "Siz Genel Müdürümüzün akrabası mısınız?" demez mi, buna nasıl şaşırdığımı düşünebiliyor musunuz? "Aman siz ne diyorsunuz, ben Genel Müdürümüzün yalnızca resmini gördüm bugüne kadar, kendisini

hiç tanımam" dedim. Üstüne, bir de yemin ettim inansınlar diye. Aslında yemin etmek hiç profesyonel bir davranış değil arkadaşlar. Ama insan böyle durumlarda kendini aklamak için ne yapacağını bilemiyor. Aklıma o sırada inandırıcı olsun diye yemin etmek gelmiş olmalı. Kızlar, benim "vallahi, billahi" diyerek konuşmam üzerine etkilenmiş olmalılar. "Peki, müdürümüzle bir yakınlığınız var mı?" diye sordu bir tanesi. Ona da Birten Hanım'ı ilk kez iş görüşmesine çağrıldığım zaman gördüğümü anlattım. Onunla da hiçbir bağım, akrabalığım yoktu. Necla da her söylediğimi "Evet, aynen öyle" diyerek doğruluyordu. Kızlar bana inanmaya başlamışlardı. "Son bir şey daha soracağım" dedi uzun boylu olanı: "Sizin eğitim durumunuz nedir?". Anladım ki o konuda da yanlış bilgiler verilmiş. Ben, Anadolu Lisesi'ni bitirdikten sonra, teknik üniversiteden kimya mühendisi olarak mezun olduğumu ve yüksek lisans çalışmamı da Kalite Yönetim Sistemleri üzerine yaptığımı anlattım. Söylediklerime inanmamış gibi yüzüme bakıyorlardı. Necla araya girdi ve "Arkadaşlar, ben Aslı'nın özgeçmişini, diplomalarını gördüm. Personel dosyasında hepsinin onaylı kopyası var. Siz neden bana veya en doğrusu Aslı'ya gidip sormuyorsunuz da abuk sabuk insanların sözlerine kanıyorsunuz" dedi. Kızlar ikna olmuşlardı. Benden özür dilediler ve masadan kalkıp gittiler. Necla'yla ikimiz kalmıştık. Necla bana dönüp "Aslı, sizin bölümden senin hakkında dedikodular yayılıyor ve bunu önlemek için ne yapmak gerekir bilemiyorum" dedi. Ben duyduklarımın etkisiyle âdeta taş kesilmiş gibi oturuyor-

dum. Necla, "Haydi, üzülme artık. İyi oldu öğrendiğin, şimdi daha fazla yayılmadan bunları nasıl önleyeceğimizi düşünelim" dedi. Arkadaşlar anımsarsanız size "İnsanın dostları olmalı, yoksa bu tür baskılarla mücadele etmesi çok zor olur demiştim". İşte o zor günlerde bana destek olan gerçek dostlardan biri de Necla idi. Toplantılara çağrılmadığımı müdürümüze aktaran da oydu. Şefimin beni aşağılayarak ağlattığı olaya da o tanık olmuştu ve Birten Hanım'ın dikkatini çekmişti. İşte hakkımda çıkarılan dedikodulardan da onun sayesinde haberdar oldum.

Aslı bir yudum su içmek için sustu. Salondaki birkaç saniyelik sessizlik üzerine ona psikolojik terör konusunda tez hazırlamak istediğini söyleyen esmer, sakallı, uzun boylu genç, "Aslı Hanım, çok merak ediyorum doğrusu. Bu kasıtlı dedikodularla nasıl başa çıktınız?" diye sordu. Onun yanında oturan ufak tefek genç kız da "Ben de şimdi soracaktım" diye söze girdi ve "Çok zor olmalı bu tür karalama kampanyalarını bertaraf etmek" dedi. Onları dinleyen Aslı, sanki kalbi yerinden çıkmasın diye tutuyormuş gibi iki elini göğsüne bastırarak derin bir nefes aldı. Özgür endişelenmişti. "Ara verelim mi?" diye sordu. Aslı, başını hayır anlamında yukarı kaldırdıktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

– Çok haklısınız arkadaşlar. Bu gerçekten çok zor. Çünkü kimle, neyle mücadele ettiğinizi bilmiyorsunuz. Birileri aleyhinizde başka birilerine bir şeyler söylüyor. Ama kim söyledi, ne söyledi, kime söyledi, bunlar hep meçhul.

Bu dedikoduları başlatanların Gürhan Bey'le Nurcan olduğunu tahmin ediyordum elbette. Ama kimlerle konuştuklarını ve neler anlattıklarını bilmiyordum. O akşam bu yaşadıklarımı eşime anlattım. O benden daha sakin düşünüyordu. Beni de sakinleştirdi. Birlikte bir eylem planı yaptık. Önce dost bildiğim kişilerle konuşup bu karalama kampanyasının ne kadar yayılmış olduğunu anlamaya çalışacaktım. Sonra da aynen büyük firmaların yaptığı gibi bir reklam kampanyasıyla bu karalamaları çürütecektim.

Önde oturan sarışın kız öğrenci, "Çok ilginç bir fikir. Nasıl bir reklam kampanyasıydı bu?" dedi. Az önce konuşmuş olan sakallı genç, "Kesmeyelim de anlatsın Aslı Hanım" diye onu eleştirdi. Özgür, "Arkadaşlar, aklınıza takılan soruları dile getirmekten çekinmeyin. Böyle daha iyi öğrenirsiniz" dedi. Aslı anlatmaya devam etti:

– Ben yine sıradan anlatmaya devam edeyim isterseniz. Öncelikle kimlere, neler söylediler anlamak için Ali ve Kemal ile konuştum. Ertesi sabah yine erken gitmiştim ofise. Önce Ali geldi. Ona bir gün önce yaşadıklarımı anlattım ve bu konuda ne bildiğini sordum. Önce sıkıldı. Başını öne eğdi ve bir süre öylece yere baktı. Yüzüme bakamamasından bir şeyler bildiğini anlamıştım. Tam ona "Lütfen, bana bu konuda ne biliyorsan söyle" diyordum ki Kemal geldi. Onun gelmesiyle Ali rahatlamıştı. "Kemal, Aslı bana hakkında çıkan dedikodular hakkında ne bildiğimi soruyordu" dedi. Kemal'den güç alıyor gibiydi. Sonra iki arkadaş bir aydan uzun bir süredir, hem Gürhan Bey'in

hem de Nurcan'ın her fırsatta arkamdan konuştuklarını anlattılar. Onlar söylenenlere inanmadıklarını ilk duyduklarında belirtmişlerdi. Bu yüzden bizim terör ekibi onlarla bu konuda bir daha konuşmamıştı. "Bizim bölümün diğer birimlerinden, hatta şirketin başka bölümlerinde çalışan arkadaşlardan bize seni soranlar oldu" dedi Ali. Onlar ellerinden geldiği kadar dedikoduları yalanlamışlar ve benim öyle biri olmadığımı anlatmışlardı. "Ama daha kimlere, neler söylediklerini bilemeyiz" dedi Kemal. O sırada Nurcan'ın odaya gelmesiyle konuşma sona erdi. Ben o gün daha başka dostlarımla da konuşup neler duyduklarını öğrenmeye çalıştım. Üniversite bile bitirmediğim, işe torpille girdiğim, Genel Müdür'ün yakını olduğum, ajan gibi çalışıp müdüre laf taşıdığım dedikodularına ek olarak tembel olduğum, iyi çalışmadığım, bana verilen işleri gerektiği gibi yapamadığım ve şefimiz Gürhan Bey'in beni işten atmayı düşündüğü, anlatılan dedikodular arasındaydı. Bunları duydukça insan nasıl kızıyor bilemezsiniz. Ben herkesten çok çalışıp gerekli gereksiz her işe koşarken "Tembel, çalışmıyor" diye arkamdan konuşulması çok acıydı. Ama onlar benimle uğraşmaya kararlıydılar ve bunun için her yöntemi deniyorlardı.

"Bunca yalanla nasıl başa çıkar ki insan?" diye sordu arkadaki siyah giysili genç kız, kendi kendine konuşur gibi. Onun yanındaki uzun boylu, sakallı genç de "Gerçekten sistemli bir terör olayı ile karşı karşıya kalmışsınız Aslı Hanım" dedi. Aslı sözlerine devam etti:

– Onlarla başa çıkabilmek için dostlarımdan yardım aldım. Neyse ki şirkette bana destek olan dostlarım vardı. Onlardan biri, şirket içi iletişimden sorumlu olan arkadaşım Ebru'ydu. Ebru, İnsan Kaynakları Bölümü'nde çalışıyordu ve her ay elektronik ortamda dağıtılan şirket dergisini hazırlayıp yayımlıyordu. Derginin her sayısında bir çalışanı tanıtmayı gelenek hâline getirmişlerdi. Her ay kimin tanıtılacağına dair yılın başında yaptıkları bir sıralama vardı ama arada o sırayı değiştirdikleri de oluyordu. Ebru, yöneticisi olan İnsan Kaynakları Müdürü Rezzan Hanım'la konuştu ve hakkımdaki dedikoduları bir miktar da olsa durdurmak için hemen o ayın dergisinde beni tanıtmak üzere özgeçmişimi yayımlamaya karar verdiler. Ebru, müdürüne bizim bölümden bir kişinin asılsız dedikodularla beni üzdüğünü söylemişti. Ama ayrıntılı bilgi vermemişti. Rezzan Hanım da daha fazla sormamıştı. Beni işe girerken yaptığı görüşmelerden tanıyordu ve hakkımda olumlu bir fikre sahipti. Böylece onun onayıyla dergide yüksek kimya mühendisi Aslı Akıncı olarak tanıtıldım. Yani eğitimim ve kariyerimle ilgili ayrıntılı bilgi, şirketin resmî iletişim organında yayımlanmış oldu. Ebru, ayrıca yüksek lisans tezimden Çağdaş Kalite Yönetim Sistemleri'ni özetleyen kısa bir bölümü de özgeçmişimin altında yayımladı.

"Oh, işte bu çok güzel bir haber." Bu sözleri söyleyen o ana kadar hiç konuşmamış olan uzun boylu, uzun saçlı, küpeli bir gençti. Diğerleri de ona katıldılar. "Oh olsun" dedi kırmızı kazaklı genç. Sarışın, mavi gözlü genç kız da atıldı: "Eminim bu duruma çok bozulmuşlardır". Aslı güldü.

– Bozulmak da laf mı? Elektronik dergide adımı, resmimi ve özgeçmişimi gören Gürhan Bey, deyim yerindeyse öfkeden deliye dönmüştü. Beni hemen odasına çağırdı ve yaptığımın şirket kurallarını hiçe saymak olduğunu, hakkımda disiplin cezası verilmesini isteyeceğini söyledi. Ben de "Suçum nedir? Bilmek isterim" dedim. "Dergide her isteyenin özgeçmişi yayımlanamaz" diye bağırdı. Derginin bir yayın kurulu vardı ve kimin tanıtılacağına bu kurul karar veriyordu. Ben kendi yöntemlerimle ve bu kurulun kararlarını hiçe sayarak kendimi dergide tanıtmışım. Ben gerekli onayların alındığını söyleyebilmek için "Gürhan Bey, o kurulun başında İnsan Kaynakları Yöneticisi Rezzan Hanım var" diye söze girdim ama şefim kızarak "Şimdi arıyorum, o kurulun başındaki kişiyi" diye bağırdı ve İnsan Kaynakları Bölümü'nü aradı. Asistanı, Rezzan Hanım'ı telefona bağlarken bile o bana dönmüş, "Sen haddini çok aştın ama sonun geldi" diye bağırıyordu. Aniden bağırmayı bırakıp yumuşak bir ses tonuyla "Rezzan Hanım merhabalar" dedi ve onunla konuşmaya başladı. Sanıyorum Rezzan Hanım, ona niye aradığını bile sormadan yeni dergiyi görüp görmediğini sordu. Çünkü Gürhan Bey, "Evet dergiyi gördüm, bizim birimden Aslı Hanım'ı tanıtmışsınız" diye yanıt verdi. Anlaşılan Rezzan Hanım, ona bu tanıtımın birimimiz için de iyi bir fırsat olacağını söyledi ki Gürhan Bey, "Elbette, haklısınız, bizim birimin adı da geçiyor. Tabii ekibimizde kalifiye çalışanların bulunduğunu herkes bilmeli" gibi sözler ediyordu. Sonunda beni şikâyet edemeden telefon görüşmesi bitti. Ahizeyi kı-

racak gibi yerine koydu. Bana öfkeyle baktı ve "İşinin başına dön" dedi. Arkadaşlar, eğer siz doğru olursanız insanlar size destek oluyorlar. Ben buna hep inanırdım. O olaydan sonra daha çok inandım. Şirkette beni seven herkes derginin yayımlanması üzerine arayarak kutladı. Hele oda arkadaşlarım Ali ile Kemal'in keyfine diyecek yoktu. "Tam zamanında yapılan bir hamle. Sen iyi bir satranç oyuncususun" diyordu Ali. Benim de moralim düzelmişti. "Sana disiplin cezası vereceğim" diyen amirim hiçbir şey yapamadan susup oturdu. Hani bir reklam kampanyası yapalım demiştik ya, işte bu dergide yayımlanan özgeçmişim, benim için başarılı bir reklam kampanyası olmuştu.

Öğrencilerden söz almak için ellerini kaldıranlar olmuştu. Aslı, önce arkada oturan gözlüklü gence söz verdi. "Aslı Hanım, bu dergide çıkan tanıtım sayesinde eğitiminizle ilgili dedikoduları sona erdirmiş oldunuz ama ya hakkınızda söyledikleri diğer yalanları nasıl düzelttiniz?" diye sordu genç. Özgür, öğrencilere doğru dönerek "Arkadaşlar, böyle bir karalama kampanyasında kime, ne söylendiğini bilmeniz çok zordur. O nedenle, her söyleneni düzeltemezsiniz. Ama karalama yapanların yalan söylediklerini bir kere kanıtladınız mı, artık diğer söylediklerinin de güvenilirliği kalmayacaktır" dedi. Kızıl saçlı, çilli genç kız, "Hocam çok haklısınız, artık onlara kimse güvenmez" diye atıldı. Özgür, ayağa kalktı ve "Haydi, şimdi de bu son yaşanan olayları tanımlayın bakalım" dedi. Öğrenciler yine görüşlerini belirttiler. Kimi "dedikoduculuk" dedi, kimi de "arkadan konuşma". "Yalancılık" ve "iftira"

diyenler de oldu. Sonunda uzun boylu, sakallı gencin tanımını beğendiler ve defterlerine not ettiler: "Karalama kampanyası". Bu notu da yazdıktan sonra Aslı'ya döndü gözler. "Daha devamı var mı?" diye sorar gibiydiler. Aslı güldü ve anlatmaya başladı:

– Bütün bu anlattıklarımla yedi sekiz ay kadar uğraşmıştım. O ilk dışlama, toplantılara çağırmama dönemi iki ay sürmüştü. Ardından yaşadıklarım düşünülürse o süreç en az yıpratıcı olan dönemmiş. Daha sonra, aşırı bir iş yükü altında ezilmeye başladım. Üstüne aşağılamalar, derken dedikodular geldi. Aylar süren bu süreç beni çok yıpratmıştı. Eşim de bu dönemde benim en büyük dayanağımdı. Ama evde bile huzurumuz kalmamıştı. Ben sinmeyip mücadele etmeye karar vermiştim ama mücadele etmek de insanı çok yıpratıyor. Şefim bana bağırıyor ben de hiç altta kalmayıp yanıt veriyorum. Ardından elim ayağım titriyor, yemeden içmeden kesiliyordum. Yüzüm gülmez olmuştu. Anlayacağınız berbat bir durumdaydım. Aklımda sürekli istifa edip gitme fikri vardı. Ama şirketteki diğer dostlarımla konuştuğumda, bana "Dayan, zaten onun amacı seni kaçırmak. Neden ona bu istediğini veriyorsun ki?" diyorlardı. O zaman da onlara hak veriyordum. Aslında bir kusurumu bulsa hemen beni işten çıkaracaktı ama o fırsatı vermemek için deli gibi çalışıyordum. Büyük bir hatam olmuştu. O da OHSAS 18001 ve 18002 standartlarıyla ilgiliydi ve o zaman da müdürümüz beni korumuştu. İşte bu yıpratıcı süreç sonunda kasım ayına geldik. Bizim şirketimizde her yıl kasım-aralık ayları performans değerlendirmele-

ri yapılır ve ücretlerde çalışanların o yılki performanslarıyla orantılı olarak belirli oranlarda artışlar olurdu. Ben de şirkette ilk yılımı tamamlamak üzereydim ve ilk performans görüşmemi şefimiz Gürhan Bey'le yapacaktım. Görüşmeden bir gece önce hiç uyuyamadım. Stresten yüzümde sivilceler çıktı. O gün elim, ayağım titreyerek işe gittim. Korktuğum gibi görüşmede şefim bana performansımdan memnun olmadığını söyledi. Birime katkımın çok düşük olduğunu, bilgi ve deneyimimin yetersiz olduğunu, iletişim sorunlarımın olduğunu, bana verdiği hedeflere erişemediğimi söyledi. Son olarak da performans notumun ortalamanın altında olduğunu belirtti. "Umarım ücret artışı beklemiyordun" diye alay ederek önceden hazırladığı değerlendirme formunu imzalamam için bana uzattı.

"Yoksa imzaladınız mı Aslı Hanım?" diye sordu kızıl saçlı, çilli genç kız heyecanla. "Yok canım, elbette imzalamamıştır" diye onu yanıtladı öndeki kırmızı kazaklı genç. "Arkadaşlar, siz sussanız da Aslı Hanım konuşsa" diye çıkıştı sakallı genç arkadan. Herkes sustu. Aslı konuşmasını sürdürdü:

– Arkadaşınız haklı, imzalamadım. Mücadele ediyorum ya, "Yılmak yok" dedim kendi kendime. Sakin sakin konuşmaya başladım. Birimde en çok işi benim yaptığımı, en az arkadaşlarım kadar bilgili olduğumu, kimseyle iletişim sorunum olmadığını anlattım. Sonunda da o formu imzalamayacağımı söyledim. Bu tepkime çok kızan Gürhan Bey bağırmaya başladı. Bana, "Birten Hanım'a arkanı yasla-

yarak bugünlere geldin ama sicilinin benim elimde olduğunu unuttun değil mi? Daha ilk ayında müdürünün gözünü boyadın ama beni kandıramadın. Şimdi bu formu imzalamadan bu odadan çıkamazsın" diyordu. Çok kızgın olduğu her hâlinden belliydi. Hiç ses çıkarmadan formu aldım ve "Yukarıda verilen değerlendirmelerin hiçbirini kabul etmiyorum. Haksızlığa uğradığımı düşünüyorum ve bu nedenle performansımın tekrar değerlendirilmesini talep ediyorum" diye yazıp imzaladım ve masasına bıraktım. Form benim kucağımda olduğu için ne yazdığımı görmeyen şefim, önce "Tamam çıkabilirsin" dedi. Ben kapıya doğru yürürken eline aldığı formdan yazdıklarımı okudu. Tahmin edeceğiniz gibi yine canı sıkıldı ve başladı bağırmaya. O bağırırken ben odadan çıkıp kendi masama döndüm.

"Ne kadar stresli bir yaşam, iş yaşamı her zaman bu kadar stresli değildir umarım" dedi siyahlar içindeki genç kız. Özgür gülerek ona doğru döndü. "Arkadaşlar, size burada çok özel bir durumu anlatıyor Aslı. Her işyerinde böyle kötü davranışlar olmaz. İyi ki de olmuyor, yoksa çalışanların hepsi hasta olurdu. Aslı anlattı ya, gerçekten sağlığını kaybetme noktasına gelmişti. Yemek yiyemiyor, uyku uyuyamıyor, yüzü gülmüyordu" dedi. Yanında oturan öğrenci, "Hocam, galiba öykünün sonuna geldik. Biz dinlerken dayanamadık. Aslı Hanım daha ne kadar şiddete dayanabilir ki?" dedi. "Öyleyse sonunu da dinleyelim" dedi Özgür ve Aslı'ya dönerek "Söz sende" der gibi eliyle işaret etti. Bunun üzerine Aslı bıraktığı yerden anlatmaya devam etti:

– Ben, bembeyaz bir yüzle odaya girince odadakiler korkulu gözlerle bana baktılar. Masama geçip de yerime oturunca Ali ve Kemal, "Ne oldu sana?" diyerek yanıma geldiler. Biri su veriyor, diğeri "Kolonya ister misin?" diyordu. Ellerinden geldiğince beni rahatlatmaya çalışıyorlardı. Nurcan da ifadesiz bir yüzle yerinden bizi izliyordu. Ben yerime döneli ancak bir iki dakika olmuştu ki Gürhan Bey hışımla kapıyı açıp içeri geldi ve eliyle beni göstererek "Hemen bugün istifa edeceksin. Hemen bugün gidiyorsun. Yetti artık, seni daha fazla burada görmek istemiyorum" diye bağırdı. Orada tükendiğimi hissettim ve hiç ses çıkarmadan yığılmış gibi sandalyede öylece oturdum. Benim o hâlim Gürhan Bey'in hoşuna gitmiş olmalıydı ki Nurcan'a dönerek "Benim odama gelir misin, görüşmek istediğim bir şey var" dedi ve çıkıp gitti. Ardından Nurcan da gitti. Diğerleri ne diyeceklerini bilemediler. Çok şaşırmışlardı. Susup kaldılar. Ben biraz daha oturdum. Baktım saat on ikiye geliyor. Ali ile Kemal'e "Ben biraz hava alacağım" deyip dışarı çıktım. Dışarıda soğuk bir hava vardı. Yürüyemedim, üşüdüm. Yakındaki bir pastaneye gittim. Oturup sıcak bir salep içtim. Orada kararımı verdim, şirketten ayrılacaktım. Bu mücadele yüzünden sağlığımı, huzurumu kaybediyordum. En iyisi ayrılıp yeni bir iş bulmaktı. Bu kararın ardından karnım acıktı, bir sandviçle çay istedim. Karnım doyunca kendimi daha da iyi hissettim. Kararım giderek kesinleşiyordu. Ben o kadar çok çalışayım, üç kişilik iş yapayım, o hâlâ bana ortalamanın altında performansın var desin. Olacak şey değildi. Bu yorumuna

itiraz edince de "Çık git" diye bağırmıştı. Artık onun yüzünü bile görmek istemiyordum. Şirkete dönünce bizim birime uğramadan Birten Hanım'ın odasına giderek istifa kararımı bildirecektim. Rahatladım ve şirkete döndüm. Doğruca Birten Hanım'ın odasına gittim. Önce asistanı Necla'yı gördüm. Yüzüme gülerek baktı. "Neler olduğunu bilse böyle gülmez" diye geçirdim içimden ve ona "Mümkünse Birten Hanım'la görüşebilir miyim Neclacığım" diye sordum. Beni hiç bekletmeden içeri aldı. Müdürümüz de beni gayet sıcak karşıladı. Masasının karşısındaki koltuklardan birini oturmam için gösterdi ve diğerine de kendisi oturdu. Kendi koltuğundan kalkıp yanıma gelmesi her zaman yaptığı bir şey değildi. "Acaba olanları duydu mu?" diye düşündüm. Yüzüne baktım. Gülümsedi ve "Aslı, konuşmak istediğin konu neydi?" diye sorunca bütün gücümü toparlayıp "Birten Hanım, ben şirketten ayrılmaya karar verdim" dedim. Hiç şaşırmamış gibiydi. "Bence çok yanlış bir davranış olur. Bu şirketin, bizim bölümün sana ihtiyacı var. Üstelik seni bu şirkette parlak bir gelecek bekliyor" dedi. Duyduklarıma inanamıyordum. Onca haksızlıktan ve hakaretten sonra bu övgüler gerçek olamayacak kadar güzeldi. Konuşmak istedim. Boğazıma bir şey düğümlendi, konuşamadım. Öylece baktım. Birten Hanım gülümsedi ve "Aslı, bugün, daha doğrusu bir saat kadar önce Gürhan Bey istifa etti. Sizin birimde yeniden yapılanmaya gideceğiz. Şimdi ayrılırsan bizi gerçekten zor durumda bırakırsın. Dedim ya, bizim sana ihtiyacımız var" diye konuşmasını sürdürdü.

"Ay, gerçekten mi?" diye sordu sarışın mavi gözlü genç kız. Bu ses üzerine sınıftan art arda kahkahalar geldi. "Hocam rahatladım vallahi" diye devam etti. Arkadaki gözlüklü genç, "İlahî adalet" dedi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Dinledikleri onca gerilimden sonra gençler bu beklemedikleri haberle rahatlamış, konuşmaya dalmışlardı. Özgür araya girerek "Galiba yine bir özetleme yapsak iyi olacak" dedi ve "Arkadaşlar, bu son anlatılanları nasıl tanımlayalım?" diye sordu. Biri hemen atıldı: "Haksız değerlendirme". Ardından çeşitli yorumlar geldi. "Adil olmayan yönetim", "cezalandırma", "çalışanın hakkını yemek" gelen öneriler arasındaydı. Özgür tekrar sordu: "Birim şefinin düşük performans notu vermesinde amaç neydi?". Kırmızı kazaklı genç, "Kötülük etmek" dedi. Yine gülüşmeler başladı. Kızıl saçlı genç kız, "İstifaya zorlamak" dedi. Özgür, "Olabilir ama istifa etmeyebilirdi de, öyle değil mi?" diyerek bir başka soru daha sordu. O zaman sakallı genç, "Asıl amaç, ücret zammını vermemek hocam" dedi. Özgür hep yaptığı gibi diğerlerine bu görüş hakkında düşüncelerini sordu. Hepsi ona katıldılar. "Asıl amaç, zamdan veya ödülden mahrum bırakmaktı." Böylece son olayı da bu tanımlamayla not aldılar. Birden Aslı'yı anımsamış gibi, "Nasıl oldu da gitti bu adam?" diye sordu gözlüklü genç. Aslı anlattı:

– Meğer o gün, Gürhan Bey'in bağırmaları koridorlarda duyulmuş. Oradan geçmekte olan bir arkadaş duyduklarını Necla'ya aktarmış. Necla, müdürümüze söylemiş. Birten Hanım, bir kez daha bizim odaya gelerek Ali'yle ve

Kemal'le konuşmuş. Onlar da olanı, biteni anlatmışlar. O sırada ben şirketten çıkmış ne yapacağımı düşünüyordum. Müdürümüz bizim arkadaşları dinledikten sonra tüm ekibi odasına çağırmış. Odasında, diğerlerinin yanında, Gürhan Bey'e "Sorun nedir?" diye sormuş. O da benim kendisine saygısızlık ettiğimi söyleyip üzerine itirazımı yazdığım değerlendirme formunu göstermiş. Formu inceleyen Birten Hanım, şefimize "Sizce bu adil bir değerlendirme mi?" diye sormuş. Gürhan Bey, diğer çalışanlarının önünde küçük düştüğünü hissetmiş olmalı ki birden müdürümüze, "Siz hep bu Aslı Hanım'ı koruyup kolladınız. Şimdi bir karar vermeniz gerekiyor. Eğer benden bu değerlendirmeyi değiştirmemi isterseniz istifa edip giderim" demiş. Müdürümüz de "İstifanızı bugün itibariyle verebilirsiniz Gürhan Bey" diyerek teklifini kabul etmiş. Arkadaşların anlattığına göre bu yanıtı hiç beklemeyen Gürhan Bey kıpkırmızı olmuş ama sözünden de dönememiş. Burada bir şey eklemek isterim. Eğer Gürhan Bey işinde çok başarılı bir şef olsaydı, Birten Hanım onun ayrılmasını istemeyebilirdi. Ne kadar çok psikolojik oyun oynadığını düşünürseniz, siz de tahmin edebilirsiniz. Gürhan Bey'in performansı diğer şeflere oranla çok düşüktü. Anlaşılan bu son çıkışı bardağı taşıran damla olmuş ki Birten Hanım ayrılmasını istemiş. O akşam arkadaşlar beni ve Özgür'ü yemeğe davet ettiler ve bunları yemekte anlattılar. Meğer ben Birten Hanım'la görüşmek istediğimde Necla'nın gülmesi de bu yüzdenmiş. Ardından birimimizin en kıdemli çalışanı Ali, şef pozisyonuna atandı ve kâbus sona erdi.

Şimdi dönüp bakıyorum da "İyi ki mücadele etmişim" diyorum. İyi bir işim var, şirketimi ve çalışma arkadaşlarımı seviyorum. İnanır mısınız, Gürhan Bey gittikten sonra Nurcan çok değişti. O alaycı tavırları gitti, dedikodu yapmayı bıraktı ve son derece uyumlu, olumlu bir insan oldu. Demek ki bazı insanlar içinde bulundukları ortama göre değişik davranış gösterebiliyorlar. Bazen düşünüyorum, "Acaba Gürhan Bey'in ayrılmasına ben mi neden oldum?" diye. Sanmıyorum. Onun ayrılmasına kendi hırsı ve işi ikinci plana bırakıp insanlarla uğraşması neden oldu. O benimle uğraşırken ben yılıp da gitseydim belki kendine başka bir kurban bulup onunla uğraşacaktı. Ama her verdiği işi yaparak ona fazla koz vermedim. Baskılar karşısında yılmadan direnişim bana çok saygınlık kazandırdı. Sonunda kendi kendini uçurumun kenarına getirdi, kendi sonunu hazırladı. Galiba benim için de bir zaferdi.

Bu söz üzerine salondaki herkes Aslı'yı alkışlamaya başladı. Özgür ayağa kalkarak eşine yer verdi ve "Yaşadıklarını samimiyetle paylaştığı için Aslı'ya sizin adınıza teşekkür ediyorum. Gelin, yapılan yıldırma çabaları ile verilen tepkileri karşılaştıralım ve başına gelenlerle nasıl başa çıktığını şöyle bir anımsayalım. Size düşünmeniz için on dakika veriyorum" dedi. Öğrenciler hemen ellerindeki not defterlerinin sayfalarını karıştırmaya başladılar. Bazıları yanındaki arkadaşıyla fısıldayarak konuşuyor, notlarını paylaşıyordu.

On dakikanın sonunda "Öncelikle, nasıl başladığı ve Aslı'nın buna karşı ne yaptığı hakkında kim konuşmak ister?" diye sordu Özgür. Hemen birkaç el kalktı. En arkadaki uzun saçlı genç, "Önce ekipten dışlama başladı ve buna bir süre katlandıktan sonra risk alarak müdürüne kendisini dışladıklarını söyledi" dedi. Özgür, başıyla onayladıktan sonra ilave etti: "Yani bir fırsat doğduğunda derdini anlattı ve yardım aldı. Arkadaşlar, unutmayalım ki böyle durumlarda kendi başına kalanlar çok yıpranıyorlar".

Öğrenciler nasıl bir çalışma yapacaklarını anlamışlardı. "Hocam dışlanmanın yanı sıra, dengesiz iş yükünden söz etmiştik. Bu sorunla baş etmek için de hem çok çalışmak gerekiyor, hem de bu yükü taşımanıza yardım edecek arkadaşlarınızın olması gerekiyor" dedi sarışın genç kız. Diğerleri başlarını sallayarak ona katıldılar.

Ardından, gözlüklü genç elini kaldırarak söz aldı: "Bir diğer uygulamayı da paylaşılmayan bilgilerden sorumlu tutulmak olarak tanımlamıştık. Bence, bu aşamada olabildiğince kendi bölümünüzle ilgili bilgilere sahip olmakta yarar var. Ama Aslı Hanım'ın öğüdünü unutmayalım. Eğer bilmediğimiz bir konuda soru sorulursa bilmediğimizi söyleyeceğiz". Özgür, öğrencilerinin konuyu iyi algıladıklarını görmekten memnun olmuştu. Gülümsedi. O sırada bir öğrenci, "Hocam, bilmiyorum ama öğrenip size bilgi veririm demek de uygun olur, değil mi?" diye sordu. Özgür, "Elbette, önemli olan bilgiye nasıl ulaşacağını bilmektir. Ancak unutmayalım, burada vurgulanan sizi kala-

balık içinde zor durumda bırakmaya çalışanların tuzağına düşmeyin mesajıydı" diye yanıtladı öğrencisini.

"Sonra bir de başkalarının yanında küçük düşürme, aşağılama davranışlarından söz etmiştik" diye söze girdi uzun, dalgalı saçları olan genç kız. Öndeki kırmızı kazaklı genç hemen atıldı: "O tür davranışlarla baş edebilmek için de sinmeyip aynı kararlı tavırla karşılık vermek demiştik". Özgür, "Evet, ama yine de üsluba dikkat etmek gerekir. Unutmayın, karşı tarafa kendisini haklı çıkaracak koz vermek istemiyoruz" dedi. Onun bu sözleri üzerine sakallı, uzun boylu genç, "Hocam, yani kararlı ve dik bir duruş sergileyelim ama hakaret etmemeye dikkat edelim mi diyorsunuz?" diye sordu. "Aynen öyle" dedi Özgür.

Önde oturan kırmızı kazaklı genç de el kaldırdı ve "Bir de karalama kampanyası vardı. Kişinin arkasından konuşarak kötülemek... Bu davranışla baş edebilmek için de şirket içinde iyi dostlar bulmak ve onların da yardımıyla karalamalara karşı bir reklam kampanyası başlatmak gerekiyor" dedi. Özgür, oturduğu yerden kalkarak öğrencilerine doğru döndü ve "Arkadaşlar, bu konuda her zaman Aslı Hanım'ın çalıştığı şirketteki gibi bir kurum dergisi bulunamayabilir. Başka nasıl çalışmalar yapılabilir?" diye sordu. Gençler biraz düşündükten sonra önerilerde bulundular. "Birkaç arkadaş farklı birimlerde, aynı anda bir aklama kampanyası başlatabilir" dedi sakallı genç. Herkes gülünce "Demek istediğim, dört-beş kişi kendi bölümlerinde o çok iyidir, çok çalışkandır gibi olumlu propa-

ganda yaparsa, bu da yayılacaktır" diye açıkladı. Kızıl saçlı, çilli genç kız da "Kişinin kendisi de mutlaka daha çok ortalarda görünüp diğer çalışanlarla iyi ilişkiler kurmalı ki arkasından konuşmak o kadar kolay olmasın" dedi. Özgür önerileri beğenmişti. Öğrencilerine teşekkür etti.

Elini kaldıran sarışın, mavi gözlü genç kız, "Hocam bir de ödülden mahrum bırakma davranışından söz etmiştik" deyince yanında oturan arkadaşı, "İşte orada ipler koptu" dedi. Salonda yine gülüşmeler oldu. Aslı da, Özgür Hoca da güldüler bu espriye. "Benim, Aslı Hanım'ın anlattıklarından anladığım kadarıyla bu durumda yapılacak şey, yine susmayıp, sinmeyip, hakkını savunmak oluyor" dedi arkada oturan gözlüklü genç.

"Evet, bu işte yılmak yok. Yıldın mı, psikolojik terör uygulayan kazanıyor. Sabırla dimdik duracaksın ve tabii etrafında sana destek olacak dostlar edineceksin" dedi uzun boylu, uzun dalgalı saçlı genç kız. Öğrencilerin tartışmalarını sessizce dinlemekte olan Aslı, "Ne güzel özetledi arkadaş. Gerçekten de işin özeti bu. Yılmadan, sabırla mücadele ve dostların desteği" diye onu destekledi yüksek sesle.

"Aslı Hanım, o kişiye karşı şimdi ne hissediyorsunuz diye sormak istiyorum" dedi gözlüklü genç. "E, sordun zaten" dedi bir diğeri. "Ben olsam nefret ederdim herhâlde" dedi kırmızı kazaklı genç. Aslı, bir an sustu ve düşünür gibi önüne baktı. Sonra başını kaldırdı, kimseye bakmadan konuştu: "O kişi kendini bulunduğu görevde ye-

tersiz hissediyordu. Müdürümüz de bana daha ilk günlerden değer verip övünce çok rahatsız oldu ve benden kurtulması gerektiğine inandı". "Nasıl yani, onu haklı mı buluyorsunuz?" diye sordu en arkadaki uzun saçlı genç. Sesinden bu sözlere çok hayret ettiği belli oluyordu. Aslı, "Hayır, elbette haklı bulmuyorum. Yalnızca onu anlamaya çalışıyorum. Ne hissettiğimi sordunuz değil mi?" diyerek soruyu tekrarladı ve ardından birkaç saniye sustu. Sonra, "Arkadaşlar içimde kötü duygular barındırmamaya özen gösteriyorum" dedi ve bunu açıkladı:

– Çünkü nefret, kin, öç alma gibi olumsuz duygular bizi mutsuz eder. Yani içimizdekiler bizi dışarıdakilerden daha çok yıpratabiliyor. Ben de onun için kimseye küsmemeye çalışıyorum. Hani Sezen Aksu'nun şarkıda dediği gibi:

Hem çok zor, hem de çok kısa bir macera ömür,
Ömür imtihanla geçiyor,
Ben bu yüzden, hiç kimseden gidemem, gitmem
Unutamam, acı tatlı ne varsa hazinemdir,
Acının insana kattığı değeri bilirim, küsemem
Acıdan geçmeyen şarkılar biraz eksiktir.

BENİM İŞİM DEĞİL

"İlk görüşte aşka inanır mısın ağabey?" Ozan bu soruyu soran kardeşinin yüzüne hayretle baktı. Sinan daha on yedi yaşındaydı ve bu soruyu sorarken yanakları kızarmıştı. Gözlerinde muzip bir pırıltı, ağabeyinden sorusuna yanıt bekliyordu. Bir pazar akşamı, iki kardeş televizyonun karşısına uzanmış futbol maçı izliyorlardı. Daha doğrusu Sinan, bu beklenmedik soruyla Ozan'ın aklını karıştırıncaya kadar maç izliyorlardı. Sinan, "Çok mu zordu soru. Her şeyi bilen ağabeyim birden dut yemiş bülbüle döndü" dedi alaycı bir ifadeyle. Arkasından bir de kahkaha attı. Ozan, "Hemen yanıt vermezsem bacak kadar çocuğun maskarası olacağım" diye geçirdi aklından ve hemen sordu: "Oğlum, yoksa sen âşık mı oldun?". Daha Sinan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden devam etti: "Lise bitinceye kadar böyle duygusal işlere girme. Önünde üniversiteye giriş sınavı var. Aklın karışır, dikkatin dağılır, çalışamazsın. Bu işleri üniversiteye bırak. Orada istediğin gibi âşık olursun".

Sinan'ın ağabeyini rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Konuyu değiştirip bana öğüt vermeye kalkma ağabeyciğim. Sen benim sorduğum soruya yanıt ver. İstersen tekrar sorayım. İlk görüşte aşk diyorum, sence var mıdır?" diye

sordu. Ozan, kardeşinin elinden kolay kurtulamayacağını anladı. Güldü, "Dur, biraz düşüneyim" dedi. Birden, önceki gün otelde tanıştığı Selin'in zarif yüzü gözlerinin önüne geldi. İçini bir sıcaklık kapladı. Canı sıkıldı. Hemen kardeşine döndü ve "Bak Selin" dedi. Kardeşi, "Ne Selin mi? Benim adım Sinan ağabeyciğim. Yoksa sen âşık mı oldun" diyerek az önce kendisine sorduğu soruyu bu kez ona yöneltti. Bu dil sürçmesine Ozan'ın canı iyice sıkıldı. Kardeşinin üstüne atlar gibi yaptı ve "Ben şimdi sana gösteririm büyüklerinle alay etmeyi" dedi. Sinan gülerek salondan kaçınca tekrar yerine oturdu. İlk görüşte aşk da neymiş, diye geçirdi içinden. Maça konsantre olmaya çalıştı ama başaramadı. Odasına gitmek üzere yerinden kalktı. O giderken salona dönen Sinan, "Hâlâ yanıt vermediiin" diyerek ağabeyine tekrar takıldı ama Ozan onu duymazdan geldi.

Ozan beş yıldızlı bir otelde Finans Birimi'nin yöneticisiydi. Otelleri, üç ay önce el değiştirmişti. Oteli devralan holdingin yönetim kurulu başkanı bir toplantı yaparak organizasyonda bazı değişiklikler yapılacağını duyurmuştu. Ardından başlayan yeniden yapılanma süreci, birkaç ay sürmüş ve nihayet sona ermişti. Cumartesi günü yönetim kurulu başkanı ve üyeleriyle yapılan toplantıda yeni organizasyon anlatılmıştı. Mevcut yöneticilerin hepsi görevlerine devam ederlerken, yeni açılan ve bir süredir boş olan yönetici kadrolarına da atamalar yapılmıştı. Ekibe yeni katılan yöneticiler toplantıda tanıtılmışlardı. Holding Yönetim Kurulu Başkanı Faruk Bey, aynı zamanda otelin Genel Müdürü'ydü. Faruk Bey toplantıda önce boş olan yönetici

kadrolarına yapılan atamalardan söz ederek "Birkaç aydır boş olan iki yönetici kadromuzu son derece kalifiye arkadaşlarla güçlendirdik. Şimdi sizlere ekibimize katılan iki yeni arkadaşımızı tanıtmak istiyorum" demişti. İşte o iki kişiden biri Selin Batur'du. Selin, Kat Hizmetleri Birimi'nin yeni yöneticisiydi. İkinci kişi ise geçen ay işten ayrılan Yiyecek İçecek Birimi yöneticisinin yerine atanan Savaş Süzer'di. Yeni yöneticiler kısaca kendilerini tanıttılar. Selin, turizm ve otelcilik eğitimini Türkiye'de tamamladıktan sonra, yurtdışında tanınmış bir üniversiteden yüksek lisans derecesi almıştı. Güzel konuşan, kendisine güvenen, zarif bir kadındı. Doğru bir seçim yapmışlar, işini de iyi bildiği belli, diye düşündü Ozan onu dinlerken. Yiyecek İçecek Müdürü Savaş Süzer'in de on yıllık otelcilik deneyimi vardı. Antalya'da büyük otellerde çalıştıktan sonra doğup büyüdüğü Ankara'ya gelmekten çok memnun olduğunu söylüyordu. Yeni yöneticilerin her ikisi de Ozan'la akran sayılırlardı. Onlar kendilerini tanıtırken Ozan bu iki genç iş arkadaşıyla iyi anlaşabileceğini düşünmüştü.

Daha sonra, Faruk Bey yeniden yapılandırma çalışması sonucunda oluşturdukları Kurumsal İletişim Bölümü'ne atanan yöneticiyi tanıtmıştı. O da genç bir hanımdı. Adı, Ceyda Cevher olan bu genç hanım kendini tanıtırken Selin ve Savaş gibi kısaca anlatmak yerine lise eğitiminden başlayıp, üniversitede staj yaptığı yerler de dâhil olmak üzere uzun uzun kendinden söz etmişti. O da Selin gibi yurtdışında eğitim almıştı. Ama Selin'in tersine yurtdışı eğitimini en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Bu ayrıntılı özgeç-

mişi dinlerken bir an Selin'le göz göze gelen Ozan, onun da sıkıldığını gözlerinden anlamış, gülüşmüşlerdi.

O gün son tanıtılan yönetici ise yeni oluşturulan genel müdür yardımcısı pozisyonuna atanmış olan Sami Yakış'tı. Sami Bey, kamuda uzun yıllar görev yaptıktan sonra emekli olmuştu. Faruk Bey, "Biliyorsunuz, ben her zaman burada olamıyorum. Holdingin diğer şirketlerinde katılmam gereken toplantılar oluyor. Arada şantiyelerimizi gezmem gerekiyor. Ayrıca yeni iş bağlantıları için sık sık yurtdışına çıkıyorum. İşte bu yüzden bir genel müdür yardımcısı kadrosu oluşturduk. Benim yokluğumda, Sami Bey, işlerin yürütülmesini sağlayacak" dedi. Ardından sözü kendini tanıtması için Sami Bey'e verdi. Sami Bey, "Bu sektörde otuz yıllık deneyimim var" diye söze başlayıp Kültür ve Turizm Bakanlığı'nda uzun yıllar daire başkanlığı yaptığını, ardından Genel Müdür vekili olarak çalıştığını anlattı. Kendisini çok titiz ve dikkatli bir insan olarak tanımlayan Sami Bey, yurtiçinde ve dışında katıldığı fuarları, konferansları ve kongreleri elindeki kâğıttan okudu. Aşağı yukarı yirmi dakika kadar kendini tanıttıktan sonra, sözlerinin sonunda "Arkadaşlar gözüm üzerinizde olacak. Otellerde neler döner iyi bilirim. Bilesiniz, şimdiye kadar beni kimse kandıramadı. Onun için hiç denemeyin. Bir problem varsa açıkça paylaşın, birlikte çözelim" diyerek âdeta ilk günden yönetim ekibine gözdağı verdi. Konuşmasını bu sözlerle bitirip yerine oturduğunda toplantı salonunu büyük bir sessizlik kapladı. Yeni genel müdür yardımcısının bu tehditkâr konuşması çoğunluğu genç olan yönetim ekibini çok şaşırtmıştı.

Sami Bey'in sözleri ve onu takip eden derin sessizlik, Faruk Bey'i de rahatsız etmişti. Bir açıklama yapma gereğini duydu. "Arkadaşlar, sizler bu alanda uzman profesyonellersiniz, işinizi de iyi biliyorsunuz. Bizim bundan hiç kuşkumuz yok. Ayrıca danışmanlarımız üç aydır otelin işleyişini, performansını izliyorlar, bize verdikleri raporlar çok olumlu. Biz, işlerinizi şimdiye kadar olduğu gibi yürütmeye devam etmenizi istiyoruz. Sami Bey'le bana düşen de sizlerin işinizi en iyi şekilde yapabilmeniz için gerekli olan kaynağı, desteği, bazen de yönlendirmeyi sağlamak olacak" dedi. Onun bu konuşması salonda bulunan diğer yöneticileri biraz rahatlatmıştı. Bu konuşmanın ardından verdikleri kısa arada Ozan, yeni iş arkadaşları Selin ve Savaş'la sohbet etmişti. Yeni gelenler Sami Bey'in sözlerinden çok etkilenmişlerdi. Ozan'a "Yönetimin yaklaşımı hep böyle miydi?" diye sordular. Ozan da onlara üç ay önce otelin el değiştirdiğini ve yeni yönetimi kendilerinin de iyi tanımadığını anlattı. "Bundan önceki dönemde çok rahattık, yatay bir yönetim anlayışı vardı. Genel Müdürümüz de dâhil bir ekip olarak çalışıp her işe koşturuyorduk" diye eklemeyi de unutmadı.

Toplantının ikinci yarısında, otelin gelecek yılki hedeflerini tartıştılar. Herkes, kendi bölümüyle ilgili hedefleri açıkladı. En çok konuşan yine Kurumsal İletişim Müdürü Ceyda Hanım oldu. Otelin tanıtımı için büyük kampanyalar yapılmasını öneriyordu. Faruk Bey bütçesini görmeden bir kampanya başlatmayacaklarını söyleyerek Ceyda'ya önerdiği tanıtım kampanyası için bir bütçe hazırlamasını

söyledi. Ardından bu çalışmayı yaparken Finans Müdürü Ozan'la çalışmasını önerdi. Ceyda, bu görevlendirmeden memnun olmuştu. "Elbette, biz Ozan Bey'le birlikte bir bütçe hazırlar, size sunarız" dedi. Toplantının ikinci bölümünde hiç konuşmayan Sami Bey ise sürekli elindeki küçük deftere not alıyordu.

Odanın kapısı açılıp da kardeşi Sinan başını içeri uzattığında, Ozan yatağına uzanmış cumartesi günü yapılan bu toplantıyı düşünüyordu. Ağabeyine takılmayı çok seven Sinan, "Oh, ağabeycim bakıyorum da romantik takılıyorsun, ben aşktan söz edince neden odana kaçtın" diye sordu. Ozan kardeşinin elinden kurtuluş olmadığını anlamıştı. "Gel içeri ve ne istediğini söyle bakalım" dedi ciddi bir sesle. Sinan sessizce içeri girdi ve yatağın ayakucuna oturarak "Gerçekten ilk görüşte aşk var mıdır?" diye sordu. Ozan kardeşinin saçını sevgiyle okşayarak "Neden bu konuya bu kadar takıldın genç adam?" diye sordu. "Çok yakın bir arkadaşımın başına geldi de ben böyle bir şey gerçekten var mıdır diye merak ediyorum. Ne yapayım, başka soracak kimse yok" dedi. Ozan birkaç saniye düşünür gibi tavana baktı. Birden Selin'in iri ela gözleri canlandı zihninde. Yine canı sıkıldı. Sonra ondan bir şeyler duymak için bekleyen kardeşine dönerek "İlk görüşte çok beğenmek, etkilenmek olabilir elbette. Ama buna ilk görüşte aşk denebilir mi, emin değilim" diye açıkladı. Sinan bu samimi yanıt üzerine cesaretlenerek "Ağabey, sen hiç âşık oldun mu" diye sordu. Ozan artık kaçamayacağını anlayarak "Evet, hem de dört-beş kez" dedi gülerek. Sinan, aldı-

ğı yanıtı beğenmemişti. "Canım, ben gerçek aşktan söz ediyorum, hani yaşamda bir kez olan" diye üsteledi. Ozan, "Benim küçük kardeşim çok büyümüş anlaşılan" diye takıldı ve "Yok Sinancığım, ben öyle büyük bir aşk yaşamadım" dedi. Sinan gülerek "Yani henüz yaşamadım, diyorsun" diye düzeltti ağabeyini. "Evet, henüz yaşamadım" diye karşılık verdi Ozan. Bu kez de Selin'in sıcak gülümsemesi geldi aklına. Hemen başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Pazartesi sabahı erkenden işinin başındaydı Ozan. Şef yardımcısı, ona sevdiği meyvelerle kahveden oluşan hafif bir kahvaltı hazırlayıp mutfak görevlilerinden Bayram'la odasına göndermişti. Bayram çok saf ve temiz bir Anadolu genciydi. Otelde herkes onu sever ve saf hâllerine gülerdi. Bu şakalaşmalar, bazen Bayram'ın canını sıkıyor, kendisiyle alay edildiğini düşünerek güceniyordu. Bayram'ın otelde en çok sevdiği yönetici Ozan Bey'di. Çünkü o hiç kimseyle alay etmezdi. O sabah Ozan'a kahvaltı tabağını hemen kapıp götürmüştü. "Afiyet olsun" dedikten sonra canı sohbet etmek istemiş olmalıydı ki "Yeni genel müdür yardımcısı gelmiş, duydunuz mu Ozan Bey? Çok yaşlıymış, şekeri mekeri varmış, hep diyet yemeği yiyecekmiş" demişti. Ozan, ona "Aman Bayram, bunlar gizli bilgiler, sakın kimseye söyleme, yoksa dedikodu yapıyor diye mutfaktakilerin sana olan güvenleri sarsılır" diye uyarmıştı. Bayram da kızararak "Anladım, söz, konuşmam Ozan Bey" diyerek görevine dönmüştü.

Onun ardından işine dönen Ozan'ın keyfine diyecek yoktu. Bir taraftan hesapları kontrol ediyor, diğer taraftan da özenle ayıklanıp doğranmış olan meyvelerini yiyordu ki telefonu çaldı. Ön bürodan arayan görevli Genel Müdür Yardımcısı Sami Bey'in onu ofisinde beklediğini söyledi. Pazartesi sabahı erkenden kendisini çağırmasına şaşıran Ozan, bir an için "Hangi konuda konuşmak istiyor acaba?" diye düşündü, sonra da yanına yalnızca bir not defteri alarak üst kata çıktı.

Genel Müdür Faruk Bey'in ofisinin bitişiğindeki toplantı odası Sami Bey için ofis olarak hazırlanmıştı. İki odanın arasında da sekreterya bölümü vardı. Ozan, orada yeni bir asistanın olduğunu görünce "Günaydın" dedi ve kendini tanıttı. Uzun boylu hoş bir hanım olan yeni asistan da Ozan'ı selamladı ve adının Lale olduğunu söyledikten sonra, "Ben, Genel Müdürlük Özel Kalem Müdürü olarak göreve başladım" diye açıklama yaptı. Ozan, otelde bu unvanın kullanıldığını ilk kez duyuyordu. Birden içinden gülmek geldi ama kendini tuttu. Lale Hanım, "Genel müdür yardımcımı ne için görmek istemiştiniz?" diye sorunca iyice şaşırdı. "Ben görmek istemedim, o beni görmek istemiş, ön bürodan arayıp haber verdiler, onun için geldim" diye karşılık verdi. Lale Hanım, "Sizi biraz bekleteceğim" dedikten sonra, elinde küçük bir defterle Sami Bey'in odasına girdi. Birkaç dakika içeride kaldı. O arada Ozan, "Eski Genel Müdürümüz çağırdığında, gelir gelmez odasına girerdik" diye düşünüyordu. O düşünürken Lale Hanım yanına geldi ve tekrar "Sizi biraz bekleteceğim

Ozan Bey" dedi ve "Sami Bey bir telefon görüşmesi yapacak da" diye durumu açıkladı. Ardından, çekmeceden çıkardığı fihristi açtı ve bir numara buldu. Ozan, önce hayretler içinde onu izledi. Sonra kendini toplayıp ayağa kalktı ve "Ben işimin başına döneyim, siz Sami Bey uygun olduğunda beni çağırırsınız" dedi. Bir yandan telefon numaralarını tuşlamakta olan Lale Hanım, "Olmaz. Sizi hemen görmek istiyor, zaten görüşmesi iki dakikadan fazla sürmez" karşılığını verdi. Sonra telefona yanıt veren kişiyle konuşmaya başladı. Onu unutmuştu.

Ozan birkaç saniye ayakta durdu. Sonra yeni genel müdür yardımcısının işe başladığı ilk gün ona bir kabalık yapmamak için beklemeye karar verdi. Tekrar oturdu. Lale Hanım telefonu bağladı ve önündeki deftere notlar yazmaya başladı. Ardından Ozan'a "Beklerken çay ister misiniz?" diye sordu. Ozan odasında yarım kalan kahvesini ve kahvaltısını düşündü. Hiç sesini çıkarmadan başıyla hayır diye işaret ederek beklemeye devam etti. O beklerken kapıdan Ceyda Cevher girdi. Ozan'ı görünce "Aman ne kadar iyi oldu, sizi gördüm, ne zaman birlikte çalışabiliriz diye soracaktım" dedi ve bir yanıt beklemeden yeni Özel Kalem Müdürü'ne dönerek "Lale Hanımcığım, Sami Bey beni çağırmış, içeri girebilir miyim?" diye sordu. Ozan, "O benden önce girerse burada bir dakika bile durmam, işimin başına dönerim" diye geçirirken Lale Hanım, "Ceydacığım, senden önce Ozan Bey'i çağırdık. O, on beş dakikadır bekliyor" dedi. Ozan saatine baktı, gerçekten on beş dakika olmuştu. Bir sürü işi olduğunu düşündü. Lale Ha-

nım'a "Acaba bitti mi telefon görüşmesi Sami Bey'in?" diye sordu. Lale Hanım, "Ay, vallahi bitmiş. Hemen içeri soruyorum" diye yanıt verdi ve tekrar genel müdür yardımcısının odasına girdi. Ozan sıkıntıdan ayağa kalkmış, aşağı yukarı yürüyordu. Ceyda, "Hiç telaş etmeyin, üst yönetim hep böyledir, bekletir" dedi. Ozan, genç kızın yüzüne hayretle bakarak "Bugün pazartesi, ödemeler var, kontrol edilecek hesaplar var, iş çok, zaten zaman yetmiyor, bir de beklemekle zaman harcarsak hiç yetiştiremeyiz diye telaşım" diye açıkladı durumu. Nihayet Lale Hanım, Sami Bey'in odasından çıktı. Elinde boş bir bardak ve tabak vardı. "Demek ki mutfaktan bir kahvaltı da buraya gelmiş" diye geçirdi Ozan içinden. "Buyurun, sizi bekliyor" dedi Lale Hanım ve Ozan içeri girdi. Bir şaşkınlık da odaya girince yaşadı. Otelin modern dekorunun tersine tamamen klasik ve koyu renkli ağır mobilyalarla döşenmiş bir ofis oluşturmuşlardı. Sami Bey, işlemeli ve oldukça büyük bir masada oturuyordu. Ozan gelince kibarca gülümsedi ve "Hoş geldiniz Ozan Bey, buyurun" diyerek oturması için büyük deri koltuklardan birini gösterdi.

Sami Bey, o sabah otelin genel mali durumu ile ilgili bilgi almak istemişti. Ancak Ozan içeri girdikten sonra hâl hatır sormuş, ardından üç kez dışarıdan arayanlarla telefonda konuşmuş, iki kez de kendisi Lale Hanım'ı arayarak talimat vermişti. Sonuçta bir yirmi dakika daha geçmiş ama hiçbir şey konuşamamışlardı. En sonunda niçin çağırdığını anlattı. Ozan, otelin mali durumunu gösteren kapsamlı bir rapor hazırlayarak incelemesi için ertesi gün

elektronik posta ile gönderebileceğini söyleyince "Aman Ozan Bey, siz çok gençsiniz, usul bilmiyorsunuz. Rapor göndermek olmaz, kendiniz getireceksiniz ve açıklayacaksınız" diyerek kibarca eleştirmişti. Ozan, "Elbette Sami Bey, ben kendim getiririm" diye yanıtlayınca "Sizi sevdim, ileride iyi bir yönetici olacaksınız" demiş ve iyi bir yöneticinin üstleriyle nasıl iletişim kuracağını bilmesi gerektiğini anlatmıştı. "Suç sizde değil. Sizi böyle genç yaşta müdür yapanlarda. Bu kadar genç yaşta müdür olunca yol yordam öğrenecek zaman bulamıyor insan değil mi?" diyordu.

Ozan genel müdür yardımcısının odasından çıktığında Ceyda'yı hâlâ Lale Hanım'ın yanında beklerken buldu. Onlara iyi günler dileyerek odasına döndü. Tam bir buçuk saatinin boşa geçtiğini düşündü. "Eskiden ne güzeldi" diye aklından geçirdi. Genel Müdürü telefon eder, ne istediğini anlatırdı. O da istediklerini hazırlar ve elektronik postayla gönderirdi. "Eskidendi o günler" dedi yüksek sesle ve işine bıraktığı yerden devam etti. Ozan, o sabah yapması gereken işleri tamamladığında saat ikiye geliyordu. Karnı acıkmıştı. Öğle yemeği için otelin en sevdiği restoranına gitti. Hazan diye adlandırılan bu restoranın üç duvarı ve tavanı camla kaplıydı. Çevresinde çok güzel bir bahçe vardı. Yazın kapılarını açıyorlar ve bahçeye de masa koyuyorlardı. Artık havalar soğuduğundan bahçe kapıları kapalıydı. Restoranı çevreleyen bahçede çok güzel düzenlenmiş çiçekler, değişik bitkiler ve ağaçlar vardı. Hazan Restoran, tam bir kış bahçesiydi. İnsan hangi masaya otursa ayrı bir manzara görüyordu.

Ozan restorana girdiğinde yalnızca birkaç masa doluydu. Büyük bir masada on kişilik yabancı bir grup yüksek sesle konuşarak ve gülerek yemek yiyordu. En tenha köşedeki masalardan birine oturdu ve yemeğini sipariş verdi. Mevsim sonbahardı ve bahçenin zemini ağaçlardan dökülen sarılı, kırmızılı yapraklarla süslenmişti. Kızaran yapraklara baktı. Hazan restoranda hazanı yaşamak ne güzel, diye düşünürken "Size katılabilir miyim?" diyen bir sesle irkildi. Başını çevirdi. Soruyu soran yeni kat hizmetleri yöneticisi Selin Batur'du. Ozan birden kızardı. "Elbette, lütfen, buyurun" dedi ve ayağa kalkarak Selin'e karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

Selin de yemeğini ısmarladı ve konuşmaya başladılar. "Bugün çok canım sıkıldı" dedi Selin ve anlatmaya başladı. O sabah, kendi biriminde sabah vardiyasında çalışanları bir toplantıya çağırmıştı. Tam toplantıya başlamışlardı ki Sami Bey'in kendisini görmek istediği haberi gelmişti. O da Lale Hanım'ı arayarak o sırada ekip arkadaşlarıyla toplantı yaptığını anlatmış ve "Bir saat sonra gelsem olmaz mı?" diye sormuştu. Ozan aklından "Asla kabul etmemiştir" diye geçirdi. Selin konuşmaya devam etti. "Meğer böyle bir teklif yapmak çok saygısız bir davranışmış. Lale Hanım beni ayıpladı" dedikten sonra bu tepkiye çok üzüldüğünü anlattı. Çünkü onun ekibi tüm otelde, katlarda, odalarda dağınık olarak çalışıyordu. Bu yüzden onları kısa bir süre için bile bir araya toplamak çok kolay olmuyordu ve görevlerini bırakarak toplantıya gelmeleri ciddi iş kaybına neden olabiliyordu. "Düşünebiliyor musunuz?

Ben hepsini tam toplamışım, tekrar geri göndereceğim, bir başka saatte tekrar çağıracağım. Bir an hepsini bekleteyim, hemen yukarı gidip dönerim dedim ama sonra Sami Bey'in yanında işimin ne kadar süreceği belli değil diye vazgeçtim" diyerek yaşadıklarını paylaştı. Ozan, onu çok iyi anlıyordu. "Haklısınız, tüm bu belirsizliklerin ve zaman kaybının bize ciddi bir maliyeti olacaktır" dedi. Selin ona katıldı: "Hem zaman kaybı ve ekstra maliyet, hem de işin aksaması nedeniyle sunduğumuz hizmet kalitesinin düşmesi riski var. Malum, bizim her gün tüm odaları ve salonları temizlememiz, yatak takımlarını değiştirmemiz gerekiyor". Yaşadıklarına çok üzüldüğü her hâlinden belli oluyordu. Yemekleri geldi, yerken konuşmaya devam ettiler. Ozan, "Sonra ne oldu?" diye sorunca, "En fenası da o zaten" dedi Selin. Ekibini görevlerinin başına göndermiş ve genel müdür yardımcısının odasına çıkmıştı. "Ben gittiğimde içeride Ceyda Hanım varmış, beklememi söylemezler mi? Ben bir saat sonra geleyim dediğimde, bunu kabul etmediler, sonra da kapının önünde bir saate yakın beklettiler" diye yakındı. Ozan, "Sonunda görüşebildiniz mi?" diye sorunca, "Ne gezer?" dedi Selin. Sesi o kadar yüksek çıktı ki diğer masalardan dönüp bakanlar oldu. Selin utandı. Sonra sesini alçaltıp anlatmaya devam etti: "Ben beklerken Ceyda Hanım çıktı. Beni, 'Çok önemli bir telefon görüşmesi var' diyerek biraz daha beklettiler. Ardından Sami Bey'in öğle yemeğini müsteşar beyle yiyeceğini söylediler ve beni işimin başına gönderdiler". Ozan onun için üzüldü. Kendisi bir buçuk saat kaybetmişti ama hiç olmazsa

Sami Bey'le görüşebilmişti. Selin, "O kadar bekleyip de görüşemediğime mi yanayım, yoksa toplantımı yapamadığıma mı yanayım bilemedim" diyordu.

Yemek boyunca bu belirsizliklerin işlerini ne kadar aksatacağını konuştular. Ozan, "Bu böyle devam etmeyecektir. Sanırım Sami Bey, işleyişi anlayıncaya kadar bizlerle sık sık görüşecek, nasıl çalıştığımızı gördükten sonra daha seyrek ve daha planlı görüşmeler yapacaktır" diye tahminde bulundu. Selin bu sözlerle rahatlamıştı. O yemekte, sizli bizli konuşmamaya karar verdiler. Birbirlerine adlarıyla hitap edeceklerdi. Yemekten sonra kahvelerini içerlerken Yiyecek İçecek Müdürü Savaş Süzer restorana geldi. "Merhaba arkadaşlar, size katılabilir miyim" dedi ve yanıt beklemeden masalarına oturdu. Onun da canı sıkılmış gibiydi. "Hayrola, ne oldu?" diye sordu Ozan. Savaş da Sami Bey'den dertliydi. "Sorma arkadaş, çok canım sıkıldı. Genel müdür yardımcımız, müsteşar beyi yemeğe çağırmış, bize haber vermeden Aynalı Restoran'a gidip oturmuşlar" diye söze girdi. Selin, "Eyvah, bir aksilik mi oldu?" diye söze karıştı. Sesinde endişe vardı. Savaş, "Bizim arkadaşlar, her müşterimize yaptıkları gibi itinayla hizmet etmişler. Ama kimse Sami Bey'i tanımadığından beklediği özel ilgiyi de görmemiş. Sonunda, tahmin edeceğiniz gibi kabak benim başıma patladı" diye olanları anlattı. Bu kez Ozan, "Peki, ne oldu?" diye sordu. "Genel müdür yardımcısı ile konuğu yemeğe indiklerinde, ambarda sayım yapıyordum ve bu nedenle geldiklerini görmedim. Diğer çalışanlar da Sami Bey'i tanımadıklarından bana ha-

ber vermemişler. İşlerimi bitirip restorana döndüğümde genel müdür yardımcısını konuğuyla yemek yerken gördüm ve hemen yanlarına gidip 'Hoş geldiniz. Her şey arzu ettiğiniz gibi mi?' diye sordum. Sormaz olaydım. 'Beyefendi, görevinizin başında değilsiniz. Bu, eksi bir puan' diye azarladı beni Sami Bey. Müsteşar, diğer müşteriler, restoranda çalışan ekip herkes duydu. İnanır mısınız, başımdan aşağı kaynar sular indi". Bu sözleri söyledikten sonra arkasına yaslanıp sustu. Yüzünden ne kadar mutsuz olduğu belli oluyordu.

Ozan, "Hiç üzülme arkadaş. Bu sabah hepimiz nasibimizi aldık. Sami Bey yeni ya, bizleri tanıyıp işi öğreninceye kadar bu tür anlaşmazlıklar olabilir. Kısa zamanda işler yoluna girecektir" diye yorum yaptı. Savaş, "Arkadaş, sen eskisin, burada seni tanıyorlar, seviyorlar. Ama ben yeniyim. Kimse tanımıyor. Tam dakika bir, gol bir misali, ilk günden eksi puanı aldık" dedi. Diğer ikisi onu rahatlatmak için o sabah yaşadıklarını esprili bir dille anlattılar. Selin, "Ben bugün yapamadığım toplantıyı yarın yapmaya kalksam başıma aynı iş gelir mi, ne dersiniz?" diye sorunca konuyu Lale Hanım'la paylaşmaya karar verdiler. Eğer Sami Bey'le görüşecekleri gün ve saati önceden bilebilirlerse işlerini ona göre programlayabilirlerdi. Savaş, "Ayrıca, restoranlardan birinde, yemek yiyecek olursa bana önceden haber vermelerini isteyeceğim ki hizmette kusur etmeyelim" dedi.

Yemekten sonra üç arkadaş Lale Hanım'ın yanına gittiler ve düşündüklerini anlattılar. Lale Hanım onları dikkatle dinledikten sonra, "Sayın yöneticiler, genel müdür yardımcısı size uymaz. Siz ona uyacaksınız" dedi. Ozan söylediklerinin anlaşılmamış olabileceğini düşünerek "Biz memnuniyetle uyarız ama işler aksıyor" diye açıklamaya çalıştı. "İşlerinizi ona göre planlayacaksınız bu durumda. Siz yönetici değil misiniz? İstediğiniz gibi planlama yapabilirsiniz" dedi Lale Hanım. Sonra Savaş'a dönerek "Siz de her zaman işinizin başında olun. Genel müdür yardımcımın ne zaman, nerede olacağı hiç belli olmaz. Otelde nereye gideceğini de önceden haber vermez" diye tavsiyede bulundu.

Üç genç yönetici duyduklarına inanamamışlardı. Savaş, "Ama benim işim yalnızca restoranda bulunmak değil ki" diye söze başlamıştı ki Ozan'la göz göze geldiler ve sustu. Ardından Lale Hanım'a teşekkür edip odadan çıktılar. Aşağı inerlerken Savaş, "Galiba yeni genel müdür yardımcısının işlere alışma süreci tahmin ettiğimizden daha uzun sürecek arkadaşlar" dedi. Diğer ikisi de "Öyle görünüyor" diyerek ona hak verdiler.

Ozan, o gün Sami Bey için hazırlayacağı rapor üzerinde çalıştı. Bir yandan da günlük işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Ödeme talimatları verdi. Satın alma komisyonuna katıldı. Teklifleri değerlendirdiler. Akşam sekize kadar çalıştı. Ertesi gün sunacağı rapor tam olarak hazır değildi. Çalışmalarını yanına aldı ve evde devam etmek üzere otelden çıktı.

Ertesi sabah ofise geldiğinde gece ikiye kadar çalışmış ve raporunu hazırlamıştı. Hemen temiz bir baskı alıp Sami Bey'den görüşme talep etmeye karar verdi. "O çağırmadan ben ararsam belki daha kesin bir randevu saati alabilirim" dedi kendi kendine. Ama aradığında genel müdür yardımcısının henüz gelmediğini öğrendi. İşlerine koyuldu. O çalışırken kapısı çalındı ve Bayram, elinde bir tepsiyle geldi. Bu kez üzerine şurup dökülmüş krep getirmişti. Yanında da Ozan'ın sevdiği kahveden vardı. Bayram'ı gördüğüne memnun olan Ozan, elindekileri görünce daha da sevindi. "Mutfakta işler nasıl bakalım?" diye sordu. Bayram atıldı: "O Yokuş Bey var ya, dün bizim müdürü herkesin içinde fena fırçalamış". Ozan şaşırarak sordu: "Yokuş Bey de kim?". Bayram açıkladı: "Hani yeni gelmiş ya, genel müdür yardımcısı, üstelik Genel Müdür'ün arkadaşıymış, Sami Yokuş Bey". Ozan kahkahayla gülmemek için kendini tutarak Bayram'ın sözlerini düzeltti. "Sami Bey'in soyadı yokuş değil, Yakış". Bayram her zamanki saflığıyla "Valla, ne bileyim Ozan Bey. Aşağıda herkes Yokuş Bey deyip duruyor" deyiverdi. O günden sonra otel çalışanları arasında genel müdür yardımcısının adı "Yokuş Bey" olarak kaldı.

Ozan o hafta cuma gününe kadar Sami Bey'den randevu talebine bir yanıt alamadı ve dolayısıyla gece ikiye kadar çalışıp hazırladığı raporunu sunamadı. Cuma günü geldiğinde elindeki raporda bazı verilerin değişmesi gerektiğini gördü. Daha sunamadan raporu güncelliğini yitirmişti. Bir ümitle Lale Hanım'ı aradı. Ona, salı sabahın-

dan beri Sami Bey'le görüşebilmek için randevu beklediğini söyledi. Lale Hanım, "Sizin talebinizi takip etmek benim işim değil. Siz her gün arayıp uygun mu diye sormalıydınız" dedi. Ozan, birden kendini kötü hissetti. Acaba Sami Bey, onun kendisiyle görüşmek için beklediğini biliyor muydu? Eğer Lale Hanım talebini hiç iletmediyse, sözünü tutmadığını ve raporu hazırlamadığını düşünebilirdi. Canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak "Acaba bugün kendisiyle görüşebilir miyim?" diye sordu. Lale Hanım, programa baktı ve "Ancak akşam altıdan sonra görüştürebilirim" diye yanıtladı onu. Ozan teşekkür etti ve telefonu kapattı. "Akşam olması daha iyi" diye düşündü. Gündüz işlerini halleder, akşam da rahatça genel müdür yardımcısına bilgi verirdi.

O akşam saat altıya on kala dosyasına raporunu ve gerekli olabilecek bazı bilgileri koyarak Sami Bey'in odasına çıktı. Lale Hanım, "Genel müdür yardımcım şimdi meşgul. Dışarıdan bir ziyaretçisi var. İsterseniz burada bekleyin, isterseniz ofisinize dönün sonra gelirsiniz" dedi. Ozan bir an düşündü ve orada beklemek yerine, odasına dönmeye karar verdi. "Siz bana haber verirsiniz değil mi" diye sordu. Lale Hanım, "Elbette veririm ama ben çok yoğunum ve bu sizin işiniz. Onun için siz arayıp takip edin, lütfen" dedi. Ozan odasına dönerken "Asıl yokuş, Sami Bey değil de Lale Hanım" diye düşünüyordu. Odasına indiğinde, Savaş telefon ederek "Uygunsan yanına geliyorum, biraz sohbet edelim" dedi. Ozan memnuniyetle arkadaşını çağırdı. Savaş hem sohbet etmek hem de satın aldıkları ba-

zı malzemelerle ilgili yaşadıkları sorunları paylaşmak istiyordu. Sonra tedarikçilerin nasıl seçildiğini sordu. İki arkadaş satın alma süreciyle ilgili yoğun bir sohbete daldılar. Sonunda Savaş, "Haydi, artık kalkalım" deyince Ozan saatine bakıp "Ooo, yediyi geçiyor, Sami Bey'den haber bekliyorum" dedi ve hemen telefonla Lale Hanım'ı aradı. Telefon uzun uzun çaldı ama açılmadı. Tekrar denedi. Bu kez ön büro görevlilerinden biri açtı telefonu ve Lale Hanım'la Samı Bey'in yarım saat kadar önce çıktıklarını söyledi. Ozan, bu hiç beklemediği haber karşısında şaşkındı. Hiçbir şey söyleyemedi ve sessizce ahizeyi yerine koydu. Savaş onun hâlinde bir tuhaflık sezerek "Ne oldu **arkadaş?**" diye sordu. "Sami Bey'le görüşmek için bekliyordum. O çoktan gitmiş" dedi Ozan. Canının çok sıkıldığı sesinden belli oluyordu. Savaş, "Aman iyi olmuş. Cuma akşamı, bu saatten sonra iş mi yapılır. Haydi gel, yeni açılan bir balık restoranı var yakında, oraya gidelim. Biraz açılırız. Bu arada ben de mönülerinde değişik yemekler var mı bakarım" dedi. Ozan bu teklifi kabul etti ve birlikte odadan çıktılar.

İki arkadaş tam otelin kapısından çıkarlarken "İyi akşamlar" diye seslenen Selin'in sesiyle arkalarına döndüler. O da bu saate kadar çalışmıştı. Savaş, "Biz balık yemeğe gidiyoruz, sen de gelir misin?" diyerek onu da davet etti. Selin, bir an durup düşündü. Kaçamak bir bakışla Ozan'a baktı. O da Selin'e bakıyordu. Göz göze geldiler. "Tamam, iyi olur" dedi Selin ve üçü Ozan'ın arabasıyla balık restoranına gittiler. Yemek çok keyifli geçti. Savaş, mutfak personelinin Sami Bey'e Yokuş Bey dediklerini anlattı. Ozan

bu yakıştırmayı daha önce duyduğunu söylemedi. Bayram'ı ele vermek istemiyordu. Ardından Lale Hanım'ın dedikodusunu yaptılar. "Acaba Sami Bey mi bürokrasiyi bu kadar seviyor, yoksa Lale Hanım mı böyle erişilmez bir yönetici imajı yaratıyor, dolayısıyla kendisi de çok önemli bir konumda oluyor?" diye sordu Selin. Ozan, "Sami Bey'i çok iyi tanımıyoruz. O da böyle hiyerarşik yönetim yapısından hoşlanıyor olabilir" dedi, ardından Lale Hanım'ın sıkışınca "O benim görevim değil" diyerek sorumluluğu üzerinden attığını anlattı. Savaş, "Bence Selin haklı. Böyle bizleri bekleterek, işleri zora koşarak, Sami Bey'e giden kapının tek anahtarı kendisi oluyor. Bu da onu kilit bir konuma getiriyor" dedi. Selin güldü ve "Karar ver; anahtar mı, kilit mi oluyor?" deyince hep beraber güldüler. Savaş, "Kilit de o, anahtar da. Yani en önemli kişi oluyor" dedi.

Balık restoranı çok hoş döşenmişti. Mezeleri, salataları çok çeşitli ve lezzetliydi. Balıklar gelinceye kadar getirilen mezeleri iştahla yediler. Restoranda ayrıca kanun, ut ve darbukadan oluşan üçlü bir müzisyen ekibi de Türk sanat müziğinden sevilen şarkıları çalıp söylüyorlardı. Üç genç, o akşam neşe içinde yemeklerini yediler, konuştular. Ozan, "Her işte bir hayır vardır. Eğer Sami Bey haber vermeden gitmeseydi, böyle keyifli bir akşam yemeği yeme fırsatı bulamayacaktım" diye düşündü. Yemekten sonra, arabasıyla arkadaşlarını evlerine bıraktı. Böylece Selin'in kendi evine çok yakın oturduğunu öğrenmiş oldu.

Eve gittiğinde kardeşi Sinan, onu kapıda karşıladı ve hemen "Nereden geliyorsun bakalım? Yoksa sevgili ağabeyciğim, Selin Hanım'la mı beraberdi?" diye sordu. Ozan, kardeşinin bu beklenmedik sorusuna nasıl tepki vereceğini bilemedi. "Sen, benim arkadaşlarımın adını nereden biliyorsun?" diyebildi. Sinan atıldı: "Hani geçen gün bana yanlışlıkla Selin demiştin ya, işte o zaman aklıma not ettim". Ozan güldü ve "Çok yorucu bir hafta geçirdim Sinancığım, izin verirsen hemen yatıp dinlenmek istiyorum" diyerek onu atlattı. İki kardeşin konuşmalarını duyan anneleri Zeynep Hanım, "Hoş geldin oğlum" dedikten sonra, "Selin kim?" diye sordu. Ozan, kardeşine kızgın bir bakış gönderdikten sonra, "Ben de bilmiyorum anneciğim, bizim Sinan Bey'in uydurması işte" dedi.

Yeni haftanın ilk gününde Ozan, yine Lale Hanım'ı arayarak genel müdür yardımcısıyla görüşmek istediğini belirtti. Lale Hanım hangi konuda görüşeceksiniz, diye sorunca da dayanamadı ve sitem etti. "Hani cuma akşamı altıda beni görüştürecektiniz de unutup gittiniz ya işte aynı konu. Yani kendilerinin benden istemiş oldukları bilgileri sunmak için görüşmek istiyorum" diye açıkladı. Lale Hanım sitemden hiç hoşlanmamıştı. Önce, "Ben, size her zaman kendi görüşme taleplerinizi takip edin diyorum, değil mi?" diye çıkıştı. Ardından da "Cuma akşamı genel müdür yardımcımın ailesiyle ilgili acil bir durum vardı. Bu yüzden çok hızlı ayrıldı" diye açıkladı. Ozan, "Öyle mi? Çok üzüldüm. Umarım bir sağlık sorunu değildir" dedi ama Lale Hanım bir açıklama yapmadı. Ozan, "Ben arayıp

size hatırlatayım mı?" diye sordu. Lale Hanım, sert bir ses tonuyla "Ben, size haber veririm Ozan Bey" yanıtını verdi. Böylece bekleme süreci tekrar başladı.

Ozan günlük işlerini yürütürken bir taraftan da "Ya şimdi çağırırlarsa" diye genel müdür yardımcısıyla yapacağı görüşmeye aklı takılıyordu. O hafta yine satın alma komisyonunda çalıştılar. Otele daha iyi kalitede ve uygun fiyatla malzeme alabilmek için Savaş'ın istediği tedarikçi değişikliğini yaptılar. İnsan Kaynakları Müdürü Sevinç Hanım'la beraber Finans Birimi'ne bir uzman almak üzere dört-beş adayla görüştüler. Kurumsal İletişim Müdürü Ceyda Hanım'la birlikte tanıtım kampanyası için bir bütçe çalışması yaptılar. Ama çarşamba gününe kadar bir türlü Sami Bey'le görüşemedi.

Çarşamba sabahı, Bayram yine elinde bir kahvaltı tepsisiyle geldi. Ozan, "Ne haberler var Bayram?" diye sorunca zaten konuşmak için bahane arayan Bayram, anlatmaya başladı: "O kalem müdür Lale Hanım var ya, herkesi Sami Bey'e şikâyet ediyormuş". Ozan yine düzeltti: "Kalem müdür olur mu Bayram? Özel Kalem Müdürü". Bayram omuzlarını silkti, "Aman Ozan Bey, hiç kalemin müdürü olur mu? Çok zayıf olduğu için kalem müdür diyorlar ona". Ozan güldü ve "Peki, öyle olsun". Bayram devam etti: "Aman sakın onu kızdırmayın, yoksa Sami Bey işleri yokuşa sürüyormuş. Hani, adı da yokuş ya". İçinden "Yönetici çalışanların diline düştü mü, yandı demektir" diye geçirdi. Sonra, Bayram'a uyarısı için teşekkür etti. "Ben

dikkat ederim ama sen de dikkat et, her yerde böyle konuşma. Adın dedikoducuya çıkar ve kimse dedikodu yapanları sevmez" diyerek onu tembihledi. Bayram, "Tövbe aman, dedikodu yapmam Ozan Bey. Ben yalnızca sizinle konuşuyorum. Başkasına bir şey söylemem" dedi. Kaçar gibi odadan çıktı. "Yokuş Bey'le Kalem Hanım" diye güldü Ozan. Bayram'ın söylediklerinde de gerçek payı vardı. Lale Hanım'a gidip de "Genel müdür yardımcısıyla görüşmeleri planlasanız da beklemeler olmasa" dedikleri o ilk günden sonra bir türlü görüşememişti Sami Bey'le.

Öğle yemeği için yine Hazan Restoran'a gitti. Köşedeki masaya doğru yönelmişti ki masada yemek yemekte olan Selin'i gördü. Balıkçıya gittikleri akşamdan beri hiç karşılaşmamışlardı. Koşuşturma içinde geçen günlerde "Acaba benden kaçıyor mu?" diye kendine sık sık sormuştu. İşte oradaydı. Ozan'ın masasına oturmuş, yemek yiyordu. Siyah kazağı ve bal rengi saçlarıyla, arkasından vuran öğle güneşinde çok güzel görünüyordu. "Sana katılabilir miyim?" diye soran, bu kez Ozan'dı. Selin başını kaldırdı. Onu görünce yanakları pembeleşti. Sıcacık bir gülümsemeyle "A, elbette, lütfen otur" dedi, sonra da "Cuma akşamından beri görüşemedik, nasılsın?" diye sordu. Ozan rahatlamıştı. İçinden, demek ki benden kaçmıyormuş diye düşündü. Selin konuşmaya devam etti: "Bir ara gidip ziyaret edeyim, dedim ama sonra da çekindim". Ozan, "Çekinecek ne var, her zaman beklerim, işle ilgili olması şart değil, arada bir soluk almak veya sohbet için de beklerim" dedi.

Yemekte Selin hâlâ Sami Bey'den kendisini çağırmasını beklediğini anlattı. O ilk gün apar topar toplantıdan çıkarıp çağırmışlardı. Ondan sonra da bir daha hiç ses çıkmamıştı. Ozan hayretle, "Ben de aynı şeyleri yaşıyorum. Hep, şimdi çağıracak diye diken üzerindeyim ama hiç ses yok" diye yaşadıklarını özetledi. Bu duruma bir anlam veremediler. Derken sohbet havalara kaydı. Selin, "Güz, benim en çok sevdiğim mevsimdir. Onun için bu restoran da otelimizde en çok sevdiğim yer" dedi. Ozan, zevklerimiz nasıl da benziyor, diye düşündü. Bu keyifli yemeğin sonunda, pazar günü ormanda yürüyüşe gitmeye karar verdiler ve işlerinin başına dönmek için kalktılar. Selin katları dolaşmaya giderken, Ozan, "Ben yukarı çıkıp Sami Bey'i görmeye çalışacağım" dedi.

Ozan, Genel Müdürlüğün bulunduğu kata çıktı. Tam asansörden inerken Sami Bey'le karşılaştı. Sami Bey pardösüsünü giymiş, dışarı çıkmak üzereydi. Ozan saygıyla selamladıktan sonra, "Ben de size asansörde eşlik edeyim" diyerek tekrar asansöre bindi. Sami Bey, soğuk bir ses tonuyla "Sizden istediğim raporları hâlâ hazırlayamadınız anlaşılan Ozan Bey" dedi. Ozan, "Aman efendim, ben o raporu hemen ertesi gün hazırladım ama neredeyse iki haftadır, sizinle görüşmek için randevu almaya çalışıyorum" diye açıkladı. Sami Bey, "Beyefendi, randevu almayı başaramadığınıza inanmak istemem, bu kadar basit bir işi yapamazsanız, çok daha zor işlerin altından hiç kalkamazsınız demektir" dedi. Bu sözler üzerine iyice canı sıkılan Ozan, "Eminim haberiniz vardır. En son cuma akşamı

saat altıya randevu almıştım ama sizin acilen çıkmanız gerekmiş, yine görüşemedik" diye açıkladı. Sami Bey, "Ozan Bey, bu benim işim değil, sizin işiniz. Ben, genelde buralardayım, isteyen beni buluyor. Siz de takip edin, beni bulun ve ilk fırsatta raporunuzu sunun" dedi. Ozan, tam kapıdan çıkarken "Sami Bey, acaba bugün tekrar dönecek misiniz, döndüğünüzde görüşsek" diye teklif etti. Sami Bey, o gün geri dönmeyeceğini söyledi. Bu arada ön kapıdan çıkmışlar, otelin önünde bekleyen makam arabasına kadar birlikte yürümüşlerdi. Sami Bey, arabasına binerken Ozan'a cuma sabahı saat sekiz buçukta raporuyla birlikte gelmesini söyleyip gitti.

Ozan, ofisine dönerken Sami Bey'in haksız eleştirilerini düşündü. Bir gecede hazırladığı raporu bu kadar sürede hazırlayamadığını düşünmüştü. Ayrıca randevu almayı başaramadığına da inanmamıştı. Bir yandan da Sami Bey'e hak verdi. İlk görüşmelerinden sonra, aradan geçen zaman böyle bir yoruma yol açacak kadar uzundu. "İyi ki çıkmışım yukarı, hiç olmazsa cuma sabahına bir randevu alabildim" dedi kendi kendine. Odasına dönmeden önce Selin'in ofisine uğrayıp konuştuklarını aktarmak istedi. Bir an önce, Sami Bey'le bir görüşme talep etmesini söyleyecekti. Önce odasına baktı. Yerinde yoktu. Katları dolaşıyor olmalı, diye düşünerek odasına döndü. Kapıda Selin'le karşılaştılar. "A, ben de seni arıyordum" dedi Ozan. Sesinden onu gördüğüne çok memnun olduğu anlaşılıyordu. Selin kızardı. "Ben de Sami Bey'le görüşmen nasıl geçti diye sormak için uğramıştım" dedi mahcup bir ifadeyle ve "Sen, beni neden aradın?" diye sordu.

Ozan, o gün genel müdür yardımcısı ile yaptığı görüşmeyi Selin'e anlattı. Ardından da "Sen de yarın bizzat yukarı çık ve kendisinden bir görüşme talep et" dedi. Selin ona hak verdi. Genel müdür yardımcısı kendisiyle görüşmek istemişti ama beklenmedik bir program değişikliği nedeniyle görüşememişlerdi. "Evet, benim onu aramam ve görüşmek istemiştiniz ama görüşemedik diye hatırlatmam uygun olabilirdi" dedi. Onlar konuşurken kapı çalındı ve arkasından Savaş kapıda göründü. Ozan'ın odasında Selin'i görünce "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Savaş. Her ikisi birden "Hiç rahatsızlık olur mu, gelsene" diye yanıt verince içeri girdi. Ozan ona da aynı bilgileri verdi ve o restorandaki karşılaşmalarından sonra Sami Bey'le hiç görüşüp görüşmediğini sordu.

Savaş, "Ben de o yüzden geldim" dedi ve anlatmaya başladı: "Bugün Sami Bey yine yemek için Aynalı Restoran'a gelmişti. Bana yemeklerde kullandığımız malzemeleri nerelerden ve hangi miktarlarda aldığımızı sordu. Ben de yeni uygulamaya başladığımız satın alma sistemiyle tedarikçileri anlattım". Savaş bir an sustu, ardından başını sağa sola sallayarak devam etti: "Kısacası, her gün alacağımız malzeme için kendisinden onay almamızı istiyor. Bu ne demektir biliyor musunuz? Siparişler gecikecek, mutfakta işler yavaşlayacak. Müşteriye bunu nasıl anlatırız? Yandık". Ozan'la Selin ona hak verdiler ama zaten üzgün olan arkadaşlarını daha da üzmemek için "Haklısın" diyemediler. Ozan, "Dur bakalım, belki de korktuğun gibi olmaz. Zaten bir iki kontrol eder, ardından vazgeçer. Her

gün dünyanın malzemesi alınıyor. Hepsini onaylamaya kalksa, tabii önce incelemesi gerekir, bir sürü zaman kaybı demektir" dedi. Savaş, "Arkadaş, eğer Sami Bey hepsini kontrol edip de onaylayacaksa bana ne gerek var?" diye sordu. Sorduğu soruya yine kendi yanıt verdi: "Bana gerek yoksa ben de çekip giderim".

O gün Ozan'la Selin arkadaşlarını sakinleştirdiler. Bu olayın geçici bir alışma ve denetleme süreci olacağına ve en kısa zamanda işlerin eski akışına döneceğine onu ikna ettiler. Savaş odadan çıkarken "Sizlerle konuştuğum iyi oldu, sağ olun arkadaşlar" dedi. O gittikten sonra Ozan, "Bu gidiş hiç iyi değil. Bürokratik bir yönetim anlayışı yerleşiyor. Savaş'a geçicidir dedim ama önümüzdeki günlerden ben de korkar oldum" diye endişesini anlattı. Selin, "Hemen moralimizi bozmayalım, elimizden geldiği kadar bu yaklaşımla mücadele etmeliyiz. Bürokrasi yüzünden hizmet aksarsa yazık olur bu güzelim otele" dedi. Ozan, "Moralimi bozmak istemiyorum ama yeni genel müdür yardımcımızın göreve geldiği günden itibaren yalnızca bir görüşme yapabilmek için harcadığımız zamanı düşünürsek, gelecek günlerde, işlerin daha da aksayabileceğini tahmin etmek zor değil" diye yanıtladı onu. Savaş'ın ardından işine dönmek üzere harekete geçen Selin, odadan çıkarken "Bizim endişemiz, işimizi en iyi şekilde yapabilmek. O da bunu anlayacaktır, umarım" dedi.

Cuma sabahı işe erkenden gelen Ozan, kapıda Bayram'la karşılaştı. Bayram onu görünce "Ozan Bey, sizde mi

sabah vardiyasındasınız" diye sordu. Ozan güldü, "Bu sabah Sami Bey'le toplantım var da ondan erken geldim" yanıtını verdi. Bayram, "Boşuna bu kadar erken gelmişsiniz Ozan Bey. Sami Yokuş Genel Müdürüm dokuzdan önce gelmez" dedi. Ozan, asansöre binerken "Saat sekiz buçukta randevumuz var" dedi, kendi kendine konuşur gibi. Bayram, onu duymamıştı. "Ben şimdi size bir kahvaltı tepsisi getiririm" diye seslendi ve mutfağa doğru yöneldi. İçinden "Şu Bayram'ın dedikleri hep çıkıyor, bakalım bu sabah görüşmemizi planladığımız saatte yapabilecek miyiz?" diye düşünüyordu. Görüşmek için beklediği dönem içinde Sami Bey'e sunacağı raporu üç kez güncellemişti. Genel müdür yardımcısına en son verileri sunmak istiyordu. Özellikle aklındaki "İşi zamanında yapamadı" önyargısını silmek için oldukça kapsamlı bir rapor hazırlamıştı. Yazıcıdan temiz bir çıktı aldı ve yukarı götüreceği dosyaya yerleştirdi. O hazırlıklarını yaparken Bayram, elinde tepsiyle geldi. Kızarmış ekmekle peynir, reçel ve zeytin vardı tepside. "Bugün klasik kahvaltı gönderdi şefim. Böyle yapmaya mecbur kaldı. Çünkü dün satın alma emirleri imzalanmamış, bir sürü malzeme eksik mutfakta" dedi. Ozan kaşlarını kaldırarak Bayram'ın yüzüne baktı. O hemen açıkladı: "Birkaç gündür satın alma emirlerini Sami Bey imzalıyor. Aslında imzalamıyor, her şeye bu gereksiz diyormuş". Ozan, "Ciddi misin?" diye sordu. Savaş'ın korktuğu başına gelmişti anlaşılan. Bayram, "E, adı Yokuş ya, her şeye yokuş yapıyor" dedi ve odadan çıktı.

Ozan saat sekiz buçukta dosyasını alıp yukarı çıktı. Ofisleri temizleyen görevli işini bitirmiş, çıkıyordu; "İçeride kimse yok, henüz" dedi. Ne Sami Bey ne de Lale Hanım gelmişti. "Tam Bayram'ın dediği gibi" diye düşündü Ozan. Odasına dönmek üzere asansöre gitti. Birden, önceki hafta odasında kendisini çağırsınlar diye beklerken görüşemediğini anımsadı. Ani bir kararla lobiye indi ve orada oyalanıp geldikleri zaman yakalamaya karar verdi. Bir taraftan da "Hâlime bak, görüşebilmek için kapıda bekliyorum genel müdür yardımcımı" diye düşünüyordu. Lobide, Savaş'la karşılaştı. Hızla mutfak tarafından gelmiş asansöre doğru yürüyordu. Ozan'ı görünce durup "Hayrola, ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Ozan, Sami Bey'i beklediğini söyleyince, "Ne! Daha gelmemiş mi?" diye haykırdı. Ön büroda çalışanlardan kapıdaki güvenlik görevlisine kadar herkes dönüp onlara baktı. Savaş sesini alçaltarak "Mutfakta bir sürü malzeme eksik. Daha, önceki gün sunduğumuz satın alma emirleri onaylanmadı. Üstelik bu akşam bir sivil toplum kuruluşunun iki yüz elli kişilik yemeği var, ona hazırlanacağız" diye durumu açıkladı. Konuşurken sıkıntıdan ellerini ovuşturuyor, dudağını ısırıyordu. Ozan, "En iyisi burada bekleyelim. Önce sen konuşur, durumun ne kadar acil olduğunu anlatırsın" dedi.

Saat dokuzda Lale Hanım geldi. Onları selamlayıp asansöre yürüdü. Ozan'la Savaş birbirlerine baktılar ve bakışlarıyla Lale Hanım'a bir şey söylememek konusunda anlaştılar. Sami Bey, otele geldiğinde saat dokuz otuz beşi gösteriyordu. Onu beklerken Ozan'la Savaş lobiden tele-

fonlarla işlerini yürütmeye çalışmışlardı. Yanlarında bilgisayarları ve dosyaları olmadığından biraz sıkılmışlardı ama yine de oradan ayrılmayıp sabırla genel müdür yardımcısını beklemişlerdi. Sami Bey kapıdan girer girmez yanına yaklaşıp saygıyla selamladılar. Savaş, "Efendim acilen görüşmek istiyorum" dedi. Sami Bey, Ozan'a döndü ve "Senin de işin acil mi?" diye sordu. Ozan, "Efendim, siz bu sabah sekiz buçukta görüşmek üzere beni çağırmıştınız ya, ben o nedenle bekliyorum" dedi. Sami Bey, "Aferin, işini takip etmeyi öğreniyorsun" diye karşılık verdi. Ozan, içinden "Duyduklarıma inanmıyorum. Bir saattir, işleri aksatıp beni beklettiği için özür dileyeceğine aferin diyor" diye geçiriyordu. Hep birlikte Sami Bey'in odasına çıktılar.

Savaş, hemen malzeme alımıyla ilgili acil durumu açıkladı. Sami Bey, "Olur mu öyle şey, ambarda hiç mi yedek malzemeniz yok? Ya ben hasta olsam, otelde işler tamamen duracak mı?" diyordu. Savaş anlatmaya çalıştı; "Efendim, kuru malzemeyi daha çok miktarlarda alıyoruz ve stokta bulunduruyoruz ama taze malzemeyi ihtiyacımıza göre planlayıp alıyoruz. Malzemenin bozulmasına izin vermemek için fazla almıyoruz. Taze alıp tüketmek en iyisi". Sami Bey, onu dikkatle dinledi. Onun bu ilgisinden cesaretlenen Savaş, "İzin verirseniz, ben eskisi gibi alımları onaylayıp yöneteyim. Size düzenli olarak haftalık raporlar sunarım" dedi. Sami Bey, "İşte o olmaz. Ben, bu otelde gereğinden fazla malzeme aldığınızı düşünüyorum. Sen bana mutfaktan şefi bir gönder, kendisine soracağım sorular var. Mesela neden bu kadar çok süt alıyor? Burası kreş mi?" di-

ye karşılık verdi. Kıpkırmızı olan Savaş, "Efendim, bu akşam Aynalı Restoran'da iki yüz elli kişilik bir yemek var. Bu nedenle şefimiz mutfakta çok yoğun çalışıyor. İzin verin, ben açıklayayım. Sütlü tatlıların yanı sıra, böreğe, kreplere, beşamel soslu mantar, ıspanak gibi sebzelere, tavuk, biftek ve balık gibi et yemeklerine kullanıyorlar. Ayrıca kahvaltıda da süt tüketiliyor" diyerek açıklamasını yaptı.

Sami Bey, bu kez de "İki yüz elli kişilik yemek kime veriliyor? Bu organizasyona kim onay verdi? Neden bana sormadınız?" diye art arda sorular sorarak akşamki yemekle ilgili bilgi istedi. O sırada saat onu geçiyordu ve Ozan, hâlâ görüşmek için beklemekteydi. Savaş'ın bu sorularla bunaldığını görünce araya girdi: "Bu yemek organizasyonu eski yönetim zamanında sözleşmeyle bağlanmıştı efendim. Yani, Savaş Bey'den önceki Yiyecek İçecek Birimi'nin yöneticisi zamanında planlanmıştı. Bildiğiniz gibi, bu sivil toplum kuruluşu, bütün ülkede şubeleri ve üyeleri bulunan çok saygın bir kuruluş. Son dört yıldır geleneksel yemeklerini bizim otelde düzenliyorlar. Bu, bizim için büyük bir prestij". Ozan'ın açıklamalarını dikkatle dinleyen Sami Bey, "Bundan sonra, bu tür yemek organizasyonlarından mutlaka benim haberim olacak. Onayım olmadan kimseye veya hiçbir kuruluşa söz vermeyin" dedi. Savaş, şefi ertesi sabah bilgi vermesi için Sami Bey'e göndereceğine söz verdi ve binbir ricayla, iki gündür masasında beklemekte olan satın alma listelerini onaylattı. Ardından, izin isteyerek odadan çıktı. Çıkarken elindeki mendille alnındaki teri siliyordu.

Nihayet sıra Ozan'ın raporunu görüşmeye gelmişti. Sami Bey, iki kahve söyledi ve sonra "Sizi dinliyorum Ozan Bey" dedi. Ozan, raporunu masanın üzerine koyarak anlatmaya başladı. Bankadaki paraları, alacakları, borçları, personel ücretlerinden, sabit giderlere kadar tüm giderleri, ellerinde ve stokta bulunan malzeme ve demirbaşları gibi her mali hesap tablolarda görünüyordu. Sami Bey, tekrar tekrar sorular sorarak otelin mali durumunu iyice anlamaya çalışıyordu. Sonunda, "Bankadaki para çok az. Güvenli bir durumda değiliz" yorumunu yaptı. Ozan, "Durumumuz iyi efendim. Holdingin diğer şirketlerinden çok daha kârlı bir işletmeyiz" dedi. Sami Bey tatmin olmamıştı. "Diğer şirketler beni ilgilendirmez. Ben, bu oteli yönetiyorum ve benim yönettiğim şirketin hiçbir mali riski olmamalı" diyordu. Sonra biraz durup düşündü, kahvesinden bir yudum içti ve "Bundan sonra, tüm ödemeleri benim onayıma sunacaksınız. Benim onaylamadığım hiçbir harcama yapılmayacak" dedi. Ozan bir an sustu. Sonra sesini kontrol ederek "Efendim, zaten benim belli bir sınıra kadar harcama yetkim var. Onun üstündeki harcamaları eskiden Genel Müdürümüzle ortak imzalardık. Şimdi de sizin onayınıza sunarım. Günlük nakit akışı, ciddi miktarlar tutmuyor" dedi. Sami Bey sesini yükseltti: "Beni duymadınız galiba. Ben oteldeki tüm harcamalardan söz ediyorum. Belli bir miktarın üstü veya altı değil, hepsi". Ozan, "Efendim, inanın günlük harcamalarla ilgili olarak o kadar çok onay vermeniz gerekir ki zamanınız yetişmez. Sizin makamınızdaki bir yöneticinin ne çok işi olduğunu tahmin edebiliyorum" de-

di. Sami Bey, "Ona ben karar veririm. Hemen bir genelge hazırlayın, tüm harcamaların onay için bana sunulacağını bugün duyuralım. Ben onaylamadan hiçbir harcama, hiçbir ödeme yapılmayacak" diye talimat verdi. Ozan itiraz etmenin bir işe yaramayacağını anlamıştı. Olur, anlamında başını salladı ve izin isteyip oradan ayrıldı. Ofisine döndüğünde, galiba burada daha fazla çalışamayacağım, diye geçiriyordu aklından.

O günden sonra, otelde işler giderek aksamaya başladı. Hem satın almalar, hem de ödemeler gecikiyordu. Herkes durumdan şikâyetçiydi. Yöneticiler birbirlerine dert yanıyor, ara çözümler bulmak için uğraşıyorlardı. Kat Hizmetleri Birimi Yöneticisi Selin, ellerindeki temizlik malzemelerinin bittiğinden ve yeni malzeme onayı alamadıkları için odaları istedikleri gibi temizleyemediklerinden dert yanıyordu. İnsan Kaynakları Yöneticisi Sevinç Hanım ise eleman alımı için verdikleri gazete ilanının ödemesi yapılmadığından yaşadıkları sıkıntıları anlatıyordu. Yiyecek İçecek Birimi Yöneticisi Savaş, mutfağın, restoranların ve barın yiyecek ve içecek ihtiyaçlarını karşılayabilmek için tedarikçilere âdeta yalvarmak zorunda kaldığından söz ediyordu.

Yıllardır ayın ilk beş günü içinde ödenen personel ücretlerinde de gecikme olmuştu. Selin, "Benim ekibimde çalışanlar zaten ayın sonunu zor getiriyorlar. Onlara ücretlerini veremezsek başka işler aramak zorunda kalabilirler. Bu hem onlara haksızlık hem de bize" diye yakınıyordu. Ekibinden memnundu ve çalışanlarını kaybetmek istemiyordu. En çok zorlanan ise Ozan'dı. Ödemelerini geciktir-

dikleri tüm şirket temsilcileri onu arayıp sitem ediyorlardı. Ozan, bu ilk sitemlerden sonra ödeme yapamazlarsa karşı taraftakilerin daha sert bir tavır alabileceğini tahmin ediyordu. Birkaç firmadan "Ne oldu, otelde bir sıkıntı mı var?" diye soranlar olmuştu. Kurumsal İletişim Müdürü Ceyda Hanım, bu durumun otelin imajını kötü etkileyeceğinden endişe ediyordu.

Bu arada Sami Bey, önüne gelen her bir ödeme emrini titizlikle incelemeye devam ediyordu. Önce kendi inceliyor, sonra ilgili birimin yöneticisini çağırarak "Bu harcamayı niye yapıyorsunuz, bu malzemeyi nerede kullanıyorsunuz, daha az alsanız olmaz mı, buna şimdi gerek var mı, ertelenemez mi?" gibi sorular soruyordu. Bazen de birimlerde çalışan personel sayısını fazla buluyor, ücretlerin yüksek olduğunu söylüyordu. "Böyle bol keseden ödersenız batar bu otel" diye çıkışıyordu. Birim yöneticileri ellerinden geldiği kadar piyasa koşullarından, yetişmiş elemanın ne kadar kıymetli olduğundan, hizmet sektöründe güvenilir ve nitelikli insanlarla çalışmanın öneminden söz ederek onu ikna etmeye çalışıyordu. Ama Sami Bey, onlardan aldığı bilgiden tatmin olmayarak her seferinde finans yöneticisi Ozan'ı çağırıyor, bir de ona aynı şeyleri soruyordu. Ozan da benzer bilgileri vererek "Talebin yerinde, ücretin piyasayla uyumlu ve çalışan sayısının gerçekçi" olduğunu anlatınca rahatlıyordu ama yine de hemen imzalamayıp "Yemekten sonra imzalarım, şimdi toplantım var, gelince imzalarım" gibi mazeretlerle işi geciktiriyordu. İki ay böyle sıkıntı içinde geçti.

Bir öğleden sonra, Ozan'ın odasında toplanan yöneticiler bu durumun böyle gidemeyeceği ve acilen bir şeyler yapılması gerektiği konusunda görüş birliğine vardılar. Ceyda Hanım, "Genel Müdür Faruk Bey'i arayıp durumu anlatalım" dedi. Sevinç Hanım ise önce topluca gidip Sami Bey'e durumun ciddiyetini anlatmayı ve yine de durum değişmezse o zaman Genel Müdür'le temasa geçme önerisinde bulundu. Odadaki yöneticilerin çoğunluğu da ona katılınca topluca Sami Bey'le görüşmeye karar verdiler. Aralarından sözcü olarak seçtikleri Sevinç Hanım'dan hiç zaman kaybetmeden bir randevu almasını istediler. Bunun üzerine harekete geçen Sevinç Hanım telefon etmek yerine bizzat giderek Lale Hanım'la görüşmeye karar verdi.

Lale Hanım her zamanki ciddiyetiyle "Ne için görüşmek istemiştiniz, görüşmeye başka kimler katılacak, acaba haftaya salı gününe kadar bekleyemez misiniz?" diye sordu. Sevinç Hanım, sabırla tüm soruları yanıtladı. Sözlerinin sonunda durumun önemini vurgulamak için "Lale Hanım, söylediğim gibi tüm yöneticiler topluca görüşmek istiyoruz. Konunun beklemeye tahammülü yok" dedi. Lale Hanım bu vurgu üzerine tedirgin olmuştu. "Anladığım kadarıyla acil bir durum var, öyle mi?" diye sordu. Sevinç Hanım, "Evet, çok acil bir durum var" karşılığını verdi. Bu sözler Lale Hanım'ı etkilemiş olmalıydı ki her zaman yaptığı gibi, "Siz gidin, ben haber veririm" demedi. Yerinden kalkarak elinde not defteriyle Sami Bey'in odasına girdi. İçeride bir süre kaldı. Sevinç Hanım, dışarıda merakla bekledi. Birkaç dakika sonra Lale Hanım odadan çıktı ve "Ge-

nel müdür yardımcım sizi görmek istiyor" dedi. Sevinç Hanım, hemen Sami Bey'in odasına girdi. Otelin tüm yöneticilerinin topluca görüşmek istemelerinden rahatsız olan Sami Bey, "Neler oluyor?" diye sordu. Sevinç Hanım, "Arkadaşlar işlerdeki aksamalarla ilgili sizinle görüşmek istiyorlar efendim" diye açıkladı. Sami Bey, "Ne aksaklığı? Hangi işler aksıyor? Herkesin işi mi aksıyor?" diye art arda soru sormaya başladı. Sevinç Hanım, "Efendim, biz de toplantıda bu konuları size açıklamak istiyoruz. Ben, şimdi ayrıntıya girmek istemiyorum. Hep beraber anlatsak daha iyi olacak" diye yanıtladı. Sami Bey duyduklarından hoşnut değildi. Biraz düşündü ve "Yarın otele hiç gelmeyeceğim. Öbür gün, perşembe oluyor, sabah dokuz buçukta toplanalım" dedi. Sevinç Hanım teşekkür etti, arkadaşlarına bildireceğini söyledi ve odadan çıktı.

Sami Bey onun arkasından bakarken şöyle düşünüyordu: "Bu otelin yönetilmesi benim işim değil. Genel Müdür olan Faruk. O yok diye ben yardımcı oluyorum. Ama insanlar nankördür. Bize yardım ediyor demezler. İşler aksıyor diye şikâyete gelirler. Kim aksatıyorsa işleri gidip onunla görüşsünler. Hiç sevmem bu şikâyet işlerini". Lale Hanım kapıda göründü ve "İyi misiniz efendim?" diye sordu. Sami Bey, "Niye sordun?" deyince, "Telefon bağladım, dört-beş kez çaldırdım ama açmadınız. Korktum, iyi misiniz diye bakmaya geldim" dedi. Sami Bey, ona yanıt vermedi. Gerçekten bu toplantı talebine canı sıkılmıştı. Önce Faruk Bey'i arayarak bilgi vermeyi düşündü. Ardından bu düşüncesinden vazgeçti. "Gelsinler de bir görelim

bakalım, dertleri neymiş" diye söylendi kendi kendine. Önünde imzalanmayı bekleyen dosyalara baktı. İçi sıkıldı. Günlerdir tek tek hepsini inceliyor, bir bir yöneticilerle konuşuyor, her biriyle pazarlık ediyordu. "İyi ki genel müdür yardımcısı oldum. Ben, herkesten çok çalışıyorum. Üstelik bunlar benim işim değil, kendi işlerini yapmıyorlar, sonra ben yapınca da işler aksadı, topluca görüşelim diyorlar" diye düşündü. Masasındaki tüm dosyaları öylece bırakıp otelden ayrıldı. Çıkarken Lale Hanım'a "Biliyorsunuz, ben yarın bakanlıkta bir toplantıda olacağım, çok acil bir şey olursa ararsınız" dedi.

Ertesi gün otelde herkes perşembe günü yapılacak büyük toplantıyı konuşuyordu. Sabah, Ozan'ın odasına elinde bir tabakla gelen Bayram, başladı konuşmaya: "Size yalnızca sigara böreği getirdim Ozan Bey. Şefim, malzemeleri çok dikkatli kullanıyoruz, o nedenle kusura kalmasın dedi". Ozan güldü ve "Yok canım, hiç kusur olur mu? Taze kızarmış sigara böreğine bayılırım, üstelik mis gibi kokuyor, şefe çok teşekkür ettiğimi söylemeyi unutma" dedi. Onun samimiyetinden cesaretlenen Bayram, etrafına bakındı, sonra da sesini alçaltarak "Aman kimse duymasın, yarınki toplantı için çok özel bir ikramımız olacak. İnşallah, Sami Yokuş Genel Müdürümü ikna edersiniz de işler eskisi gibi yürür" dedi. Ozan hayretle Bayram'ın yüzüne baktı ve gülerek "Pes vallahi, bunu da mı biliyorsunuz? Siz mutfakta mı çalışıyorsunuz, yoksa haber alma örgütünde mi?" diye sordu. Bayram, hemen iki elinin avuç içlerini Ozan'a doğru uzatarak itiraz etti: "Yok Ozan Bey, o

ne demek? Hiç örgüt filan olur mu? Yarınki toplantıyı herkes biliyor. Otelde tek konuşulan bu". Bayram gittikten sonra, Ozan telefonla Savaş'ı aradı ve toplantıda ikram etmek üzere ne hazırladıklarını sordu. Savaş, "Ben de sizlere bu konuyu danışacaktım. Şef; içli köfte, su böreği, sarma filan hazırlayarak bir sofra donatmak istiyor ama ben yine masraf oldu diye eleştiririliz korkusundan pek sıcak bakmıyorum" dedi. Ozan'ın içi rahatlamıştı, "Haklısın arkadaşım, bu ara her şey gereksiz harcama gibi görünüyor, en iyisi çayla kuru pasta" karşılığını verdi. Savaş, "Benim gibi düşündüğüne sevindim. Mutfak personeli bu haberden hiç hoşlanmayacak" dedi gülerek.

O gün öğleden sonra, yöneticiler tekrar Ozan'ın odasında toplandılar. Sami Bey'le yapacakları toplantı için bir akış planı yaptılar. Her birim yöneticisi, bu yeni uygulamalar nedeniyle yaşadığı sıkıntıları kısaca ve birkaç örnek vererek anlatacaktı. Hiçbirinin konuşması on dakikayı geçmeyecekti. Tüm birim yöneticileri konuştuktan sonra Ozan, eski dönemdeki uygulamanın devam etmesi konusunda tüm ekip adına ricada bulunacaktı. Yöneticiler hazırlanmak üzere ayrıldılar. En sona Savaş ile Selin kalmışlardı. "Umarım, bir aksilik olmaz" dedi Selin. Sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Bundan daha beteri olabilir mi sence?" diye sordu Savaş. "Benim korkum, sonunda beğenmiyorsanız istifa edin denmesi. Daha yeni iş değiştirdik, bu otele geleli birkaç ay oldu, bu kadar kısa zamanda ayrılmak istemem" diye yanıtladı Selin. Ozan, söze girerek "Unutmayın, bu ilk adım. Eğer Sami Bey'le görüş-

memiz sonucunda bir gelişme elde edemezsek Genel Müdürümüzle görüşeceğiz. Onun bu olaylara daha farklı bakacağına inanıyorum. Sonunda işleri düzelteceğiz ve hep beraber işimize devam edeceğiz" diye düşündüklerini aktardı. Bu sözler, diğerlerinin hoşuna gitti. "Tamam öyleyse, biz de gidip hazırlanalım" dediler. Onların arkasından bakarken Ozan, "Umarım öyle olur" diye düşündü. Arkadaşlarını motive etmek için olumlu konuşmuştu. Ama yeni Genel Müdür'ü de pek tanımıyorlardı. Kendi kendine, ya Selin haklıysa dedi. Pekâlâ, Genel Müdür de "Bizim sistemimiz bu, beğenmeyen gider" diyebilirdi. En iyisi bekleyip görmek, diye geçirdi içinden. İşine döndü. Toplantı için hazırlık yaptı.

Perşembe sabahı, Sami Bey saat dokuzda otele geldi. Lale Hanım henüz ofise girmişti ki kapıda Sami Bey göründü. "Günaydın Sami Bey bugün erkencisiniz" diyerek selamladı yöneticisini. Sami Bey dalgın bir ifadeyle başını salladı ve hiçbir şey söylemeden odasına girdi. Lale Hanım toplantı nedeniyle gergin olabileceğini tahmin etti. Hemen kahvesini ve gazetesini getirtti ve Sami Bey'e bizzat kendisi ikram etti.

Saat dokuzu yirmi beş geçe bütün yöneticiler Sami Bey'in odasının bitişiğindeki toplantı odasında yerlerini almışlardı. Sohbet etmeye başladılar. Sevinç Hanım, "Genel müdür yardımcımız geldi mi?" diye sordu. Selin, "Evet, bu sabah benimle birlikte girdi otele" diye yanıtladı onu. Yiyecek İçecek Müdürü Savaş Bey, "Bize ne ikram

edeceksiniz?" diye sordu gülerek. Bu soru üzerine Savaş'tan önce Ceyda, "Aman hiç ikram gerekmez, bir an önce toplanıp konuşalım, bitsin" diye atıldı. Heyecanı ses tonundan belli oluyordu. Sonra Ozan'a yaklaşarak "İyi ki siz varsınız. Size çok güveniyorum. Diğer arkadaşlar yanlış veya yakışıksız bir şeyler söylerlerse toparlarsınız. Aman Sami Bey'i kızdırmayalım" dedi. Ozan gülümseyerek "Elimden geleni yaparım" diye karşılık verdi. O sırada Selin'e gözü takıldı. Sert bir ifadeyle Ceyda'ya bakıyordu, kaşları çatılmıştı. "Galiba beni kıskanıyor" diye düşündü Ozan. Ardından "Şimdi iş düşünmek lazım" dedi kendi kendine. O arada toplantı masasının etrafında yerlerini alan yöneticiler, yirmi dakika daha beklemek zorunda kaldılar. Sami Bey saat ona çeyrek kala kendi odasına açılan kapıdan toplantı salonuna geldi.

Genel müdür yardımcısı salona girince herkes ayağa kalktı. O da hepsini selamladı, sonra da "Sevinç Hanım anlatın bakalım, nedir bu acil durum" dedi. Sevinç Hanım bir önceki gün yaptıkları plan uyarınca birim yöneticilerinin sırayla sıkıntılarını anlatacaklarını söyledi ve ilk sözü alarak ödemelerdeki gecikmeler nedeniyle İnsan Kaynakları Bölümü'nde yaşadıkları problemleri anlattı. Örnek verirken satın alma işlemleri aksadığından kâğıt ve diğer kırtasiye malzemelerini alamadıklarını belirterek bu durumun eğitimlerde sıkıntı yarattığını belirtti. Son iki aydır personel ücretlerinin ödenmesindeki gecikmelere değindi. Bu gecikmeler nedeniyle personelin sürekli avans talebinde bulunduğunu söyledi. Ama avans ödemeleri için de Sa-

mi Bey'in onayı gerektiğinden yine onlara pek yardımcı olamıyorlardı. "Mutfakta, kat hizmetlerinde, güvenlik ve temizlik işlerinde çalışanlarımız için aybaşında ödeme yapabilmemiz çok önemli. Kira, taksit veya borç ödemeleri var. Bu ödemeleri zamanında yapamazlarsa takdir edeceğiniz gibi zor durumda kalıyorlar. Onların mutsuzluğu mutlaka işteki performanslarına yansıyacaktır" diyerek sözlerini tamamladı. Sami Bey onu dikkatle dinledi ve elindeki küçük deftere notlar aldı.

Ondan sonra söz alan Satın Alma Birimi yöneticisi de son iki aydır aldıkları malzemelerin bedelini ödemekte geciktiklerini ve tedarikçilerden bazen çok olumsuz tepkiler aldıklarını söyledi. "Korkarım bazı tedarikçilerimizi kaybedeceğiz. Oysa verdikleri malzemenin kalitesinden ve zamanında teslim etme alışkanlıklarından memnunuz. Üstelik bunlar, sağda solda konuşuyorlar ve bu nedenle otelimizin şöhreti de lekelenecek" dedi. Bu sözler üzerine heyecanlanan Ceyda, "Ben imajımızı iyileştirmek için kampanyalar yapmayı düşünüyordum. Siz kampanya için para harcamama onay vermediniz ama imajımız böyle lekelenirse düzeltmek için çok daha fazla para vermeniz gerekecek" diyerek arkadaşını da destekledi. O ana kadar anlatılanları sessizce dinleyip küçük defterine not almakta olan Sami Bey birden öfkelendi: "Küçük hanım, imaj sizin işiniz, benim değil. Oturup düşünün ve para harcamadan, elimizdeki imkânlarla ne yapabilirsiniz, ona bakın". Ceyda kıpkırmızı oldu. Ozan içinden "Ceyda, arkadaşlar yanlış ve yakışıksız şeyler söyleyebilir derken kendinden söz

ediyormuş anlaşılan" diye geçirdi. Savaş da "Bu hiç iyi olmadı. Sami Bey'i sinirlendirdi, şimdi ne söylesek kızacak" diye düşünüyordu. O sırada Selin de "Bu kız hiç konuşmayı bilmiyor, nereden bulup getirdiler bilmem ki?" diye geçiriyordu aklından.

Sırayla konuşan yöneticiler yaşadıkları sıkıntıları ve bunların otele verebileceği zararı anlattılar. Sıra Savaş'a geldiğinde ayağa kalktı ve bir gün önce hazırlamış olduğu büyük bir iş akışı şemasını tahtaya yapıştırdı. Sami Bey, onu ilgiyle izliyordu. Savaş malzemelerin mutfağa girişini, oradan da restoranlarda, çatıdaki ve havuz başındaki barlarda nasıl sunulduğunu anlattı. Ardından "Gerekli malzeme zamanında gelmezse müşteriye istediği yiyecek ve içecekleri sunamayız. Elimizde kuru bakliyat, pirinç ve un var ama burası beş yıldızlı bir otel, kuru fasulye ve pilavla idare edemeyiz" dedi. Bu sözler de Sami Bey'i kızdırmıştı ve "Burasının beş yıldızlı bir otel olduğunu herkes biliyor. Siz de ona göre planlama yapacaksınız, hangi malzemeye ihtiyacınız varsa önceden belirleyip alacaksınız. Son dakikaya bırakırsanız yetişmedi, gelmedi diye sıkıntıya düşersiniz" diye tepki gösterdi. Savaş, "Efendim, depoların da kapasitesi belli. Söz gelişi, bir aylık meşrubatı depoda tutamayız ancak haftalık partiler hâlinde alıyoruz" dedi. Sami Bey'in kızgınlığı geçmemişti. Bağırarak "Meşrubatın bittiyse portakal suyu sıkıp verin, limonata verin, çare bulun. Ben değil, siz bulacaksınız bu çözümleri, sizin işiniz" diye çıkıştı. Savaş sıkılarak "Efendim, biz müşteri ne isterse onu vermek zorundayız" diyordu ki dışarıdan gürültüler geldi.

Bir erkek, "Hiçbir yere gitmiyorum" diye bağırıyordu. Ardından Lale Hanım'ın sesi duyuldu: "Beyefendi, buraya böyle her istediğiniz zaman giremezsiniz. Şimdi genel müdür yardımcımız toplantıda. Siz gidin, kendisi uygun olduğu zaman ben size haber veririm, gelip görüşürsünüz". Adam âdeta kükredi: "Sami Yokuş Bey'le görüşmeden hiçbir yere gitmiyorum. Anladınız mı?". Lale Hanım düzeltti: "Yokuş değil beyefendi, Yakış, Yakış". Adam onu hiç duymamış gibi bağırmayı sürdürdü: "Burası beş yıldızlı bir otel değil mi? Müşteriden tonla para almayı biliyorsunuz da aldığınız malzemenin bedelini ödemeyi bilmiyorsunuz". Bu sözler üzerine Ozan ayağa kalktı ve Sami Bey'e dönerek "İzninizle ben bir bakayım, sorun nedir anlayalım" dedi. Savaş, "Ben de geliyorum" diye atıldı. İki arkadaş hemen Lale Hanım'ın bulunduğu bölüme geçtiler. Sami Bey'in canı çok sıkılmıştı. "Ne büyük saygısızlık bu. Eşkıya ofis basıyor, bizim güvenlik uyuyor" dedi. O ana kadar hiç konuşmamış olan güvenlik müdürü Ataç Bey, "Ben hemen ilgileniyorum" diyerek salondan çıktı. O sırada dışarıda konuşmalar devam ediyordu. Ama bağırmalar kesilmiş daha alçak bir sesle konuşuyorlardı. Sami Bey, "Arkadaşlar, bu durumda toplantımıza devam edemeyiz" dedi ve daha sonra tekrar toplanmak üzere dağıldılar. Sami Bey yine ara kapıdan kendi ofisine geçti.

Toplantıdan ilk ayrılan Ozan'la Savaş gelen kişinin süt ürünlerini taşıyan firmanın bir temsilcisi olduğunu gördüler. Kendisine parayı o gün mutlaka tahsil etmesi söylenmişti. O da hiçbir yöneticiyi yerinde bulamayınca çareyi

genel müdür yardımcısına çıkmakta bulmuştu. Lale Hanım, "Buraya giremezsiniz" diyerek kendisini geri göndermeye kalkınca da canı sıkılmış ve bağırmaya başlamıştı. Ozan, "Arkadaşım, hiç üzülme biz şimdiye kadar hep söylediğimiz günde ödeme yapmadık mı?" deyince "Evet, ama son birkaç haftadır oyalıyorsunuz, şirketten bana kızıyorlar" diye karşılık verdi.

O sırada Güvenlik Müdürü Ataç Bey, yanında iki güvenlik görevlisi ile kapıda belirdi. Yanındakilere "Nasıl olur da bu kişinin içeri girmesine izin verirsiniz" diye sorunca görevliler bir ağızdan "Ataç Bey, arkadaş, iki yıldır düzenli olarak haftada bir, bazen iki kez otele gelir ve bize malzeme getirir" dediler. Ataç Bey'in boşu boşuna ekibine kızdığını gören Ozan, ortalığı sakinleştirmek için araya girerek "Bir yanlış anlaşılma olmuş, bu arkadaşı hepimiz tanırız, kötü bir niyeti yok. Yalnızca birden sesini kontrol edememiş" dedi. Bu sözler üzerine Lale Hanım, "Olur mu öyle şey? Ben şikâyetçiyim. Buraya paldır küldür geldi ve Genel Müdürümüz hakkında ileri geri konuştu" dedi. Birden, oradaki herkesin kendisine ters ters baktığını fark etti ve sustu. Ozan'la Savaş güvenlik ekibini gönderdikten sonra öfkeli şirket temsilcisini sakinleştirdiler. Ozan, "Ben hemen Sami Bey'in yanına girip ödeme emrini imzalatayım" dedi. Diğerleri beklerken genel müdür yardımcısının odasına girdi. Sami Bey'in yüzü bembeyazdı. "Acaba öfkeden mi, yoksa korkudan mı?" diye merak etti Ozan. Sonra "Efendim, ödemeyi geciktirdiğimiz bir firmanın temsilcisi gelmiş ve Lale Hanım'la biraz tartışmışlar" diye olayı

özetledi. Sami Bey, "Burası dağ başı mı? Her isteyen gelip kapıda olay çıkaramaz. Ödeme filan yapmayın" dedi. Ozan sessizce masanın yanındaki koltuğa oturdu. Sami Bey'e aldıkları malzemenin bedelini anlaştıkları ödeme programı uyarınca ödemeleri gerektiğini uzun uzun anlattı. Sonunda, "Ödeme yapmazsak hem yasa önünde de haksız duruma düşeriz, hem de etik olarak bize yakışmaz" diyerek sözlerini tamamladı. Sami Bey ikna olmuştu. Birlikte masanın üzerine yığılı dosyaların içinden ilgili şirkete ait faturayı buldular. Neredeyse on dakika aramaları gerekti. Ozan, Sami Bey'e onaylattı. Sonra "Ben ödeme işlemlerini takip edeyim. Toplantıda bir karar alamadık, tekrar görüşebilir miyiz?" dedi. Sami Bey başıyla ona olur derken bir yandan da "Kardeşim, bunlar benim işim değil, Genel Müdür Bey gelsin, uğraşsın" diyordu.

O gün öğle yemeği saati geldiğinde Ozan bilgisayarının başında çalışıyordu. Kapısı çalındı ve ardından Selin kapıda göründü. "Merak ettim, neler oldu? Beraber yemek yiyelim de anlat" dedi. Birlikte Hazan Restoran'a gittiler. Restoranın kapısında Savaş'la karşılaştılar. "Aman, iyi ki seni gördüm. Şimdi sana telefon ediyordum" diye söze girdi Savaş. Ozan, "Hayrola, bir şey mi var?" diye sordu. Savaş, "Sami Bey beraber yemek yiyelim de konuşalım diye bizi çağırıyor" dedi. Bu haber Selin'le Ozan'ın hoşuna gitmemişti. Selin, "Yemekten sonra görüşseniz olmaz mıymış?" diye sordu. Sesinde düş kırıklığı vardı. Üç arkadaş restoranın ortasında bir süre kararsız kaldılar. Sonra Ozan, "Ben bir telefon edip sorayım" dedi. Cep telefonundan Sa-

mi Bey'in ofisini aradı. Telefona yanıt veren Lale Hanım, "Sami Bey'in yemeğe bir konuğu var, sizinle yemek yiyemez" dedi. Ozan bu habere sevindiğini belli etmemeye özen göstererek "Anladım, teşekkür ederim" diyerek telefonu kapattı. Ona merakla bakan arkadaşlarına dönüp "Haber kötü. Sami Bey,, bizimle yemek yiyemiyor" dedi. Bu haber üzerine yüzü gülen Selin, "Seni numaracı, bir de arkadaşlarını korkutuyor" diyerek Ozan'ın omzuna hafif bir yumruk attı. Ozan da "Çok mu korktunuz hanımefendi" diyerek onun elini yakaladı ve sıkıca tuttu. Savaş gülerek ikisinin şakalaşmasını izliyordu. "Ah, gençlik" dedi usulca.

Yemek boyunca toplantı salonunun dışında olanları Selin'e anlattılar. Sonra da nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini tartıştılar. "Her musibette bir hayır vardır derler ya, bu sabahki olay, bizim anlatmaya çalıştıklarımızdan çok daha etkili olmuştur Sami Bey'in üzerinde" dedi Savaş. Ozan, "Çok haklısın" dedi ve Sami Bey'in odasına girdiğinde yüzünün bembeyaz olduğunu anlattı. Ama yine de "Ödeme yapmayalım" dediğini de eklemeyi unutmadı. Yemek sırasında Genel Müdür'e olaylarla ilgili bilgi vermenin zamanı gelip gelmediğini tartıştılar. Bir karar veremediler. Selin, "Daha önce yaptığımız gibi yine tüm bölüm yöneticilerini toplayıp beraber karar alalım" diye önerdi. Bu görüşte anlaşarak işlerinin başına döndüler.

O gün Genel Müdürlük makamında yaşanan olayı otelde herkes duymuştu. Ücretlerini alamayan personel arasından "Yukarı çıkıp da biraz bağırıp çağıran parasını

alıyor" diyenler vardı. Bu söz kulaktan kulağa yayılıyordu. Gündüz vardiyasında çalışanlar işlerini devrederken gece vardiyasındaki arkadaşlarına olayı aktardılar. Bazı çalışanlar şakayla "Gidip biz de olay çıkaralım paramızı ödesinler" demeye başlamıştı. Bazıları ise "Biraz daha sabredelim, ödeyeceklerdir" diyordu.

Akşam saat beşte Ozan'ın odasında toplanan yöneticiler de ne yapacakları konusunda kararsızdı. Bir kısmı, Sami Bey'le tekrar görüşmeyi önerirken diğerleri "Artık ikinci aşamaya geçelim ve Genel Müdür Faruk Bey'i arayalım" diyordu. Sessizce onları dinlemekte olan Ceyda, "Arkadaşlar, Faruk Bey bu hafta yurtdışında, ona ulaşmamız çok zor" dedi. Güvenlik Müdürü Ataç Bey, "Emin misiniz?" diye sorunca "Evet, Genel Müdür benim dayım olur, nerede olduğunu biliyorum" yanıtını aldı. Bu sözler üzerine büyük bir sessizlik oldu. Herkes, doğrulamasını ister gibi İnsan Kaynakları Müdürü Sevinç Hanım'a bakıyordu. Sevinç Hanım, "Evet, Ceyda Hanım, Genel Müdürümüzün ablasının kızı oluyor" diyerek Ceyda'yı doğruladı. Selin, şımarıklığı bundanmış demek ki diye düşündü. Savaş, "Acaba Genel Müdür'le ilgili olumsuz bir şey söylemiş miydik?" diye düşünüyordu. Ataç Bey neredeyse hazır ol konumuna geçerek "Çok memnun oldum Ceyda Hanım" deyince odadakiler kahkahalarla güldüler. Ceyda rahatsızlıklarını anlamıştı. "İnanın, dayım benimle hiç iş konuşmaz. Ayrıca bana sizden daha sert davranacaktır çünkü ben hazır olunca bu otelin yönetimini bana devredecek. O zamana kadar iyice pişmemi istiyor" dedi. Birden fazla ko-

nuştuğunu anlayarak sustu. Yanakları kızardı. Odada tekrar bir sessizlik oldu. Bu kez Ozan sessizliği bozdu ve "Arkadaşlar bu durumda yapılacak en doğru iş Sami Bey'le yarım kalan görüşmemizi sonlandırmak, durumun ciddiyetini anlatmak ve süreçleri hızlandırmak için kendisine somut öneri götürmek olmalı" dedi. Satın Alma Müdürü de "Mutlaka bu toplantıda bir karar aldırmalıyız" diyerek ona katıldı. Savaş, "Öyleyse nasıl bir karar istediğimizi net bir şekilde kaleme alalım ve Ozan'ın dediği gibi bu somut öneriyi onaylatmaya çalışalım" diye karşılık verdi.

Bu karar metnini hazırlamak üzere hemen içlerinden üç kişilik bir komite seçtiler. Bu komitede Ozan, Savaş ve Ceyda vardı. O ana kadar kimsenin pek ciddiye almadığı Ceyda, birden hepsinin önerisiyle bu görevi yerine getirecek ekipte yer almıştı. Selin'in canı çok sıkıldı. "Küçük hanım Genel Müdür olacak ya, artık herkes ona yaranmaya çalışır" diye geçirdi içinden. Birden "Bence İnsan Kaynakları Müdürümüz Sevinç Hanım bulunmalı bu komitede. Ne de olsa tüm personelin durumunu en iyi bilen o" dedi. Sonra kendisi de şaşırdı, nasıl olup da oy birliğiyle verilmiş bir karara böyle itiraz ettiğine. Ama önerisi beğenilmişti. Sonunda Sevinç Hanım'ın da ekibe katılmasına karar verildi. Böylece dört kişi birlikte çalışacaklardı. İstenilen metni o akşam hazırlayıp ertesi sabah tekrar bir toplantı talep edeceklerdi. Diğerleri, "İyi akşamlar" deyip odadan ayrıldı. Selin tam kapıdan çıkarken döndü ve "Ozan çıkarken beni arar mısın?" diye sordu. "Elbette ararım" dedi Ozan. Selin, aldığı yanıttan memnun, işinin başına döndü.

Diğerleri gittikten sonra, dört kişilik komite akşam saat sekize kadar çalıştı ve satın alma emirleriyle ödeme emirlerinin hızla işleme konulması için yapılması gerekenleri kısaca özetleyen bir metin yazdılar. Bu önerilerini ertesi gün Sami Bey'e sunacaklardı. "Umarım ikna edebiliriz" dedi Savaş. "Elimizden geleni yapmalıyız" diye karşılık verdi Sevinç Hanım. "Evet, mutlaka ikna etmeliyiz. Yoksa bu şekilde işleri yürütmemiz, oteli yönetmemiz mümkün değil. Bu sabah yaşadığımıza benzer tatsız olayların ardı arkası kesilmez" diyen Ozan'ın bu sözleri üzerine Ceyda, "Genel müdür yardımcımız size çok güveniyor Ozan Bey. Eminim siz anlatınca ikna olacaktır" deyiverdi. Ozan güldü. Ekip, ertesi gün sabah sekiz buçukta tekrar toplanmak üzere ayrıldı. Sami Bey'le yine sabah dokuz buçukta toplanmak üzere randevu almışlardı.

Ozan, o akşam işten çıkarken Selin'i aradı ve beraberce otelden ayrıldılar. Ozan'ın garajdaki arabasına doğru yürürlerken Selin heyecanla komitenin yaptığı çalışmalar hakkında sorular soruyordu. Ekiptekilerin nasıl katkıda bulunduklarını sorarken Ceyda'nın adını hiç anmamıştı. Ozan, ona yaptıkları çalışmayı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Yola çıktıklarında hava yağmurluydu ve trafik sıkışıktı. Yavaş yavaş ilerlerken Selin radyoyu açtı ve "Güzel bir müzik bulayım" diyerek kanalları denemeye başladı. Türk Halk Müziği'nin eşsiz ezgilerini duyunca birden durdu. "Ben bu türküyü çok severim" diyerek arkasına yaslandı:

Sana olan duyguları bir bilebilsen,
Anlatabilsem, belki severdin.
İçimdeki hasretini bir duyabilsen
Anlayabilsen, belki benimdin.
Sana sevdiğim diyemem, yalan, yalan, yalan, yalan
Vallahi yalan, inan ki yalan,
Sen kara sevdamsın benim, duman, duman, duman, duman
Hasretin tüter, içimde yanan.

Ozan, o akşam, arabada, ilk kez dinlediği bu türküden çok etkilenmişti. Türkü bittiğinde bir süre hiç konuşmadılar. Sonra, ikisi aynı anda "Ne dersin?" diye söze başladı. Uzun uzun güldüler. "Önce sen söyle" dedi Selin. Ozan, "Ne dersin, bir yere gidip hafif bir yemek yesek mi, diye soracaktım". Selin'in de aklında benzer bir düşünce vardı. "Ben de bize yemeğe davet edecektim. Ne dersin?" dedi. O akşam Ozan, Selin'in evine gitti. Birlikte yaşadığı anneannesiyle tanıştı. Selin, ailesinin İzmir'de yaşadığını ve Ankara'da anneannesiyle birlikte oturduğunu daha önce anlatmıştı. O akşam hep birlikte anneannesinin pişirdiği tarhana çorbasını içtiler, ıspanaklı böreği yediler ve yemek boyunca sohbet ettiler. Yaşlı kadın Ozan'ı çok sevmişti. Birkaç kez "Selin'im ilk kez bir erkek arkadaşını evimize getirdi. Evladım seni çok sevdim. Her zaman beklerim" deyince Selin utanarak "Anneanne, ama dört kez söylediniz, yetmez mi" diye sitem etti. Yaşlı kadın, "Aman ben ne söylediğimi unutuyorum, siz benim yaşıma verin" dedi ve sonra Ozan'a dönerek "Yine gel, tamam mı?" diye göz kırptı.

Ozan eve geldiğinde kapıyı kardeşi Sinan açtı ve her zamanki muzipliğiyle "Anne, kaybolan oğlunuz eve döndü" diye seslendi. Annesi hemen "Hoş geldin yavrum" diyerek onu karşıladı. "Aç mısın, sana yemek hazırlayayım mı?" derken Sinan atıldı: "Anneciğim, yakışıklı ağabeyim bu saatte geldiğine göre yemeğini Selin'le yemiştir" dedi. Ozan kardeşine kızsın mı, yoksa onu sevsin mi bilemedi. Çocuk bir dil sürçmesi sonunda Selin adını ağzına dolamıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Başını iki yana sallayarak "İnsan Sinan'ın diline düşmesin" dedi gülerek. Annesi tekrar, "Yemek yedin mi canım?" diye sorunca "Yedim anneciğim. Sinan'ın dediği gibi, Selin'le yedim akşam yemeğimi" diye yanıt verdi. Annesi yüzünde bir gülümsemeyle ona bakarken Sinan, "Ben biliyordum! Size demedim mi? Bu adam, Selin'e âşık, Ozan Selin'e âşık" diye dans etmeye başladı. Böylece o akşam Selin gibi Ozan da bir ilki yaşamış ve kardeşinin diline düşmeyi göze alarak ailesine kız arkadaşının adını vermişti. Babası içeriden "Neler oluyor? Gelin bana da anlatın" diye seslenince annesi, "Geliyoruz, çok güzel haberler var" diye yanıt verdi.

Cuma sabahı, Ozan ofise erkenden geldi. Odasına girdikten hemen sonra kapı telaşla çalındı. Ozan, Selin gelmiş olabilir diye düşünerek hemen kapıyı açtı. Karşısında Bayram'ı görünce şaşırdı. "Günaydın Bayram, nasılsın bakalım?" diye sordu. Bayram, hemen söze girdi: "Ozan Bey, hani dün bir şirketten gelen adam parasını almak için olay çıkardı ya" dedi. Ozan, "Olay çıkardı denemez, yalnızca ödeme gecikince şirketine karşı zor durumda kalmış da o

yüzden Sami Bey'den yardım istemeye gelmişti" diye açıkladı. Bayram devam etti: "Neyse işte, bizim arkadaşlar da aynısını yapacaklar, ters bir şey olur mu Ozan Bey?". Bu soru Ozan'ı şaşırttı. "Dur bakalım, sen ne diyorsun bir anlayalım" dedi. Bayram'a tekrar anlattırdı. O gün personel arasında başlayan dedikodular, gece vardiyasında daha büyük bir hızla yayılmıştı. Sabah vardiyasına gelenlerle gece çalışanlar ayaküstü konuşmuşlar ve her birimden iki sözcüden oluşacak bir ekibin genel müdür yardımcısına giderek ücretlerin gecikmeden ödenmesi için ricada bulunmasına karar vermişlerdi. Kat görevlileri, güvenlik görevlileri, mutfak personeli, garsonlar, teknik ekip, çamaşırhane ve bahçede çalışanlar derken on iki kişilik bir ekip oluşturmuşlardı. Zemin kattaki giyinme odalarının yanındaki büyük odada toplanmışlar, genel müdür yardımcısı ile kimin konuşacağına ve ne diyeceğine karar vermişlerdi. İçlerinde en yaşlıları ve otelde de en kıdemlileri olan elektrik teknisyeni İbrahim Ağabey konuşacaktı. O, otelde açıldığı günden beri çalışıyordu ve bu zamana kadar ücretlerini almakta sıkıntı çekmediklerini söylüyordu. Bayram da o ekipte yer alacaktı ama bir yandan da işini kaybetmekten korkuyordu. O yüzden koşarak Ozan Bey'e akıl sormaya gelmişti. Ozan, "İyi etmişsin Bayram. Böyle toplu hareketler bazen yönetim üzerinde ters tepki yapabilir. İzin ver, ben İnsan Kaynakları yöneticimiz Sevinç Hanım'la görüşeyim. Eminim, o da benim gibi düşünecektir. Sami Bey'den sizin için randevu alalım. Böyle baskın yapar gibi değil de kendisini haberli ziyaret ederek derdinizi

anlatırsanız sizi dinleyecektir. Sonuçta da kimseyi kızdırmadan derdinizi anlatmış olursunuz" dedi.

Ozan Bayram'la konuşurken, yöneticiler, bir gün önce yarım kalan toplantılarını bitirmek üzere tekrar toplantı odasında toplanmışlardı. Toplantıdan önce, Sami Bey'e yapacakları teklifi hazırlayan Savaş, Sevinç Hanım ve Ceyda, onlara hazırladıkları metinle ilgili kısa bilgi verdi. Toplantıya katılanların hepsi metni onaylıyordu. İstedikleri, bir an önce yaşadıkları sorunu çözüp işlerinin başına dönmekti. Onlar konuşurken Ozan'ın geciktiğini fark eden Selin, ne olduğunu anlamak için telefon etmeye karar verdi ve salondan koridora çıktı. O, numaraları tuşlarken Ozan asansörden indi ve karşılaştılar. "Oh, çok şükür buradasın. Sen, hep erken gelirsin, ortada görünmeyince merak ettim doğrusu" dedi Selin. Onun bu sıcak ilgisinden memnun olan Ozan, yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra ikisi birden etraflarına baktılar, kimse gördü mü diye. Bu ilk öpücüğe güvenlik kameralarından başka tanık yoktu.

Toplantı salonuna girerken Ozan neden geciktiğini kısaca anlattı Selin'e. Selin, "Eyvah! Genel müdür yardımcımız bunlara kızıp da işlerine son verin derse çok kötü olur" diye duyduklarına tepki gösterdi. Ozan, "Merak etme. Baskın yapar gibi gelmeyin, sizin için randevu alalım ve haberli gelip derdinizi anlatın dedim" diye özetledi Bayram'la yaptığı konuşmayı. Salona girer girmez, Sevinç Hanım'ın yanına gitti ve ona da Bayram'dan duyduklarını anlattı. Sevinç Hanım da endişelenmişti. "Aman bir yanlış-

lık yapmadan onları durduralım" dedi. O sırada ara kapıdan salona giren Sami Bey, "Yerlerinizi alabilirsiniz arkadaşlar" deyince yerlerine oturdular. Sami Bey, önce bu görevi nasıl kabul ettiğini anlattı onlara. "Faruk Bey, bakanlıkla iyi ilişkiler sürdürmek istiyor. Ben de bakanlıkta sevilen ve sayılan bir kişiyim. Daha yeni emekli olduğum için herkesi tanıyorum. Bu nedenle işi bana teklif etti" dedi. Ardından da "Tüm bu işlerden o sorumlu, ben değilim. Dün yaşanan olay beni ziyadesiyle üzdü. Ben, otelin çıkarlarını korumaya çalışıyorum ama neredeyse bir kabadayı tarafından baskına uğrayacaktım. Hayatım tehlikede. Koruma isteyeceğim" diye devam etti. Onu dikkatle dinleyen yöneticiler, bu son söz üzerine gülmemek için önlerine baktılar.

Sami Bey, "Eğer finans yöneticimiz ısrar etmeseydi, ben o zorbaya para ödemezdim, ayrıca hakkında şikâyetçi de olurdum" diyerek konuşmasını sürdürdü. Sami Bey, bir yandan "Bunlar benim işim değil" derken, diğer yandan da "Otelin çıkarlarını korumak için bazı kısıtlamalar getirmek zorundayım" diyordu.

Ozan onu dinlerken "Umarım bizim Bayram, arkadaşlarını ikna etmiştir de çıkıp gelmezler" diye düşündü. O sırada Sevinç Hanım da diken üzerindeydi. "Acaba özür dileyip çıksam, neler olduğuna baksam mı?" diye aklından geçiriyordu. Onlar gibi Selin'in de aklı dışarıdaydı. "Sami Bey'in canı çok sıkkın, şimdi gelirlerse hepsini cezalandırabilir" dedi kendine.

Sami Bey; yaptığı kontrol ve kısıtlamaların gerekli olduğunu, aldığı tüm önlemlerin otelin ve dolayısıyla çalışanların iyiliği için olduğunu söyleyerek konuşmasına devam etti. Sözlerinin sonunda, "Sizlerin söyleyeceği bir şey var mı?" diye sordu.

Ozan söz isteyerek kendisine otelin işleyişine yaptığı katkılar için teşekkür etti. Savaş, "Aslan Ozan, iyi bir giriş yaptı" diyordu içinden. Ozan sözlerine devam etti. Otelin çalışma sisteminin çok dinamik ve iyi bir marka değeri ile prestijli müşterilere sahip olduğunu anlattıktan sonra, "Bizim, yönetim sistemimizi de otelin çalışma hızına ve dinamizmine uygun hâle getirmemiz gerekiyor" dedi. Ardından da önceki akşam hazırladıkları satın alma ve ödeme işlemleri süreçlerini anlattı. "Bu sistemleri sizin onayınıza sunmak istiyoruz" diyerek sözlerini tamamladı. Sami Bey, onu dikkatle dinliyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ozan; Sami Bey kendisini dinlerken kızıyor mu, yoksa onaylıyor mu, hiç anlayamadı. Ama tüm yöneticilerle birlikte karar verdikleri şekilde konuşup önerilerini sunmuştu. Tam "Bu süreçlerde sizin uygun gördüğünüz değişiklikler var mı acaba?" diyordu ki toplantı salonunun kapısı yavaşça açıldı ve içeriye çalışan temsilcilerinden oluşan 12 kişilik ekip girdi. Herkes kapıya doğru dönünce Sami Bey de dönüp baktı ve birden sessizce bekleyen kalabalığı gördü. Gözleri hayretle büyümüştü. "Güvenliği çağırın" diye bağırdı. Ataç Bey, oturduğu yerden fırladı. Bir yandan elindeki telsizle güvenlik görevlilerine talimatlar veriyor,

bir yandan da gelen ekibe "Kıpırdamayın, silahım var" diye bağırıyordu.

Sevinç Hanım, Ozan, Selin ve Savaş ayağa kalkarak "Aman durun, bu arkadaşlar bizim personelimiz" diye bağırdılar. Herkes şoktaydı. Ama en çok şaşıranlar Sami Bey'le görüşmeye gelen çalışanlardı. Orada sessizce duruyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bir yandan Ataç Bey'e bakarken, diğer taraftan da yardım ister gibi yöneticilerine bakıyorlardı. Tek bir söz bile söylemeye cesaret edememişlerdi. O şaşkınlık sürerken asansörden güvenlik görevlileri indi ve koşarak salona girdiler. Başlarındaki amir, Ataç Bey'e "Emrinizdeyiz efendim" dedi yüksek sesle. Sonra, yanında gelen ekibe odanın ortasında öylece duran grubun etrafını sarmalarını söyledi. Birden grubun içinde kendi ekibinden de iki kişinin olduğunu görerek irkildi. Ne yapacağını şaşırmıştı.

O sırada, Lale Hanım da ara kapıdan geldi ve "Neler oluyor efendim, yine mi baskın var?" diye bağırdı. "Merak etmeyin, her şey kontrol altında" dedi Ataç Bey. Sami Bey'in bembeyaz olan yüzüne yavaş yavaş renk geliyordu. Kısık bir sesle "Birisi bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?" dedi.

O ana kadar hiç konuşmamış olan İbrahim Usta, önceden hazırlandığı gibi konuşmaya başladı: "Sayın genel müdür yardımcımız, biz buraya kötü niyetle gelmedik. Biz, tüm çalışanların temsilcisi olarak geldik. Son birkaç

aydır durumumuz hiç iyi değil. Ücretlerimiz çok geç ödeniyor. Çoluk çocuk sıkıntı çekiyoruz. Sizden bize yardımcı olmanızı istiyoruz". Bu sözlerden sonra, ciddi bir ifadeyle başını eğerek selam verdi. Söyleyeceklerini hiç unutmadan, yanlışsız söylemişti. Arkasındaki arkadaşları, onu sözcü seçtiklerine memnun olmuşlardı. Ekiptekiler gibi toplantı salonundaki yöneticiler de âdeta soluk almadan dinlemişlerdi yılların İbrahim Usta'sını. Ataç Bey, gözlerini İbrahim Usta'ya dikmişti. Kıpırdamadan ayakta duruyordu. Her an silah çekebilirmiş gibi eli belindeydi. Sami Bey'den gelecek emirleri bekliyordu.

Sami Bey, "Bu nasıl bir kepazelik" dedi. Salonda buz gibi bir hava esti. "Bu arkadaşların yöneticileri yok mu da kalkıp Genel Müdürlük makamına yardım istemeye geliyorlar" diye devam etti. Sevinç Hanım, "Bizler, onların yöneticileriyiz efendim. İki gündür konuştuğumuz sıkıntılar da bu duruma işaret ediyordu" dedi. Sami Bey, "Ne diyorsunuz, yani siz mi planladınız bu baskını?" diyerek kızdı. Bu sözler üzerine İbrahim Usta araya girdi: "Yok, yok beyim, öyle şey olur mu hiç? Dün dışarıdan bir adamın buraya gelip de alacağını istediğini, sonra da parasını alıp gittiğini duyduk. Biz de gidip konuşalım, paramızı alırız diye düşündük" diyerek açıklama yaptı.

Bu sözler Sami Bey'i daha da kızdırmıştı. "Duydunuz mu? Bir kişinin tehdidine boyun eğerseniz, hemen arkası gelir. Buyurun bakalım, bunlara da istediklerini verecek misiniz?" dedi Ozan'a dönerek. Ozan, "Efendim, bu arka-

daşlar bizim personelimiz. İbrahim Usta, otelimizin inşaatında çalışmış ve açıldığı günden beri de bizimle. Otelimize çok emeği vardır. Onlar yalnızca gecikmelerden dolayı yaşadıkları sıkıntıları anlatmaya gelmişler" dedi. O susunca Sevinç Hanım, "Sayın Genel Müdürüm" diye araya girdi. Konuşurken sesi titriyordu: "Yanlış anlaşılmasın, bu arkadaşlar tehdit etmiyorlar, dertlerini dile getirmek istiyorlar yalnızca. İnanın, gerekirse hiç ücret almadan bile çalışacak kadar otelimize bağlıdırlar". Savaş, içinden "Eyvah! Sami Bey, şimdi, ödemeyin o zaman ücretlerini diyecek".

Sami Bey, Ataç Bey'e bakarak "Arkadaşların isimlerini ve sicil numaralarını alın, ondan sonra işlerinin başına dönsünler" dedi. Sonra diğerlerine dönerek "Toplantı burada bitmiştir" diyerek ara kapıdan odasına geçti. Lale Hanım, onun peşinden giderken "Burası nasıl bir işyeri böyle, her gün bir baskın var" diye söyleniyordu.

Genel müdür yardımcısı ile Özel Kalem Müdürü salondan çıktıktan sonra, Ozan, gelen ekibe dönerek "Arkadaşlar, size Bayram'la haber göndermiştim, Genel Müdürlük makamına böyle habersiz çıkıp gelmeyin diye, neden dinlemediniz?" diye sordu. Ekiptekiler hep bir ağızdan konuşmaya başlayınca Sevinç Hanım onları susturdu ve "İbrahim Usta, olanı biteni sen anlat" diyerek sözü, ekibin sözcüsü olan emektar teknisyene verdi. İbrahim Usta, "Ozan Bey, çok haklı. Bayram geldi ve bize şimdi yukarı gitmeyelim dedi. Ozan Bey görüşme için rendevü mü alacakmış neymiş, işte o zaman gidersek daha iyi olurmuş"

dedi. Savaş dayanamadı, araya girdi: "E, iyi ya işte, neden dinlemediniz onu?". İbrahim Usta, önce dönüp arkasında duran çalışma arkadaşlarına baktı. Sonra yutkundu ve "Savaş Bey, bizim Bayram'ın ağzı pek gevşektir. Çok konuşur. Lafı kendine göre anlar. Aklına geldiği gibi konuşur. Yine yalan yanlış konuşuyor dedik. Sözlerini ciddiye almadık" diye durumu açıkladı. Onu saygıyla dinleyen yöneticiler; bu açıklama üzerine gülsünler mi, ağlasınlar mı bilemediler. "İbrahim Usta, o kadar güzel anlattın ki söyleyecek söz bulamıyorum" dedi Savaş.

"Şimdi ne olacak? Ataç Bey isimlerimizi aldı, bir aksilik olmaz değil mi?" diye sordu İbrahim Usta. O ana kadar hiç konuşmamış olan Ceyda, bu soru üzerine ayağa kalktı ve "Merak etmeyin, ben dayımla konuşurum, hiçbir şey olmaz size" dedi. Ekipteki çalışanlar hep birlikte "Sağ olun" dediler ama yüzlerinden, sözü edilen dayının kim olduğunu bilmedikleri anlaşılıyordu. Sevinç Hanım, "Ceyda Hanım, Genel Müdürümüzle konuşacağını söylüyor" diye açıklayınca yüzleri güldü. Hep birlikte "Çok sağ olun, eksik olmayın" diyerek içtenlikle teşekkür ettiler. Sevinç Hanım, ekip üyelerini görevlerinin başına gönderdi. Savaş, "Arkadaşlar, tekrar toplanıp konuşmamız lazım" dedi. Çalışanlardan oluşan ekibin arkasından yönetim ekibi de topluca salondan çıktı. Hep birlikte Ozan'ın odasına gittiler. Ceyda, personel üzerinde yarattığı etkiden memnun olmuştu. "Siz hiç merak etmeyin. Dayım hafta sonu, yurtdışından dönüyor, ben hemen kendisiyle görüşürüm"

dedi. Savaş, "Bu çok güzel bir haber ama biz hâlâ asıl sorunumuzu çözemedik. Bu arkadaşları cezadan kurtarsak bile, yine benzer sıkıntıları yaşayacağız demektir" deyince diğerleri de ona hak verdiler. Bunun üzerine, Ceyda kendisiyle beraber Ozan'ın da Genel Müdür'le konuşmasını önerdi. Ceyda, "Ozan Bey, yaşanan sıkıntıları yakından biliyor. Otelin deneyimli yöneticilerinden birisi olduğu için birlikte konuşursak Genel Müdürümüzü daha kolay ikna edebiliriz. Eminim, dayım durumun ciddiyetini hemen anlayacaktır ve işe el koyacaktır" diye karşılık verdi. Onu dinleyen yöneticilerin çoğu, bu öneriyi de uygun buldu. Ama Selin'in canı sıkılmıştı. Yüzü asıldı. Sessizce oflayarak başını öne eğdi. Onun üzüldüğünü gören Ozan, "Bence iki kişi değil de dün satın alma ve ödemelerle ilgili süreçleri hazırlayan dört kişilik komite görüşmeli Genel Müdürümüzle. Yani Savaş ve Sevinç Hanım da bizimle gelirse daha etkili olur" dedi. Bu sözler üzerine Selin'in içi rahatladı. "Bu harika bir fikir" dedi sevinçle. Diğerleri onun bu coşkusuna bir anlam veremediler.

Yöneticiler aşağıda toplanırken Sami Bey de boş durmamıştı. Genel Müdür Faruk Bey'i yurtdışından aramış ve otelde olup biteni kendi yorumuyla anlatmıştı. Öyle karamsar bir tablo çizmişti ki Faruk Bey, "Pazar günü orada olacağım, acaba biletimi değiştirmeye çalışsam da yarın mı gelsem?" diye sordu. Sami Bey, Genel Müdürü'nün üzerinde yarattığı etkiden memnun olmuştu. "Merak etmeyin, Faruk Bey. Ben, siz gelinceye kadar olayı kontrol al-

tında tutarım. Siz planladığınız gibi pazar günü gelebilirsiniz" dedi. Telefon konuşması sona erince Faruk Bey yanında bulunan diğer iş arkadaşlarına dönüp "İnanamıyorum, bizim otelde personel ayaklanma çıkarmış, Genel Müdürlük makamına topluca çıkıp para istemişler" diye duyduklarını aktardı. Onu dinleyenlerden biri, "Ne parası istiyorlarmış Faruk Bey?" diye sorunca "Zam istiyorlar anlaşılan. Üstelik bazı yöneticiler de personeli kışkırtıyorlarmış. İnanılır gibi değil, birkaç ay öncesine kadar en iyi işleyen, en kârlı işletmemizdi bu otel. Biliyor musunuz, geçen yıl bir sivil toplum kuruluşu tarafından her yıl verilen en kaliteli hizmet sunan otel ödülünü aldılar" dedi. Aklı iyice karışmıştı.

Sami Bey, Genel Müdürü'yle konuştuktan sonra, Güvenlik Müdürü Ataç Bey'i yanına çağırdı. Toplantı salonuna gelen ekiptekilerin adlarına, bölümlerine baktı. Listeyi incelerken "Şimdi hangi yöneticinin onları örgütlediğini anlarız" deyince Ataç Bey, "Yoksa bu ekibi odanıza yöneticilerden birinin mi gönderdiğini düşünüyorsunuz?" diye sordu. Sami Bey okuma gözlüklerinin üzerinden bakarak "Birinin veya birkaçının" dedi, kendinden emin bir ifadeyle. Tekrar listeye baktılar. "Burada Güvenlik Birimi'nden de iki temsilci görüyorum" dedi Sami Bey ciddi bir ses tonuyla. Ataç Bey, "Aman efendim, benim hiç haberim yok, kendileri kalkışmışlar bu işe" diye karşılık verdi. Sami Bey, ona yanıt vermeden listeyi yüksek sesle okumaya başladı: "Kat hizmetlerinden iki kişi, iki de bahçıvan var, teknis-

yenlerden de iki kişi gelmiş, mutfak personelinden de iki kişi var". Ataç Bey devam etti: "İki garson, güvenlikten de iki kişi" dedi ve sustu. Sami Bey, hiç konuşmadan listeye bakıyordu. Ataç Bey alçak bir sesle "Her birimden ikişer kişi olduğuna göre, eşit bir dağılım var. Bu durumda herhangi bir yöneticinin bunları örgütlediğini düşünmek doğru olmaz" dedi. Sami Bey, "Yok, yok, ben eminim, bunların arkasında en az bir yönetici var. Aklıma bir iki isim de geliyor ama emin olmadan söylemek istemiyorum" diye konuştu. O ana kadar Sami Bey'in her dediğini onaylayan Ataç Bey, bu ısrarcı tavırdan rahatsız oldu ve "Sayın genel müdür yardımcım, ben bu dağılımdan çalışanların kendi aralarında oluşturdukları bir ekip görüyorum. Yönetici arkadaşlardan birini suçlarsak, korkarım, haksızlık etmiş oluruz" dedi. Sami Bey, onu hep kendi yanında görmüştü. Bu itiraz üzerine şaşırdı. "Benim iş deneyimim sizin yaşınız kadar Ataç Bey. Ben, komplonun kokusunu hemen alırım. Siz korkmayın, sizden şüphe etmiyorum" diye karşılık verdi. Ataç Bey, "Hiç kanıt yokken birilerini suçlamak doğru değil" diye tekrarladı. Sami Bey'in canı iyice sıkılmıştı. "Siz gidebilirsiniz" diyerek onu odadan gönderdi. Ataç Bey odadan çıkarken kendi biriminden ekibe katılan görevlileri bulup konuşmaya karar verdi. "Çok haksız bir uygulama olmadan olayın iç yüzünü öğrenmeliyim" diyordu kendi kendine.

O cuma günü saat 17.00'de Lale Hanım bütün yöneticilere bir elektronik posta mesajı göndererek Genel Müdür

Faruk Bey'in pazar günü saat 16.00'da hepsini otelde toplantıya çağırdığını duyurdu. Ayrıca kendisine verilen talimat doğrultusunda, bütün yöneticileri tek tek arayarak, mesajı görmeme olasılığına karşı bir de sözlü olarak toplantıyı onlara duyurdu. Ozan mesajı okuduğunda "Anlaşılan Ceyda, dayısının gelmesini beklemeden temasa geçmiş" diye düşündü. Ardından Lale Hanım'ın telefonu da gelince "Faruk Bey işin ciddiyetini anlamış hepimizle görüşmek istiyor" diye memnun oldu. O böyle düşünürken kapı çalındı ve Savaş, "Ne diyorsun arkadaş bu toplantı çağrısına?" diye sorarak içeri girdi. Ozan, tam ona "Memnun oldum, herhâlde sorunlarımızı anlatır, çözeriz" demişti ki kapıda Ceyda göründü ve selam bile vermeden "Arkadaşlar, dayım durumu nereden haber almış olabilir, bir fikriniz var mı?" diye sordu. Ozan'la Savaş birlikte "Sen haber vermedin mi?" diye atıldılar. Ceyda, daha dayısıyla konuşmadığını anlattı onlara. Önce evine gelmesini beklemeyi düşünmüştü. "Yurtdışında, iş gezisinde rahatsız etmek istemedim, zaten bir gün sonra gelecek" diye açıklama yaptı. Diğerleri başlarını sallayarak ona hak verdiler. "Öyleyse ayağının tozuyla bizi toplantıya çağırması neden?" Bu soruyu soran Savaş'tı. Ceyda, "Bunda bir iş var" dedi.

O sırada kapıda Selin göründü. Katları gezerken mesajlarına bakamamıştı ama Lale Hanım'ın telefonuyla toplantı çağrısını almıştı. Hemen Ozan'ın ofisine gidip "Neler oluyor" diye sormak istemişti. Ozan, "Gel Selin, biz de pazar günü yapılacak toplantıyı konuşuyoruz" dedi ve aya-

ğa kalkarak ona oturması için yer gösterdi. Selin, odada Ceyda'yı görünce şaşırmıştı. "Anladığım kadarıyla Ceyda Hanım dayınızla hemen konuşmuşsunuz, öyle mi?" diye sordu ve sonra da "Ben dönmesini bekleyeceksiniz sanmıştım" diye ekledi. Ceyda, "Yok, vallahi ben konuşmadım" dedi. Ceyda'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Selin, ona inandı ve "Öyleyse bu acil toplantı niye?" diye sordu. Savaş, "Biz de onu anlamaya çalışıyoruz" dedi gülerek. "Mutlaka Sami Bey çağırdı. Ceyda haber vermediğine göre, o aramış ve olayları kendi bakış açısıyla anlatmış olmalı ki Faruk Bey döner dönmez hepimizle görüşmek istiyor" diye tahminde bulundu.

O akşam, otelin diğer birimlerinde de yöneticiler birbirlerine aynı soruları soruyor ve durumu anlamaya çalışıyorlardı. Sevinç Hanım, Ozan'ın odasına telefon etti. Yanında Satın Alma ve Bilgi İşlem Birimlerinin yöneticileri vardı. Ozan da ona "Biz de burada dört arkadaş toplandık" diye bilgi verdi. Cumartesi sabahı saat onda kısa bir toplantı için bir araya gelmeye karar verdiler. Böylece pazar günü Genel Müdürleriyle yapacakları toplantıda nasıl hareket edeceklerine, neler anlatacaklarına karar vereceklerdi. Bu toplantıyı duyurma işini de Ozan, Savaş, Selin ve Ceyda üstlendi. Diğer yöneticileri telefonla arayarak haber verdiler. "Ataç Bey'i de çağıracak mıyız?" diye sordu Savaş. Üç arkadaş birbirlerine bakıp birkaç saniye durdular. "Çağırmamız gerekir" dedi Selin. Ozan da başıyla, evet dedikten sonra, Savaş, "Ya yine silahını çekerse?" diye sor-

du gülerek. Sonra da "Ona da sen haber ver" dedi Selin'e.

Ataç Bey, Selin'in kendisini aramasına çok şaşırmıştı. Ardından cumartesi günü yapılacak toplantıya çağrıldığını duyunca daha çok şaşırdı. "Anladığım kadarıyla bu bir strateji geliştirme toplantısı olacak Selin Hanım. Çok yerinde bir düşünce" dedi. Sonra da Selin'e kendisini de çağırdığı için çok teşekkür ederek toplantıya katılacağını bildirdi. Telefonu kapattıktan sonra, "Aralarında yapacakları bu toplantıya beni de çağırmaları büyük incelik" diye düşündü Ataç Bey. O sabah olan olaylarda diğer yöneticilerle farklı taraflarda yer aldıklarının, en azından öyle göründüğünün farkındaydı. Genel müdür yardımcısının dediklerini yapayım derken üç yıldır birlikte çalıştığı yönetici arkadaşlarını karşısına almış olabileceğini düşündü. Yine de onu kendilerinden biri olarak görmüşlerdi. Çok mutlu oldu.

Cumartesi sabahı, yöneticiler planladıkları gibi otele geldiler. Saat onda zemin kattaki toplantı odalarından birinde toplanmışlardı. Savaş biraz daha erken gelerek arkadaşları için çay, kahve ve yanında küçük sandviçler hazırlatmıştı. Yöneticiler, bu küçük sürprize memnun oldular. Sevinç Hanım, "Haydi arkadaşlar başlayalım" dediğinde, herkes yerini almış gibiydi. Ceyda, servis yapan garsonlardan birine "Lütfen kapıyı kapatır mısınız?" dedi. Görevli tam kapıyı kapatırken içeri Güvenlik Müdürü Ataç Bey girdi. Bir yandan paltosunu çıkardı, diğer yandan da "Geciktiğim için özür dilerim" dedi ve boş bir sandalyeye oturdu. Onun toplantıya davet edildiğini bilmeyen Satın

Alma Birimi Müdürü, Sevinç Hanım'a "Toplandığımızı nereden haber almış?" diye sordu usulca. Sevinç Hanım'ın diğer yanında oturan Bilgi İşlem Müdürü de vereceği yanıtı duymak için ona doğru eğilmişti. Arkadaşlarının rahatsızlığını fark eden Ozan, hemen "Hoş geldiniz Ataç Bey, son dakikada duyurduğumuz toplantıya katıldığınız için teşekkür ederiz" dedi. Ataç Bey, "Davet ettiğiniz için ben teşekkür ederim, memnuniyetle katılıyorum" diye yanıt verince diğerleri sustular.

Bu sözlerden sonra toplantıyı açan Ozan, önce neden toplandıklarını kısaca anlattı: "Kısaca amacımız, yarın Genel Müdürümüz Faruk Bey'le bir araya geldiğimizde yaşadığımız sıkıntıları, sorunları anlatmak ve elbette bu sorunların çözümüne yönelik önerilerimizi tek ses hâlinde kendisiyle paylaşabilmektir". Satın Alma Birimi'nin Müdürü, "Faruk Bey'in yarın, acil bir toplantı yapmasının nedeni hakkında bilgimiz var mı?" diye sorunca Savaş, "Hayır, maalesef, bilmiyoruz. Elbette, tahminde bulunabiliriz" dedi ve cümlesini bitirmeden sustu. Bu sözler üzerine Ataç Bey, "Ben biliyorum efendim" diye konuşmaya başladı. Ardından genel müdür yardımcısı Sami Bey'le yaptığı kısa görüşmeyi anlattı. "Arkadaşlar, Sami Bey sizlerden, daha doğrusu bizlerden birinin, hatta birkaç kişinin çalışanları örgütleyerek kendisine gönderdiğimizi düşünüyor" deyince Selin dayanamadı ve "Ama bu haksızlık. Örgütlemek değil, tam tersine engellemek istedik. Ozan, onları kararlarından vazgeçirmek için uzun uzun konuştu" diye sözünü kesti.

Ataç Bey, "Selin Hanım, sizin dediklerinize inanıyorum elbette" diye konuşmaya devam etti: "Ancak Sami Bey farklı düşünüyor. Listedeki isimleri inceledi ve her birimden ikişer temsilcinin olduğunu gördü. Yine de bu işin arkasındaki kişileri tahmin ettiğini söyledi". Bu sözler üzerine toplantı salonunda bir sessizlik oldu. Ardından Sevinç Hanım, "Sizce Genel Müdürümüzü de Sami Bey mi çağırdı?" diye sordu. "Korkarım öyle. Kendisine bir komplo yapıldığını düşünüyor ve ben, bu görüşüne katılmadığım için bana da fena hâlde kızgın" diye yanıtladı onu Ataç Bey. Bu kez Ceyda söz alarak "Ataç Bey, siz, otel yöneticilerinin böyle bir komplo içinde olmadığına inanıyorsunuz anladığım kadarıyla, öyle değil mi?" diye sordu.

Ataç Bey, bu soruya hemen yanıt verdi: "Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem. Ben, bu otelde, yönetici arkadaşlarımın çoğuyla üç yıldır çalışıyorum. Hiçbirinin böyle bir davranışta bulunacağına inanmam. Ayrıca kendi birimimden ekibe katılan iki güvenlik görevlisi var. Onlarla da konuştum. Son derece iyi niyetle karar almışlar. Amaçları genel müdür yardımcısına sıkıntılarını anlatarak ücretlerini daha fazla gecikmeden alabilmekmiş. Üstelik Selin Hanım'ın az önce belirttiği gibi, Ozan Bey'in kendilerini bu karardan vazgeçirmek için haber gönderdiğini de söylediler. Şimdi yapmamız gereken şey, yarın Genel Müdürümüze bu olayın yönetime karşı bir komplo olmadığını anlatmak olmalı".

Savaş, "Haklısınız ama işimiz onunla sınırlı değil. Ayrıca bu yaşadığımız sıkıntıları da aktararak bu aşırı kontrol ve onay sürecini kısaltmak için gereken oluru almalıyız" dedi. Bu sözler üzerine yöneticiler, Sami Bey'i şikâyet etmeden sıkıntılarını nasıl anlatacaklarını tartıştılar. Ne söyleseler ucu Sami Bey'in başlattığı uygulamalara dokunacaktı. Bu da Genel Müdür'e, yardımcısını şikâyet etmek gibi algılanabilirdi. Bir yandan da Sami Bey'in durumla ilgili nasıl bilgi verdiğini merak ediyorlardı. "Tüm bu sıkıntılara Sami Bey'in başlattığı uygulamalar neden oldu ama bunu açıkça Genel Müdürümüze anlattığını sanmıyorum" dedi Satın Alma Müdürü. "Tam tersine; o, buraya iyi bir denetim sistemi getirdiğini düşünüyor, Faruk Bey'e de bu şekilde aktardığından emin olabilirsiniz" diyerek ona katıldı Ataç Bey. Yöneticiler akıllarına gelen önerileri paylaşarak bir karar vermeye çalışırken Selin, "Durumumuzu sayılarla, hatta grafiklerle anlatan bir sunum yapalım" diye önerdi. "Çok iyi fikir. Böylece genel müdür yardımcımız da Faruk Bey gibi sonuna kadar dinlemek zorunda kalır. Biz de sorunlarımızı hem sözel hem de görsel olarak anlatma olanağını buluruz" dedi Savaş. Bu öneriyi diğer yöneticiler de beğenmişti. Sevinç Hanım, "Ozan, korkarım bu iş yine senin omuzlarına yüklenecek çünkü tüm sayılar sende var. Geciken ödemeleri, hem zaman hem de para biriminde takip ediyorsun. Üstelik de güzel rapor hazırlıyorsun" dedi.

Bu sözler üzerine Selin, "Ben de Ozan'a yardım ederim" dedi. Diğerleri "İyi fikir" derlerken Ceyda, "Ben de yardım edeyim. Ne de olsa dayımın nasıl bir sunumdan

hoşlandığını iyi bilirim" dedi. Bu sözler üzerine Selin'in hüzünlendiğini fark eden Savaş, "Ben de size katılayım, el birliğiyle kısa zamanda hazırlarız" dedi. Böylece dört kişilik bir ekip, pazar günü yapılacak toplantı için hazırlık yapmak üzere otelde kaldılar. Diğer yöneticiler onlara bol şans dileyerek ayrıldılar. Ataç Bey çıkarken "Arkadaşlar, benden istediğiniz bir şey olursa arayın, hemen gelirim" dedi.

Cumartesi günü tüm öğleden sonra çalışan dört kişilik ekip, Genel Müdürlerine son üç aylık dönemdeki mali hareketin bir özetini sunacak şekilde hazırlandı. Sami Bey'in masasında onay için bekleyen, satın alma emirlerini ve ödeme talimatlarını süreç şemasında, gün hesabıyla gösterdiler. Şemaya bakınca dar boğazın nerede olduğu çok net görünüyordu. "Sami Bey bu durumdan hiç hoşlanmayacak" dedi Ozan. "Kusura bakmasın. Ne zaman kendisiyle bir basın toplantısı veya bir tanıtım kampanyası için konuşsam önce benim işim değil diyor, sonra da bana yetki vermek yerine engelliyor" diye karşılık verdi Ceyda. Savaş güldü ve "Haklısın, bana da hep bu benim işim değil der, ardından da çok süt alıyorsunuz gibi son derece ayrıntılı bir konuda eleştiri yapar" dedi. Selin, "Bu nasıl bir yaklaşım, anlayamıyorum. Hem benim işim değil de hem de her işe karış, hatta engel ol" diye söze girdi. Ozan, "Benim işim değil, demesi sorumluluk almamak için. İşler sıkışınca sorumluluğu ya ilgili birim yöneticisine yükleyecek ya da Genel Müdür'den sorumluluk almasını isteyecek. Yani, bir şeyler ters giderse hiçbir zaman başı derde girmeyecek" dedi. Savaş, "İyi de her işe karışıyor, buna ne diyelim?" di-

ye sordu. "İşin güzel tarafı da o zaten. İstediği gibi karışıyor, kararlar alıyor, yönetiyor ama canı sıkılınca veya birisi şikâyet edince 'Zaten benim işim değil', deyip çekiliyor" diye yanıt verdi Selin. Ceyda, "Ben hiç böyle bir yönetim tarzı görmemiştim" dedi. Ozan da ona bu durumu açıkladı: "Bu yönetim tarzı, genellikle bürokrasinin ve hiyerarşinin yoğun olduğu iş ortamlarında görülür. Tek bir belge üzerinde uzman, şef, müdür yardımcısı, müdür, genel müdür yardımcısı, Genel Müdür imzası, yani onayı bulunur. O belge, her yöneticinin masasında beklediğinden işler çok yavaş ilerler ama kimse tek başına sorumluluk almamış olur. Başı sıkışan, diğerleri de imzaladı diye sıyrılmaya çalışır. Bu arada, bir günde bitmesi gereken iş, bazen bir ayda bitmez, o da ayrı tabii". Ceyda, "Bizim Sami Bey, aynen anlattığın yaklaşım içinde" diyerek onu onayladı.

Dörtlü, çalışmalarını bitirdiklerinde saat 18.00 olmuştu. Ceyda arkadaşlarını evine davet etti. Selin, "Ben gelemem" dedi ama Ceyda, "Az önce eve telefon ettim ve konuklarım var dedim. Sofra hazırlandı bile" diyerek ısrar edince daveti kabul etti. Dört arkadaş, Ceyda'nın evinde çok özenle hazırlanmış bir sofrada, çok lezzetli yemekler yiyerek sohbet ettiler. Ceyda'nın evinde yemekleri hazırlayan emektar bir aşçıları olduğunu öğrenen Savaş, mutfağa giderek yediği her yemeğin tarifini istedi. "Bizim mönüye yeni tatlar katmamız gerekiyor" diyordu. Gecenin sonuna doğru aşçıya da otelde iş teklif edince hepsi kahkahalarla güldüler. O gece Ozan, yine Selin'i evine bıraktıktan sonra eve gitti. Ona kapıyı açan Sinan, "Yine Selin'leydin değil mi?" diyerek göz

kırptı. Ozan, artık kardeşine kızmıyordu. Güldü, "Evet yine Selin'leydim" diye yanıt verdi. Sonra, "Belki de bundan sonra hep Selin'le olacağım" dedi, ama içinden.

Pazar günü havalimanından doğruca otele gelen Faruk Bey, diğer yöneticilerle toplanmadan önce Sami Bey'le bir görüşme yaptı. Olan biteni ayrıntılarıyla duymak istiyordu. Sami Bey, işleri kontrol altına almak için nasıl çalıştığını anlattı ona. Harcamaların çok fazla olduğundan söz etti. Satın almaları, ödemeleri kontrol altına alınca bazı yöneticilerin bundan rahatsız olduğunu söyledi. Sami Bey, bazı yöneticilerin usulsüz işler yapıyor olabileceklerini ima etti. İşte bu yöneticiler, kendisine düşman olmuşlardı. Bunun sonucunda da personeli isyana teşvik etmişlerdi. "Bir grup işçi, dün Genel Müdürlük toplantı salonunu bastı" diye sözlerine son verdi. Faruk Bey duyduklarına inanamayarak karşılık verdi: "Sami Bey, biliyorsunuz, yalnızca üç yöneticimiz yeni başladı. Onlardan biri de benim yeğenim Ceyda Cevher. Diğerleri de Yiyecek İçecek Birimi ile Kat Hizmetleri Birimi'nin yöneticileri, Savaş Süzer ile Selin Batur. Her ikisini de uzun bir eleme sürecinden sonra seçtik. Onlardan kuşkulanmadığınızı umuyorum. Diğer yöneticilere gelince, onlar da yıllardır burada çalışıyorlar. Şimdiye kadar bir olay yaşanmamış. Oteli satın aldığımızda, bir denetim firmasına incelettik. Hepsi için temiz ve çalışkan profesyoneller demişlerdi. Nasıl oldu da şimdi, böyle akıl almaz işler oluyor".

Sami Bey duyduklarından rahatsız olmuştu. "Neyse ki anlattığım olayların tanıkları var" dedi. Özel Kalem Müdürü Lale Hanım ile Güvenlik Birimi Yöneticisi Ataç Bey her şeyi görmüşlerdi. "Bana inanmıyorsanız onlarla görüşün" deyince Faruk Bey, "Artık toplantıda görüşürüm. Tüm yöneticileri dinlemek istiyorum" diye yanıt verdi. Bu yanıt Sami Bey'in hoşuna gitmemişti. "Nasıl isterseniz Faruk Bey, zaten bunlar benim işim değil. Genel Müdür olarak sorunları istediğiniz yöntemle çözebilirsiniz. Ben yalnızca uyarma görevimi yerine getirdim" dedi. Bu gergin görüşmenin ardından toplantı salonuna geçtiler.

Otelin tüm birim yöneticileri toplantı salonunda hazır bekliyordu. Faruk Bey, hepsinin ellerini sıktı. Onlar da kendisine "Hoş geldiniz" dediler. Ardından kısa bir giriş yaparak Sami Bey'den duyduklarını özetledi. "Doğrusu holdingin en iyi işletmesi olarak gördüğüm bu otelde, hiç böyle sorunlar yaşayacağımızı düşünmemiştim" diyerek sözlerini bitirdi. O sözlerini bitirince Sami Bey söz aldı ve "Genel Müdürümüz konuyla ilgili sizlerden bilgi alacaklar. Ataç Bey, önce siz başlayın lütfen" dedi ve sözü Güvenlik Birimi Yöneticisi Ataç Bey'e verdi.

Bu sözleri beklemeyen Ataç Bey önce şaşırdı. Sonra kendini toplayarak "Sayın Genel Müdürüm, biz arkadaşlarla bir karar aldık ve size otelin işleyişini, mali durumunu bir sunumla anlatacağız. Bu görevi de Finans Yöneticimiz Ozan Bey yapacak. Ben, sözü kendisine veriyorum" dedi. Bu kez şaşırma sırası Sami Bey'deydi. "Sunuma ge-

rek yok. Siz, cuma günü toplantı salonuna baskın yapan işçilerle ilgili bilgi verin yeter" dedi. Zor durumda kalan Ataç Bey eliyle yakasını düzeltti. Hafifçe öksürür gibi yaparak sesini kontrol etti ve ardından "Sayın Genel Müdürüm, otelin her biriminden iki çalışanımızın oluşturduğu bir ekip, dün, Sami Bey'den geciken ücretlerinin ödenmesini rica etmek amacıyla biz toplantı yaparken toplantı salonuna geldiler. Amaçları yalnızca zorda olduklarını anlatmaktı" dedi.

Faruk Bey şaşırmıştı, "Ücretlerine zam istemiyorlar mıydı yani?" diye sordu. Bütün yöneticiler, "Hayır efendim, normal ücretlerini istiyorlar. Maaşlar daha ödenmedi de" diye açıkladılar. Faruk Bey dönüp genel müdür yardımcısına baktı. Sami Bey, "Ben size zam istiyorlar demedim" diyerek kendini savundu. Bu boşluktan faydalanan Sevinç Hanım, "Sayın Genel Müdürüm, izin verirseniz Ozan Bey sunumunu yapsın. Durumumuzla ilgili net bir fikir vermiş oluruz. Ardından sorularınız olursa onları yanıtlarız" dedi. Faruk Bey başını sallayarak onay verince Ozan ayağa kalkarak perdenin yanına geçti. Önce bu sunumu üç arkadaşıyla birlikte hazırladıklarını belirtti. İlk slaytta Savaş, Selin ve Ceyda'nın adlarını gören Faruk Bey memnun oldu. Ozan anlatmaya başladı. Önce otelin kaynaklarını ve mali durumunu özetleyen bir tablo gösterdi. Faruk Bey gördüklerinden memnun olmuştu. "İçim rahatladı. Burada görünen durum gayet iyi" dedi. Ardından işletme içinde yaşadıkları sıkıntıları anlattı. Gecikmelerin

kendilerine verdiği zararı göstermek için son birkaç ay içinde restoranlarda yaşadıkları müşteri şikâyetlerini ve dışarıdan yemeğe gelenlerin sayısındaki düşüşü gösteren grafikler sundu.

Faruk Bey her seferinde onu durdurup "Bu düşüş neden?" ya da "Niçin böyle oldu?" diye soruyordu. Bu sorulara, bazen Ozan bazen de ilgili birim yöneticisi yanıt veriyordu. Daha sonra, satın alma sürecini anlatan şemayı gösterdi. Faruk Bey, "Nasıl yani, mutfak için bir domates alımı bile iki gün gecikiyor mu?" diye hayretle sordu. Savaş, "Maalesef efendim, sayın genel müdür yardımcımızın dışarıda bir toplantısı olursa o gelinceye kadar tüm satın alma emirleri bekliyor. Bu nedenle restoranlarda sıkıntı çekiyoruz. Stoklu alıma gidiyoruz ama miktarlar yüksek olunca da" demişti ki Sami Bey araya girdi: "Yüksek miktarlarda alımı ben kısıtlıyorum, yoksa almanın sonu yok". Faruk Bey, bu kez hayretle bakarak "Neye göre kısıtlıyorsunuz Sami Bey?" diye yardımcısına sordu. Sami Bey, "Efendim, ben daha az alın diyorum. Miktarlarda indirim yaptırıyorum. Onlar, kendileri karar versinler ellerindeki malzemeyle ne yemek yapacaklarına. Benim işim değil ya" diye yanıt verdi. Faruk Bey, "Evet, ne kadar malzeme kullanılacağına karar vermek sizin işiniz değil" dedi. Sami Bey'in yüzündeki ifadeyi görünce "Benim de işim değil. O, mutfaktaki şefin işi. Kendisine dünya kadar maaş ödüyoruz. Ne alınacağına, ne kadar alınacağına karar versin. Biz karışamayız" diye devam etti.

Ozan, konuşmaların ardından ödeme sürecinin akış şemasını gösterdi. Orada da sürecin nasıl uzadığı net bir şekilde görülüyordu. Bu slaytı gösterirken Sevinç Hanım söz alarak "Hem dışarıya, kendilerinden mal veya hizmet aldığımız kuruluşlara ödemelerde gecikiyoruz, hem de içeride personele, ücretlerini ödemede gecikiyoruz. Bu nedenle, geçen gün bir firmanın temsilcisi, Sami Bey'i rahatsız etti. Duyduğunuz gibi cuma günü de bir grup çalışanımız, Sami Bey'den yardım istemek için yönetim katına paldır küldür geldiler. Çok üzüldük" dedi. Faruk Bey, tüm anlatılanları ilgiyle dinliyordu. Sami Bey, "Bu kişilere, en azından disiplin cezası vermemiz gerekiyor" diye araya girdi. Sevinç Hanım, "İnanın kötü niyetleri yoktu, yalnızca size ne kadar zor durumda olduklarını anlatmak istemişler" diye açıkladı. Faruk Bey, "Bu personelden şimdi otelde olanlar varsa, çağırabilir misiniz? Bir de onları duyalım" deyince Sevinç Hanım toplantı odasından çıkarak araştırdı. Az sonra, yanında İbrahim Usta ile toplantı salonuna döndü.

Faruk Bey karşısında saygıyla duran İbrahim Usta'ya "Neden Genel Müdürlük toplantı odasına baskın yaptınız?" diye sordu. "Aman efendim, estağfurullah. Biz kendi aramızda konuştuk. Son üç aydır maaşlar gecikince gidip derdimizi anlatalım dedik. Hepimizin kirası, kredi borcu, taksiti var. Ödeyemezsek faiz geliyor. Borç büyüyor. O yüzden görüşmeye gittik. Kusur ettiysek çok özür dileriz. Bir daha yapmayız" dedi emektar İbrahim Usta. İbra-

him Usta'nın içten konuşması Faruk Bey'i etkilemişti. "Sorunu anladım. Ama bir daha böyle toplu hareket etmeyin. Kendi birim yöneticilerinizle görüşün, onlar çözer sorununuzu" diye karşılık verdi. İbrahim Usta, eliyle alnında biriken teri sildi ve teşekkür edip salondan çıktı.

Faruk Bey, toplantıda öğrendikleriyle otelde yaşanan olaylar hakkında bir fikir sahibi olmuştu. Kendi görüşünü belirtmeden önce, "Başka bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu. Yöneticiler, hayır anlamında başlarını salladılar. Sami Bey, söz alarak "Benim işim değil ama bu giden İbrahim Usta'yı otelde tutmamak lazım. Bu, hepsinin elebaşı" dedi. Bu sözler üzerine Faruk Bey, "Bir yandan benim işim değil diyorsunuz, diğer yandan da tüm işleyişi etkileyen kararlar alıp uyguluyorsunuz. İşler içinden çıkılmaz bir hâl almış. Şimdi nasıl düzelteceğiz bilmem?" diye karşılık verdi. Sami Bey, bu hiç beklemediği tepki karşısında donup kaldı. Sonra kendisini toplayarak "Siz, beni genel müdür yardımcısı olarak atadınız, ben de görevimi yapmaya çalışıyorum" dedi. Faruk Bey, içinden "Haklısınız, ben yanlış bir atama yaptım. Sektörden bir yönetici getirmeliydim" diye geçirdi ama diğerlerinin yanında bir şey söylemedi. O toplantıda Sami Bey'le yollarını ayırmaya karar verdi.

Toplantının sonunda, Ozan sorunların çözümü için hazırladıkları önerileri sundu. Önerilerle de ilgili sorular sorarak ayrıntılı bilgi alan Genel Müdür, sonunda duyduklarından memnun olduğunu söyledi. Tüm yöneticilere

çalışmaları için teşekkür etti ve "Önerilerinizde haklısınız, bir an önce bunları uygulayalım" diyerek onları desteklediğini tekrar dile getirdi. Yöneticiler, yaşadıkları kâbus gibi aylardan sonra ilk kez rahatlamışlardı. Faruk Bey'e içtenlikle teşekkür ettiler.

Selin'le Ozan, o akşam arabayla eve giderlerken toplantıda olanları konuşmaya başladılar. "Sami Bey, bundan sonra oteldeki görevine devam edemez herhâlde. Gördüğüm kadarıyla her başı sıkıştığında 'Bu benim işim değil' demesi Faruk Bey'i fena hâlde kızdırdı. Çok sıkıntı çektik ama senin hep söylediğin gibi, zor günleri atlattık galiba. Artık daha rahat bir çalışma dönemi başlıyor diye umuyorum" diye tahminde bulundu Selin. Ozan, "Haklısın, Genel Müdürümüz, sunduğumuz tüm önerileri kabul etti. Bundan sonra, daha dinamik bir çalışma düzeni kurabiliriz. Kaybettiğimiz zamanı kazanmamız gerekiyor" diye yanıtladı onu. Selin, "Ya Faruk Bey de yardımcısı Sami Bey gibi düşünseydi, ne yapardık?" diye sordu gülerek. "O zaman, bizler işten ayrılırdık. Otel de giderek daha çok müşteri kaybederdi. Sonunda, belki de kapatılırdı. Sami Bey'in sektörü tanımaması ve yıllarca içinde bulunduğu bürokratik çalışma yönteminin bize hiç uygun olmaması, olayları bu duruma getirdi" dedi Ozan.

Selin, "Kişilik yapısını da unutmayalım. Aşırı titiz ve güvensiz bir kişi olduğu için hiçbirimize güvenmeyip her şeyi kendisi kontrol etmek istedi. Sonunda da işin altından kalkamadı. Boşuna söylemiyorlar; doğru insanı, doğru işe

yerleştirmek şart diye. Bizi işe alırken o kadar incelediler ama genel müdür yardımcısı makamına yanlış insanı almışlar, değil mi?" dedi. Ozan, "Haklısın; bu tür kişiler, denetleme ile ilgili görevlerde çok daha başarılı oluyorlar. Ama bir yönetici olarak, hele en tepedeki yönetici olarak her şeyi kontrol edeyim derken işleri çok aksatabiliyorlar" diye onu destekledi. Selin, "Belki Genel Müdürümüzü daha önce devreye sokmalıydık. Ama biraz geç de olsa ona durumu anlatmamız iyi oldu. Bundan sonra işler düzelecek. Daha güzel günler gelecek" diyerek temennide bulundu.

Selin'in bu sözü üzerine Ozan, CD çalara bir CD yerleştirip düğmeye bastı. Arabaya, o çok sevdikleri türkünün melodileri yayıldı. *Sana sevdiğim diyemem, yalan, yalan, yalan, yalan. Vallahi yalan, inan ki yalan. Sen kara sevdamsın benim, duman, duman, duman, duman hasretin tüter, içimde yanan.*

Selin, bu sürprize şaşırmış, gözleri ışıl ışıl Ozan'a bakıp teşekkür etti. Bir süre konuşmadan türküyü dinlediler. "Ben de daha güzel günlerin geleceğine inanıyorum. Yalnızca işte değil, tüm yaşantımızda daha güzel günler olacak. İlk fırsatta kardeşim Sinan'la tanışmanı istiyorum. Seni çok merak ediyor da" dedi Ozan. Selin'in yüzü kızardı, "Çok sevinirim. Anneannem de her gün seni soruyor. Tekrar gelirsen sana mantı yapacakmış. Dün, komşumuz Emine Teyze'ye seni anlatıp bana uygun bir erkek arkadaş bulduğunu söylemez mi, nasıl şaşırdım bilemezsin" diye karşılık verdi. Ozan ciddi bir sesle, "Demek ki Selinciğim, an-

neannen 'Torununa arkadaş bulmak benim işim değil' demiyor ve sorumluluğu alıp olaya bizzat el koyuyor. Lütfen kendisine ilet; mantı teklifini büyük bir memnuniyetle kabul ediyorum" dedi.

YAYINEVİMİZİN

Yeni çıkan eserleri ve diğer faaliyet bilgilerinden haberdar olmak istiyorsanız;

ad, soyad, yaş, öğrenim durumu, meslek, e-posta, telefon ve adres bilgilerinizi

"Yeşil Elma Kulübü Üyesi"

başlığı altında
bilgi@elmayayinevi.com
adresine gönderiniz.

Kitaplarımızın tamamını www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizden % 25 indirimli olarak sipariş edebilirsiniz.

ELMA

ELMA YAYINEVİ

olarak kitaplarımızda kullandığımız kâğıt için kesilen ağaçların yerine yeni fidanlar dikiyoruz.
18.500 dikili ağacımız var.

Yazarın Diğer Kitapları

ZOR İNSANLARLA ZORLANMADAN BAŞ ETMEK

ÖZDEN ASLAN

Yaşam, dikensiz bir gül bahçesi değil. Yaşantımızın her aşamasında bize mutluluk veren güller olabileceği gibi, elimize batan dikenler de olacak. Önemli olan, o dikenlerle yaralanmadan elimizdeki güllerden keyif alabilmek değil mi?
Biliyoruz ki bazı insanlarla birlikte yaşamak veya çalışmak diğerlerinden daha zor olabiliyor. Hepimiz, yaşamımızın en azından bir döneminde, zor bir insanla birlikte yaşamak veya çalışmak zorunda kalabiliriz.
Kitapta yer alan öykülerde, bu zor insanlardan üçüyle tanışıp iş yaşamına dair ipuçlarını yakalayacaksınız.

***

Hayatın her alanında karşımıza Alperler, Gürhanlar, Samiler çıkıyor. Bazen "zor"luklarını kolayca fark ediyoruz fakat çoğu zaman, aslında birer kurban olduğumuzu en son biz öğreniyoruz. Bu keyifli kitap, okuyucuya bir yandan zor insanları kolayca teşhis edip başa çıkmanın yollarını anlatıyor, diğer yandan da düşünmeleri için fırsat tanıyor. Özden Aslan'ın bu değerli çalışmasını, mutluluğu iş yaşamında da arayan tüm çalışanlara tavsiye ediyorum.

Ali Kara

Kitap o kadar güzel ki bitmesini istemedim ve onu iki kere okudum. Yazar, okuyucuya anlatmak istediklerini öykünün içerisine serpiştirmiş. Zor insanlar, işyerinde veya özel yaşantımızda, her an karşımıza çıkabilir. Hatta bu eserden sonra, belki de kendimize bile itiraf edemediğimiz özelliklerimizi fark edip hızlı bir değişim sürecine girebiliriz. Kitabı okurken Alper'le "zamanı iyi kullanmayı", Aslı ile "işyerindeki terörle mücadele etmeyi" ve Sami Bey'le "sorumluluklarımızı yerine getirmeyi" öğreniyoruz. Yazarın fazla ara vermeden başka kahramanların öyküleri ile de bizleri buluşturmasını umuyorum.

Deniz Yılankaya

Özden Aslan'ın bu kitabı, *Bir İnsan Kaynakları Masalı* ve *İyi ki Farklıyız* kadar sürükleyici ve öğretici. Elimden bırakmadan hemen bitirdim. Bu kitabını da her çalışanın okumasını tavsiye ediyorum.

Koral Özel

Yazar, tıpkı *Bir İnsan Kaynakları Masalı*'nda olduğu gibi, herkesin anlayacağı bir dil kullanarak yazmış öyküleri. Zor insanlarla her yerde karşılaşabiliriz. Kitabı bitirdiğimde, "Evet, sizinle baş edebiliriz" dedim.

Esra Özpınar

İADE GARANTİSİ

Bu kitabı okudunuz ve beğenmediyseniz, iade edebilir ve ödediğiniz ücreti yayınevimizden geri alabilirsiniz.

13,00 TL

ELMA YAYINEVİ
Akademi Artı Yayıncılık AŞ
Meşrutiyet Caddesi No:12/2
Kızılay 06420 Çankaya/Ankara
Tel: 0 312 417 72 73 (pbx) • Faks:
www.elmayayinevi.com | bilgi@elmayayinevi.com

ISBN 978-975-6093-49-8

Kişisel Gelişim Serisi